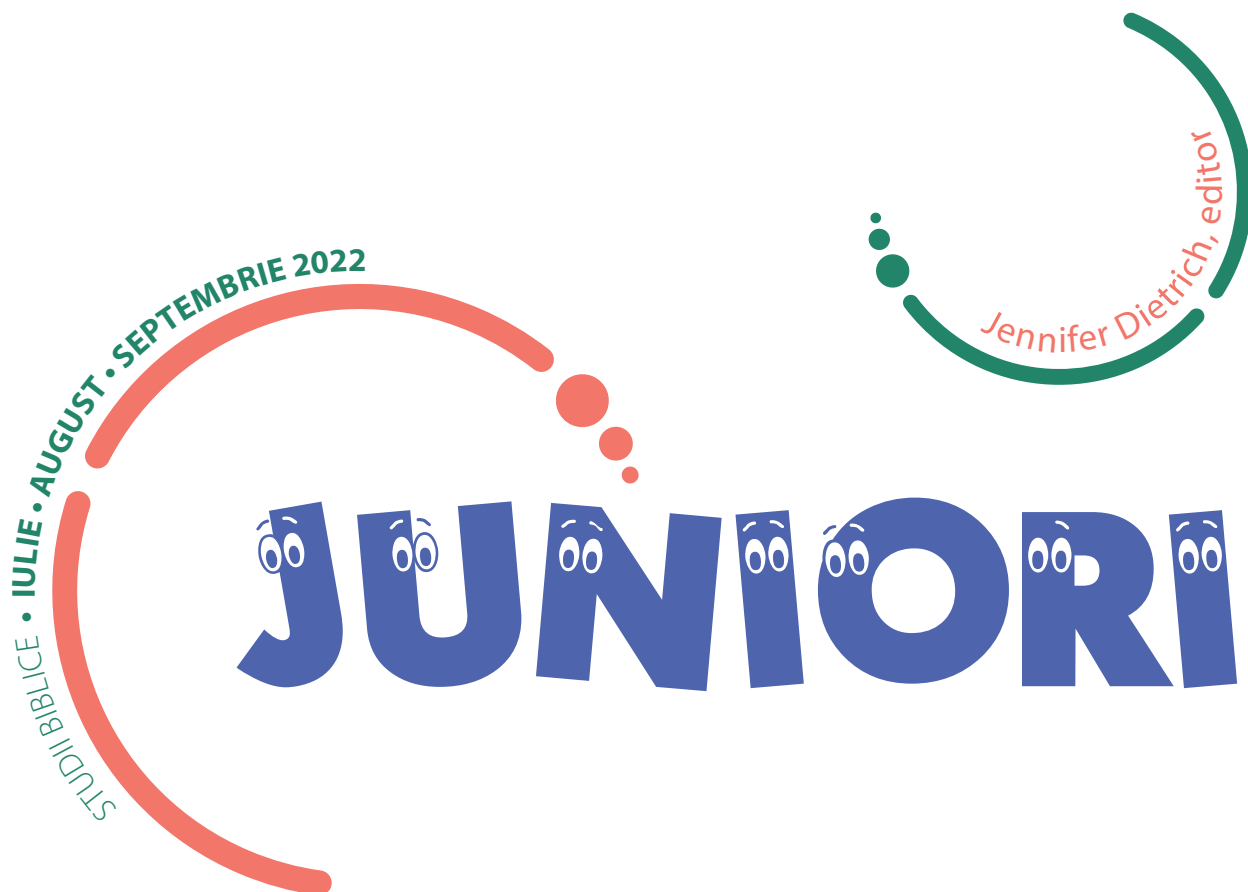

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

©2021 Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea®.

Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *My Bible Says*

Studiile biblice pentru Școala de Sabat, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Raluca Ulmeanu

Redactare: Rebeca Iordan

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Copertă: Liliana Dincă

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2012.

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin rețeaua sa națională de librării.

www.solascriptura.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

Fax: 021 323 00 40

comenzi@viatasisanatate.ro

www.viatasisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Juniori / ed.: Jennifer Dietrich. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-195-8

I. Dietrich, Jennifer (ed.)

Cuprins

27. Cuvântul lui Dumnezeu protejat4

28. Eroii Reformei8

29. Luther rămâne ferm12

30. Lumina devine mai strălucitoare16

31. Mai mulți reformatori neînfricați20

32. Un refugiu în Lumea Nouă24

33. Reînvierea Reformei28

34. Purtători de lumină pentru Dumnezeu32

35. Înalță trădare la adresa lui Dumnezeu36

36. Război împotriva adevărului40

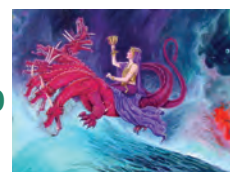

37. Semne de avertizare44

38. Vestind venirea lui Isus48

39. Predicarea Revenirii.....52

Cuvântul lui Dumnezeu protejat

Text de memorat: 1 Petru 1:24,25

„Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.”

DUMINICĂ

„Luceafărul de dimineață” al Reformei

Am studiat modul în care Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a fost întotdeauna atacat de dușmanii Săi în încercarea de a-l distruge. Și, deși uneori păreau să aibă succes, Dumnezeu a protejat Cuvântul Său de distrugerea completă. Prin intermediul urmașilor bisericii creștine timpurii care i-au rămas credincioși, Biblia a fost ascunsă și păstrată cu grijă timp de sute de ani. Uneori în pace, alteori cu prețul vieții lor, ei au

onorat Cuvântul lui Dumnezeu în loc să onoreze înțelepciunea lumii.

Deși țările din Europa se considerau „creștine”, ele ignorau Biblia. Odată cu apariția Bisericii Catolice, oamenii au fost învățați că numai preoții erau calificați să învețe Scriptu-

rele. Se spunea că oamenii de rând ar înțelege greșit Biblia dacă ar citi-o. Drept urmare, puținele Biblii care existau erau în limba latină, o limbă pe care o puteau citi numai persoanele foarte bine educate. Toate aceste Biblii erau înălțuite pe birourile universităților și mănăstirilor, unde trăiau călugării catolici.

Dar Dumnezeu nu voia să-și lase poporul în întuneric. În anii 1300, El a început să ridice oameni curajoși pentru a aduce Biblia înapoi la popor. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-au făcut a fost

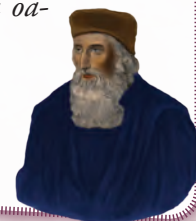
să traducă Biblia în limbile comune ale vremii. Primul dintre acești bărbați, John Wycliffe, s-a născut în Anglia, în jurul anului 1330.

Wycliffe a crescut într-o perioadă tulbură. Un război mortal făcea ravagii între Anglia și Franța, iar o boală teribilă, numită Ciuma Neagră, ucidea, în unele locuri, până la două treimi din populație. Cu toate acestea, a primit o educație și a devenit profesor la Universitatea Oxford, din Anglia, iar de două ori a fost numit reprezentant special al regelui Angliei.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Wycliffe era un erudit și avea acces la Biblie. Fusesse învățat să creadă că Biserica Catolică era autoritatea divină și infailibilă; dar el s-a îndepărtat de învățăturile false ale bisericii și a acceptat Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind singura autoritate divină pentru toți oamenii.

El a învățat că biserica nu avea dreptul de a-i persecuta pe cei care nu erau de acord cu învățăturile sale. Mai mult decât atât, el a spus că miile de călugări cerșetori duceau o viață inutilă și aduceau sărăcie și greutate țării; la fel și vânzarea de către aceștia a grației papei pentru păcate. Wycliffe a fost suficient de cinstit și de curajos pentru a spune că Biblia condamna aceste practici. **Romani 12:17-21; 2 Tesaloniceni 3:10; 1 Ioan 1:9** ■

Aplicație: Ideile lui Wycliffe păreau foarte ciudate pentru mulți oameni, dar numai pentru că aceștia nu știau ce spune Biblia. Cum reacționează astăzi oamenii la adevărul biblic?

Biblia

mea
26 iunie –
2 iulie
C 27

spune

LUNI

Biblia pentru oameni

PENTRU că vorbăa despre lucruri care nu erau în acord

cu ceea ce învăța biserica, Papa l-a acuzat pe Wycliffe de erezie. I s-a ordonat să se prezinte în fața episcopilor englezi pentru un proces. Acest lucru ar fi putut pune capăt vieții reformatorului, dar Dumnezeu i-a ajutat pe puternicii lideri englezi să îl protejeze pe Wycliffe.

Prin această experiență periculoasă, Wycliffe a văzut adevăratul spirit al papalității (Bisericii Catolice) și s-a convins că numai Cuvântul lui Dumnezeu era suficient de puternic pentru a lupta împotriva ei și pentru a-i depăși erorile. Drept urmare, a decis să traducă Biblia din latină în engleză. Această primă Biblie în limba engleză a fost cea mai mare și mai durabilă realizare a sa.

Amintește-ți că presa tipografică nu fusese încă inventată. Chiar dacă toate copiile noii Biblii trebuiau făcute manual, totuși, numărul Bibliilor a crescut rapid. Oamenii bogați cumpărau copii complete, iar cei săraci cumpărau părți mai mici. A existat un interes atât de mare pentru Biblie, încât mulți oameni și-au dat cu plăcere din timpul lor pentru a face mai multe copii. Chiar și așa, nu au putut face suficiente Biblii pentru a le vinde tuturor celor care le doreau.

Dușmanii lui Wycliffe erau furioși. Ei doreau ca numai preoții să poată citi și interpreta Biblia. Wycliffe avea să plătească - cu viața.

Chemat în fața dușmanilor săi, la cel mai înalt tribunal bisericesc din Anglia, soarta lui Wycliffe părea sigură. Dar nu! Dumnezeu Însuși l-a protejat pe Wycliffe. Acuzatul s-a întors împotriva acuzatorilor săi. „Cu cine”, a spus el, „cu cine, credeți voi, vă certați? Cu un bătrân în pragul mormântului? Nu! Cu Adevărul! Adevărul care este mai puternic decât voi și care vă va învinge”.

Apoi a ieșit din curte ca un om liber; niciunul dintre dușmanii săi nu a încercat nici măcar să îl oprească. **2 Corinteni 10:4,5; Proverbele 16:7**

Nu după mult timp, Wycliffe a suferit un atac cerebral și a murit în pace, în ajunul Anului Nou 1383. Pentru curajul și influența sa evlavioasă într-o perioadă de întuneric spiritual, el este numit „Luceafărul de dimineață” al Reformei.

Chiar și după moartea sa, sute de predicatori simpli – numiți *lolarzi*, inspirați de viața și învățăturile sale, au răspândit Evanghelia și Scripturile prin Anglia și în țările Europei.

Aplicație: *La mai bine de 40 de ani de la moartea sa, biserica romano-catolică a ordonat ca oasele lui Wycliffe să fie dezgropate și arse. Sună foarte ciudat, dar arată că papalitatea nu l-a uitat. Pentru ce ai vrea ca viața ta să fie ținută minte?*

MARȚI

Vulgata lui Ieronim

TIMP de sute de ani, Biserica Romano-Catolică nu a permis folosirea niciunei Biblii în afară de una numită Vulgata, în latină.

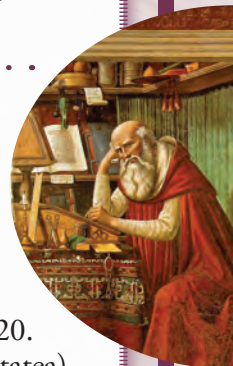
Aceasta fusese tradusă în latină de un bărbat pe nume Ieronim, care a trăit între anii 331 și 420. În această perioadă, „omul fărădelegii” (papalitatea) s-a erijat în „Dumnezeu”. **2 Tesaloniceni 2:3,4**

Din nefericire, Ieronim a crescut în perioada în care Biserica Romano-Catolică aducea idei păgâne în creștinism, cum ar fi botezul prin stropire, botezul bebelușilor și venerarea Mariei și a sfinților. Mai presus de toate erorile, bineînțeles, a fost transformarea duminicii păgâne în zi de odihnă creștină. Mulți cred că toate acestea au influențat modul în care Ieronim a tradus Biblia.

Între anii 381 și 384, Ieronim a fost secretarul lui Damasus, episcopul Romei; și tocmai Damasus i-a cerut să traducă Biblia în latină. Traducerea lui Ieronim a fost recunoscută ca fiind traducerea oficială a Bisericii Catolice. În curând, aceasta a ajuns să fie numită Vulgata. Numele este înrudit cu termenul nostru „vulgar”, care în prezent înseamnă „nepoliticos sau dezgustător”. Dar la acea vreme însemna pur și simplu „comun” sau „obișnuit”. A fost numită astfel pentru că era în latină, limba oamenilor de rând.

Cu timpul, latina nu a mai fost limba oamenilor de rând, iar Biserica Catolică a decis că era mai bine ca Biblia să nu fie disponibilă pentru a fi citită de toți oamenii. Au mers și mai departe și au catalogat drept infracțiune deținerea unei Biblii în orice altă limbă decât latina. Oricine era găsit deținând o Biblie își putea pierde viața.

În Anglia, Wycliffe a demonstrat valoarea traducerii Bibliei în limba comună a poporului. Dumnezeu

a dat poporului Său un dar minunat pentru a ajuta la continuarea acestei lucrări. Iată cum s-a întâmplat acest lucru. În 1453, turcii au capturat marele oraș Constantinopol, punând capăt Imperiului Roman de Răsărit. Refugiații creștini au ajuns în Europa și au adus cu ei cunoștințele lor de greacă și ebraică, precum și bunul lor cel mai de preț - Biblia în aceste limbi originale.

În 1516, un savant pe nume Erasmus a publicat o carte cu Noul Testament original în limba greacă și o nouă traducere în limba latină. Imediat, oamenii au putut vedea că traducerea latină făcută cu secole înainte de Ieronim avea multe greșeli. Mulți dintre oamenii educați puteau acum să studieze și să înțeleagă mai bine adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, dar oamenii de rând încă nu aveau Biblia în limbile lor.

Aplicație: Ce spune Dumnezeu despre importanța Cuvântului Său? 1 Petru 1:23-25 ■

MIERCURI

Tyndale începe să lucreze

PUBLICAREA Noului Testament în greacă al lui Erasmus și recenta invenție a lui Johannes Gutenberg, tipărița, s-au întâlnit exact la momentul potrivit; Dumnezeu a ridicat oameni evlavioși pentru a produce multe traduceri noi ale Bibliei. În curând, Biblia a fost disponibilă în limbile poporului. Pe măsură ce tipărirea a devenit mai eficientă, Bibliile au devenit mai puțin costisitoare; astfel că și cei săraci puteau să-și cumpere copii.

William Tyndale a făcut o traducere exactă în limba engleză. Fiind un erudit cu studii la Oxford, a ajuns să cunoască și să iubească Biblia în greacă și latină. Dar știa că puțini oameni vor fi capabili să învețe aceste limbi antice; erau prea ocupați să încerce să își câștige existența.

Din moment ce oamenii care munceau nu puteau învăța limbile Scripturii, Tyndale a decis că Scriptura trebuie să ajungă la ei în propria lor limbă. Dar acest lucru era periculos. Biserica Catolică făcuse ilegală orice Scriptură care nu era în latină. În 1519, șase bărbați și o femeie au fost arși pe rug doar pentru că își învățaseră copiii Rugăciunea Domnească în engleză.

Într-o zi, un important oficial catolic i-a spus lui Tyndale că ar fi „mai bine să fii fără

Legile lui Dumnezeu decât fără legile papei”. Tyndale a răspuns: „Îl sfidez pe papă și toate legile sale; și dacă Dumnezeu îmi cruță viața, peste mulți ani voi face ca un băiat care mână plugul

să știe mai multe despre Scriptură decât tine”.

Tyndale a încercat să obțină permisiunea oficială pentru munca sa de traducere, dar niciunul dintre oficialii bisericii nu a vrut să-l sprijine în vreun fel. Oricât de mult ar fi iubit Anglia, era evident că trebuia să plece pentru a le oferi oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu.

Aplicație: Este cu adevărat posibil ca un băiat care mână plugul să știe mai multe despre Biblie decât un preot? 1 Corinteni 1:26-29; Psalmii 119:99; Matei 11:25 ■

JOI

Tipărirea Bibliei în limba engleză

DUPĂ ce s-a mutat în Germania, Tyndale a început să traducă în engleză Noul Testament în greacă al lui Erasmus. Aceasta a fost partea cea mai ușoară. Partea periculoasă a fost tipărirea. O tipografie din orașul Cologne, Franța, a început să lucreze la proiect, dar spionii din Anglia au aflat cumva. În timp ce dușmanii săi au dat buzna pe ușa din față a tipografiei, Tyndale s-a grăbit să iasă pe ușa din spate cu toate copiile terminate pe care le putea duce. Au scăpat la limită.

Tyndale și un prieten au mers în orașul Worms, Germania, și au luat-o de la capăt. În primăvara anului 1526, primele exemplare ale Noului Testament au fost introduse ilegal în Anglia. Acest lucru a agitat lucrurile. Episcopul Angliei a ordonat ca toate să fie arse, iar prin intermediul agenților săi a cumpărat și a distrus multe exemplare care se aflau încă în Europa. Dar banii pe care i-a plătit pentru acele Biblii au fost trimiși lui Tyndale. Banii pentru fiecare exemplar cumpărat de el ajungeau pentru tipărirea a patru exemplare noi.

Din câte știm, mai există doar trei exemplare din acea primă ediție. Dar nu toate celelalte au fost arse. Cele mai multe dintre ele au fost pur și simplu „citite până la uzură”. Tyndale a continuat să tipărească mai multe ediții și a început să traducă și Vechiul Testament.

Munca lui nu a fost ușoară. O recompensă mare fusese promisă oricui ar fi ajutat la capturarea lui Tyndale, iar el trebuia să se deplaseze constant dintr-un loc în altul pentru a-și evita dușmanii. Adesea se deghiza,

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

▶ Eternitate

iar abilitatea de a vorbi fluent șapte limbi a folosit-o în avantajul său.

Aplicație: Tyndale a fost cu siguranță „cel mai căutat om” din Europa. Imaginează-ți la ce trebuie să se fi gândit când a citit versete ca acestea: Psalmii 56:1-11; Matei 10:16-34 □

VINERI

Trădat și martirizat

WILLIAM Tyndale a început să traducă Vechiul Testament. După ce a terminat primele cinci cărți ale Bibliei, a navigat de la Anvers la Hamburg. În mod tragic, vasul pe care se afla s-a scufundat în urma unei furtuni, iar toate manuscrisele sale s-au pierdut. Dar credința lui Tyndale în Dumnezeu nu a cedat. În loc să se descurajeze, a luat-o de la capăt. În 1535, în timp ce Tyndale stătea la un prieten loial, Thomas Poyntz, a întâlnit un tânăr pe nume Henry Phillips. Henry era fiul unui membru al Parlamentului englez. Furase bani de la tatăl său și îi pierduse pe toți la jocurile de noroc. Recompensa mare pentru capturarea lui Tyndale era exact ceea ce avea nevoie pentru a-și plăti datoria.

Dar Tyndale nu știa acest lucru. Fiind în general destul de încrezător, a crezut afirmația lui Henry că studia învățăturile reformei și l-a acceptat ca prieten. Dar nu era așa. Henry l-a trădat pe Tyndale dușmanilor săi.

După aproape un an și jumătate într-o temniță și după un scurt proces simulat, William Tyndale a fost martirizat în toamna anului 1536. Ultimele sale cuvinte au fost o rugăciune: „Doamne, deschide ochii regelui Angliei!”

Lucrarea lui Tyndale a continuat să influențeze pe viitorii lideri ai Reformei. Unul dintre lideri, Miles Coverdale, a continuat să traducă Biblia în limba engleză.

Aplicație: Care este adevărata putere a bisericii? Isaia 55:10-12 □

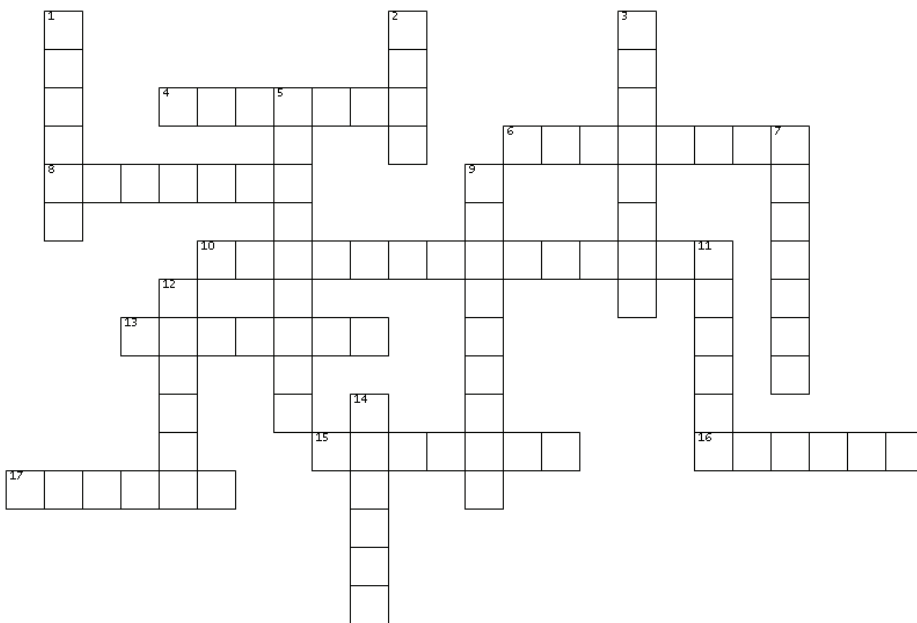
Rezolvați următorul rebus!

Orizontală

4. A tradus Noul Testament din greacă în engleză.
6. A fost primul care a tradus Biblia în limba engleză.
8. În anii 300 d.Hr., a tradus Biblia în latină.
10. Orașul pe care turcii l-au cucerit în 1453.
13. Numele pe care Ieronim l-a dat traducerii latine a Bibliei.
15. Nume dat adeptilor lui Wycliffe.
16. Țara în care s-a născut John Wycliffe.
17. Universitatea din Anglia unde a predat John Wycliffe.

Verticală

1. Cartea pe care Dumnezeu a protejat-o cu grijă timp de sute de ani.
2. Numărul de exemplare – care încă mai există – ale Noului Testament tradus de Tyndale.
3. Numele de familie al celui care l-a trădat pe Tyndale.
5. Wycliffe este adesea numit Luceafărul de _____.
7. În 1516, a publicat Noul Testament în limba greacă.
9. A inventat tiparnița.
11. Limba în care a fost redactată Biblia oficială a bisericii catolice.
12. Un cuvânt care însemna „comun” cu sute de ani în urmă.
14. Numele de familie al prietenului loial al lui Tyndale.

Tragedia Veacurilor,

pp. 79-96;

245-249

Referințe

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Eroii Reformei

Text de memorat: Apocalipsa 2:10

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”

DUMINICĂ

Influența lui Wycliffe

DINTR-UN lung șir de oameni credincioși pe care Dumnezeu i-a ridicat pentru a reda Biblia popoului, John Wycliffe a fost primul. Influența lui a continuat mult timp după moartea sa. Unii cred că Ana, regina Angliei, s-a convertit la învățăturile sale. Cu siguranță, membrii curții ei s-au convertit; și, întrucât ea era o prințesă din Boemia, învățăturile reformatorului au ajuns în estul aceluși ținut.

În capitala Boemiei, Praga, Jan Huss, un preot onest în căutarea adevărului, a fost inspirat când a citit scrierile lui Wycliffe. Huss a preluat apelul lui Wycliffe pentru reformă și nu a trecut mult timp până când arhiepiscopul l-a condamnat pe Huss ca eretic. Printre altele, Huss a fost condamnat pentru că predica în limba pe care oamenii de rând o puteau înțelege. Papa susținea că „era plăcut pentru Omnipotentul [Dumnezeu] ca închinarea la El să fie celebrată într-o limbă necunoscută”. Dar este oare asta ceea ce vrea cu adevărat Dumnezeu? **1 Corinteni 14:9-11; Matei 13:19,23** ■

În realitate, papei îi surâdea ideea ca oamenii să nu poată înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Huss a refuzat să se supună poruncii papei, iar papa a declarat Praga ca fiind „sub interdicție”. Asta însemna că niciuna dintre slujbele obișnuite ale bisericii nu se putea desfășura. Pentru mulți oameni superstițioși, aceasta era

o amenințare teribilă. Aceștia credeau că nu ar fi putut fi salvați vreodată dacă aveau să moară fără binecuvântarea unui preot.

Huss a părăsit Praga pentru o vreme, dar a fost primit în multe alte locuri de către oameni dornici de adevăr și fericiți să audă o predică pe care o puteau înțelege. Mesajul său de reformă era foarte necesar în acea perioadă. Timp de mai bine de treizeci de ani, au existat trei papi diferiți în același timp. Fiecare pretindea a fi reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ și amenința cu persecuția și moartea pe cei care nu se supuneau. Fiecare dintre ei susținea că ceilalți doi erau de la diavolul.

Fiecare papă și-a ridicat propria armată pentru a rezolva această dispută bisericească prin forță. Și, bineînțeles, fiecare a promis mari binecuvântări spirituale tuturor celor care aveau să își ucidă dușmanii.

Aplicație: *Există momente în care poate părea dificil de stabilit dacă o anumită învățătură este corectă sau greșită. Cum putem ști care este adevărul și care este eroarea?* **Matei 7:15- 20; Isaia 8:20** ■

LUNI

Huss moare pentru Isus

ÎMPĂRATUL Sigismund se confrunta cu o problemă. Trei papi, care se certau între ei, divizaseră biserica. Huss, împreună cu alții, spunea că biserica era plină de lucruri rele care trebuiau schimbate. Ce trebuia să facă Sigismund? Dacă biserica se destrăma, se temea că avea să pierdă controlul asupra imperiului său.

Huss se confrunta cu un pericol evident în întâlnirea cu dușmanii săi, împăratul i-a dat un „bilet de liberă trecere”, o promisiune formală de protecție.

Conciliul i-a condamnat mai întâi pe toți cei trei papi, apoi a ales unul nou. De asemenea, l-au arestat pe Jan Huss și l-au aruncat într-o temniță. Sigismund a obiectat, spunând că el i-a dat lui Huss un „permis de liberă trecere”. Dar preoții și episcopii au susținut că Huss era un eretic care nu voia să fie de acord cu învățăturile bisericii, așa că nu era necesar să fie respectate promisiunile făcute față de el.

După luni de tratament teribil, Huss a fost chemat în fața conciliului. Când i-a amintit împăratului de promisiunea de protecție, Sigismund a roșit atât de tare, încât toți cei din audiență i-au putut sesiza jena. Dar el nu a vrut să-și țină cuvântul dat. **Psalmii 119:76-78** ■

Huss avea conștiința curată. El nu făcuse decât să învețe adevărul. După ce preoții au făcut tot ce au putut pentru a-l ridiculiza și a-l face de rușine, ei „i-au închinat sufletul diavolului”. „Iar eu”, a spus Huss, „îmi încredințez duhul în mâinile Tale, Doamne Isuse, căci Tu m-ai răscumpărat”.

Cu mare pompă și ceremonie, Jan Huss a fost ars pe rug în 1415. A murit cântând un imn.

Aplicație: *Ce ai prefera: să ai puterea de a face ceea ce vrei, chiar dacă asta înseamnă să-ți încalci promisiunile, sau să ai o conștiință curată?* **1 Petru 4:12-16** ■

MARTI

Creștinii din Boemia

CÂND Huss a fost întemnițat pentru prima dată, bunul său prieten - Ieronim (nu cel care a tradus Biblia Vulgata), s-a dus în orașul Konstanz pentru a încerca să-l ajute. Dar nu a putut face nimic; și în curând a fost și el întemnițat. După ce Huss a fost executat, prietenul său, Ieronim, a fost închis într-o temniță mizerabilă timp de multe luni.

Cu foarte puțină hrană și mereu în frig și umezeală, Ieronim a devenit descurajat. În cele din urmă, el a fost convins să semneze o declarație prin care condamna

activitatea lui Huss, cu excepția „adevărurilor sfinte” pe care acesta le învățase. Ieronim a considerat toate învățăturile prietenului său ca fiind „adevăruri sfinte”. Foarte repede și-a dat seama că liderii bisericii doreau ca oamenii să creadă că el condamnase aproape tot ceea ce Huss scrisese sau predicase vreodată.

Când Ieronim și-a dat seama că, de fapt, îl negase pe Isus, s-a hotărât să dea o mărturie credincioasă pentru El. A retractat mărturisirea și a susținut cu îndrăzneală adevărul, deși știa că asta însemna că și el avea să moară în flăcări. **Proverbele 14:32** ■

Dar influența acestor doi eroi nu a dispărut. Dacă dușmanii lor ar fi știut ce putere avea influența martirilor și câte mii de oameni aveau să fie inspirați să îl urmeze pe Isus datorită exemplului lor, nu i-ar fi ucis niciodată pe Huss și pe Ieronim.

În ciuda ordinului ca toate scrierile lui Huss și Ieronim să fie arse, au apărut mai multe copii care erau studiate de mii de oameni. În cele din urmă, papa și Sigismund au trimis o armată pentru a încerca să oprească răspândirea adevărului biblic.

Spre rușinea împăratului, forțele sale au fost înfrânte din nou și din nou de armata boemă, mult mai mică, condusă de un general curajos și orb pe nume Ziska. Câțiva ani mai târziu, când Ziska a murit, papa a cerut o cruciadă (un război religios), crezând că acum putea să-i distrugă pe adepții lui Huss. Soldaților din toată Europa li s-a garantat intrarea în rai dacă se alăturau cruciadei, iar o armată uriașă s-a adunat pentru a zdrobi mica națiune a Boemiei.

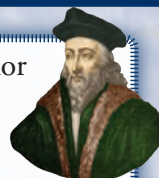
Dar nu a fost să fie așa. Când cele două armate s-au întâlnit la râu, armata papei stătea și privea în tăcere la husiți. Apoi, o teroare misterioasă i-a cuprins și, lăsându-și în urmă armele și bogățiile, s-au întors și au fugit. Câțiva ani mai târziu, același lucru s-a întâmplat din nou.

Aplicație: *Într-o astfel de situație, crezi că promisiunile lui Dumnezeu i-au încurajat pe cei din Boemia?* **Psalmii 3:1-6; Psalmii 53:5** ■

MIERCURI

Luther găsește Biblia

NIMENI nu se poate gândi la Reforma protestantă fără să-și amintească de Martin Luther. Când a devenit celebru pentru prima dată în regiunea sa

natală, Saxonia, Germania, a devenit cunoscut în restul Europei sub numele de „Huss din Saxonia”. Învățăturile lui erau asemănătoare cu cele ale lui Jan Huss, dar activitatea sa avea să aibă o influență și mai mare.

Vom începe povestea lui Luther de când era un tânăr student sânguincios. Fusese crescut într-un cămin evlavios, dar sărac, și a primit cea mai bună educație pe care părinții săi și-o puteau permite. Într-o zi, în biblioteca universității, a găsit din întâmplare un exemplar al Vulgatei (Biblia în limba latină). Nu mai văzuse niciodată o Biblie până atunci. În timp ce citea Biblia, Dumnezeu a vorbit inimii lui Luther. Și-a dat seama că era un păcătos și că avea nevoie de iertare, dar nu știa cum să fie iertat. Tulburat de vinovăția sa, a intrat într-o mănăstire; dar acolo a găsit puțin ajutor. În loc să-i vorbească despre Isus, călugării l-au încurajat să creadă că trebuie să scape de propriile păcate.

Luther a postit, s-a rugat, s-a bătut cu biciul, a cântat, a ars lumânări - a făcut tot ceea ce călugării au spus că avea să-i răscumpere păcatele. Dar tot nu și-a găsit liniștea sufletească. Se simțea și mai vinovat.

În cele din urmă, un prieten i-a vorbit lui Luther despre Isus și l-a îndemnat să se încreadă în El pentru iertare. În sfârșit, a avut parte de liniște. Dar gândirea sa era încă confuză, amestecând credința în Isus cu propriile eforturi de a plăti pentru păcatele sale. În timpul unei vizite în orașul Roma, a văzut inutilitatea încercării de a plăti pentru propriile păcate. Într-o zi, în timp ce căuta să câștige favoarea lui Dumnezeu urcând (în genunchi) ceea ce biserica numea „Scara lui Pilat”,

i s-a părut că aude brusc o voce puternică: „Cel drept va trăi prin credință”. A sărit în picioare și a părăsit locul.

Aplicație: *Ce înseamnă pentru tine aceste versete importante?* **Romani 1:16,17; Efeseni 2:8,9** ■

despre credință. Cum fusese posibil să-i scape acest lucru? În sfârșit, mintea lui era împăcată. În timp ce predica, încerca să facă tot posibilul ca frumosul adevăr al încrederii în Isus să fie ușor de înțeles.

Apoi s-a întâmplat ceva ce pur și simplu l-a indignat. Un călugăr pe nume Tetzel a trecut prin oraș vânzând indulgențe.

Se pare că papa dorea să construiască o nouă biserică - cunoscută acum sub numele de „Basilica Sfântul Petru” - în Roma. Dar chiar dacă papa pretindea că Îl reprezenta pe Isus, nu voia să trăiască în umilință, așa cum făcuse Isus. Indulgențele pe care le vindea Tetzel aveau ca scop strângerea de bani pentru proiectul de construcție.

O indulgență reprezintă iertarea pentru un păcat. În acest caz, exista o grație pentru orice. Tetzel spunea că, dacă o persoană plătea suficienți bani, avea să fie iertată pentru orice păcat pe care l-ar fi comis vreodată și pentru orice păcat pe care urma să-l comită în viitor.

Luther nu putea să tacă. „Cum”, întreba el, „ar putea cineva să cumpere darul gratuit al iertării?”. Cum ar putea papa să vândă ceva ce Isus dăruiește? Pur și simplu nu era corect. **Faptele apostolilor 8:18-22** ■

Luther era un erudit, așa că a făcut ceea ce făceau erudiții din acele vremuri. S-a dus la biserică și a bătut în cuie o listă pe care erau scrise convingerile sale despre indulgențe, împreună cu o invitație de a dezbate problema, invitație adresată tuturor celor care nu erau de acord cu el. Habar nu avea ce tocmai începuse.

În decurs de o lună sau două, lista celor 95 de teze a fost tipărită și distribuită în toată Europa. Mii de oameni au fost de acord cu el și mii de oameni nu au fost de acord, dar toată lumea aștepta cu nerăbdare să vadă ce avea să se întâmple cu călugărul care îi spusese papei că se înșela. A fost un călugăr curajos? Sau doar unul nebun?

Aplicație: *Cât de curajos ar trebui să fie un creștin?* **Romani 8:31-39; Apocalipsa 2:10** ■

JOI

Cele 95 de teze

LUTHER s-a întors în Germania, dar acum vedea mai clar greșeala de a încerca să câștige mântuirea. Cum putea cineva să câștige un dar care fusese oferit gratuit?

A studiat Biblia ca niciodată până atunci și a fost uimit să vadă cât de multe avea de spus această Carte

VINERI

Refuzul de a retracta

A aproximativ un an după ce Luther și-a bătut în cuie cele 95 de teze pe ușa bisericii, acesta a fost chemat în orașul Augsburg ca să dea socoteală pentru opiniile sale. Luther a venit pregătit să își susțină convingerile din Biblie, în timp ce reprezentantul

4000 î.Hr.

↳ Eternitate

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

papal, cardinalul Cajetan, și-a bazat tot discursul pe tradițiile bisericii.

După ce l-a ascultat pe cardinal respingând Scriptura ca fiind lipsită de importanță, Luther l-a surprins luându-i propriile instrumente - tradițiile bisericești - și arătând cât de iremediabil se contraziceau între ele.

Cardinalul și-a pierdut autocontrolul. „Retractivează”, a strigat el, „sau te voi trimite la Roma”. A amenințat că îl va excomunica pe Luther, iar cei care îl vor ajuta vor fi excluși din biserică. În cele din urmă, a strigat: „Retractivează, sau nu te mai întorci”.

Spre marea surpriză a cardinalului, Luther și însoțitorii săi s-au ridicat și au ieșit. Cardinalul nu se așteptase ca acest călugăr să fie atât de curajos. El se aștepta ca Luther să-și retracete învățăturile. În această situație, ce putea face cardinalul? Luther cunoștea bine povestea lui Jan Huss și a promisiunii fără valoare a lui Sigismund. Neavând încredere că acuzatorii aveau să își țină promisiunea, a părăsit în secret orașul, înainte de zorii zilei următoare.

Ce ne-a spus Isus că trebuie să îmbinăm cu curajul? **Matei 10:22,23** ■

Pentru o vreme, Luther a fost protejat de Frederick, prințul de Saxonia. Luther a scris multe cărți și pamflete, răspândind adevărul cât mai repede posibil. El știa că cineva care sfidase biserica Romei nu se putea baza pe o viață lungă.

Luther era preocupat în special de nevoia de a avea școli adecvate. El știa că majoritatea elevilor reflectă educația pe care o primesc. El a scris: „Mă tem foarte mult că universitățile se vor dovedi a fi marile porți ale iadului” dacă nu rămân fidele Scripturilor și nu imprimă adevărul în mod continuu în mințile și inimile studenților.

Aplicație: Pot fi oare școlile atât de periculoase atunci când nu încearcă să fie fidele Bibliei? Ce spune **1 Corinteni 3:18-20** ■ despre înțelepciunea lumii?

Povestire bonus

Cam în același timp, au sosit la Praga doi străini din Anglia, oameni de cultură, care primiseră lumina și veniseră să o răspândească în această țară îndepărtată. Dacă ar fi început cu un atac deschis împotriva supremației papei, ar fi fost repede aduși la tăcere de către autorități; dar, nevoind să renunțe la planul lor, au folosit alte mijloace. Fiind totodată pictori și predicatori, și-au folosit talentul. Într-un loc deschis publicului, au expus două picturi. Una reprezenta intrarea lui Isus în Ierusalim, „blând și călare pe un asin” (Matei 21:5), urmat fiind de ucenici îmbrăcați în veșminte prăfuite de călătorie și cu picioarele goale. Tabloul al doilea reprezenta o procesiune pontificală, papa fiind înveșmântat în hainele lui bogate, purtând întreita sa coroană, călare pe un cal strălucitor împodobit, precedat de trompetiști și urmat de cardinali și prelați în veșminte strălucitoare.

Aceasta a fost o predică ce a atras atenția tuturor claselor de oameni. Mulțimile veneau să privească picturile. Nu era unul care să nu priceapă morala și mulți au fost profund impresionați de contrastul dintre blândețea și umilința lui Hristos Domnul și mândria și aroganța papei, pretinsul Lui slujitor. S-a produs o mare tulburare în Praga, iar cei doi străini, după o scurtă vreme, au socotit necesar, pentru siguranța lor, să plece. Dar lecția pe care ei o oferiseră n-a fost uitată. Tablourile au făcut o impresie profundă și asupra minții lui Huss și l-au condus la un studiu mai atent al Bibliei și al scrierilor lui Wycliffe. Cu toate că nu era pregătit încă să primească toate reformele susținute de Wycliffe, a văzut totuși mai clar caracterul adevărat al papalității și cu o înflăcărare tot mai mare a denunțat mândria, ambiția și corupția ierarhiei papale.” – *Tragedia Veacurilor*, pp. 99, 100

Tragedia Veacurilor,
pp. 97-141

Referințe

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Luther rămâne ferm

Text de memorat: Matei 10:18,22

„Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

DUMINICĂ

Luther are încredere în Biblie

MARTIN Luther a adoptat o poziție fermă cu privire la autoritatea Bibliei. „Vânzarea indulgențelor este un lucru greșit”, spunea el. Era un lucru greșit nu pentru că el credea acest lucru, nu pentru că unii dintre liderii bisericii spuneau așa, ci pentru că Biblia arăta în mod clar cum stau lucrurile. Această poziție l-a adus rapid în conflict cu papa. Problemele nu puteau fi departe.

În 1520, papa a emis o bulă (o lege sau o hotărâre papală) care îi dădea lui Luther șaiszeci de zile pentru a renunța la convingerile sale. Dacă nu se dezicea până atunci, el și toți cei care îl sprijineau în vreun fel urmau să fie excomunicați. O astfel de sentință însemna că urma să fie expulzat din biserică, condamnat să moară și să meargă în iad.

Luther cunoștea gravitatea situației, dar a refuzat să se teamă. În schimb, a luat documentul ce conținea hotărârea papală și l-a ars în public. „O luptă serioasă tocmai a început”, a spus el. „Încep această lucrare în numele lui Dumnezeu; ea se va încheia fără mine și prin puterea Lui”.

Imaginați-vă cum s-ar fi simțit Luther dacă nu ar fi existat versete biblice precum **2 Cronici 14:11** □, care să-l întărească.

Carol al V-lea devenise de curând împărat, iar prima sa acțiune oficială importantă a fost să convoace o Dietă (o reuniune

a oficialilor guvernamentali), în orașul Worms. (Deoarece acesta este un cuvânt german, „W” se pronunță ca „V”-ul nostru - Vorms.) Când a început această reuniune, reprezentantul papei a cerut ca Luther să fie executat imediat.

Deoarece Luther nu a fost prezent la Dietă, prinții Germaniei au decis că este corect să i se dea posibilitatea de a răspunde acuzațiilor care i se aduc. Împăratul i-a acordat lui Luther un „permis de liberă trecere” pentru a veni la Worms. Acesta a fost un dezastru pentru Roma. Papa îl condamnase deja pe reformator, dar prinții nu au vrut să recunoască autoritatea pontifului.

Aplicație: De ce a putut Luther să se încreadă în Dumnezeu într-un moment atât de periculos? **Ieremia 1:17** □

LUNI

Îndemnat să retracteze

CÂND Martin Luther a sosit la Worms, după cum ceruseră Dieta și împăratul, reprezentanții papali erau într-o dispoziție proastă. Papa spusese că Luther nu putea vorbi cu nimeni, iar acum avea ocazia să vorbească cu mii de oameni. Trebuia să fie ars pe rug și uitat, nu să fie în centrul atenției.

Ei voiau ca totul să ia sfârșit cât mai repede. Când Luther a fost adus în adunare, ofițerul imperial a pus două întrebări și a cerut răspunsuri prin „da” sau „nu”. Mai întâi a întrebat dacă Luther scrisese cărțile de pe masă. Prima întrebare a fost ușoară - da, el scrisese cărțile. Apoi a fost întrebat dacă era dispus să își condamne propriile scrieri și să le declare rele. Dar Luther,

cu înțelepciune, le-a spus că o întrebare atât de importantă nu trebuia să primească un răspuns pripit. În schimb, a cerut timp să se gândească cu atenție și să revină a doua zi cu răspunsul său. Surprins de calmul și demnitatea lui Luther, împăratul i-a îndeplinit cererea.

Există o lecție în acest lucru care este foarte necesară astăzi. Știi care este aceasta? **Proverbele 29:11,20; Eclesiastul 5:2; Iacov 1:19** ■

După o noapte de rugăciune, Luther s-a întors a doua zi pentru a se confrunta cu aceeași întrebare. Își va condamna el scrierile? Răspunzând cu cel mai mare respect, el a explicat că existau diferite tipuri de scrieri pe masă. Unele se refereau la credință și fapte bune și nimeni din sală nu ar fi fost în dezacord cu ele. Conștiința nu i-ar fi permis să condamne ceva ce toți ceilalți considerau a fi „chestiuni de bun simț”.

Un alt grup de cărți expunea corupția Bisericii Catolice. Condamnarea acestora ar fi încurajat abuzuri și mai mari. Alte volume fuseseră scrise împotriva celor care apăraseră erorile. În acestea, recunoștea el, fusese uneori mai nepolitic decât era necesar în ceea ce spunea despre alții; dar nu putea spune nimic care să încurajeze erorile pe care le promovau.

Totuși, a recunoscut Luther cu umilință, el era doar un om. Se putea să existe greșeli în scrierile sale. Dacă cineva i-ar fi arătat erorile prin mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, el și-ar fi recunoscut imediat erorile și ar fi fost primul care și-ar fi ars cărțile.

Aplicație: După cele susținute de Luther, care este singura autoritate? Avea el dreptate? **Isaia 8:20** ■

MARȚI

„Aici stau!”

REPREZENTANȚII papali știau că nu se pot folosi de Biblie pentru a condamna scrierile lui Luther. Interlocutorii lui Luther puteau doar să-i ceară să răspundă cu „da” sau „nu”. Își va condamna el scrierile? Sau nu?

Luther a răspuns clar și simplu: „Nu”. El a spus că, dacă nu i se va demonstra eroarea sa prin Scripturi, nu va retracta nimic. Cuvintele sale de încheiere sunt probabil cele mai faimoase cuvinte din acel secol: „Aici stau și nu pot face altfel. Așa să îmi ajute Dumnezeu. Amin”.

Toată lumea din adunare a fost șocată. Faptul că cineva atât de inteligent, și totuși atât de neajutorat din punct de vedere al sprijinului lumesc, sfida puterea combinată a imperiului și a bisericii era de neconceput.

Pentru dușmanii lui Luther, următorul pas era clar - Luther trebuia să moară, iar asta, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aceștia au prezentat imediat cazul lor tânărului împărat. Dar Carol își amintea prea bine povestea împăratului Sigismund și războaiele care au urmat trădării lui Jan Huss, atunci când a ignorat permisul de liberă trecere a acestuia.

„Chiar dacă onoarea și credința ar fi alungate din toată lumea, ele ar trebui să găsească un refugiu în inimile prinților”, a spus el. Cu toate acestea, l-au presat spunându-i: „Nu trebuie să fii cinstit față de un eretic”.

Carol, oricât de slab ar fi fost, nu a vrut să accepte așa ceva. „N-aș vrea să roșesc ca Sigismund”, a spus el. Lui Luther urma să i se permită să se întoarcă acasă în siguranță. Dar asta nu garanta siguranța pe termen lung.

Aplicație: Luther a fost salvat pentru câteva zile. Ce a spus Isus despre viitor? **Matei 6:34** ■

MIERCURI

În castelul Wartburg

INCÂNTAT de victoria de la Worms, dar nesigur pe viitor, Luther se îndrepta spre casă - la aproximativ 390 de km spre nord-est. Ce avea să se întâmple? Trebuia să părăsească Wittenbergul? Să părăsească Saxonia? Unde putea să se ducă?

În timp ce trecea printr-o zonă izolată de pădure, un grup de cavaleri înarmați l-au răpit brusc. Luat de lângă tovarășii săi de călătorie, a fost dus în grabă prin pădure, pe poteci puțin circulate, până când a ajuns într-un castel mare, unde a fost ascuns în siguranță de dușmanii săi.

Această misiune de salvare s-a desfășurat atât de în secret, încât nici prietenii și nici dușmanii lui Luther nu știau unde se afla acesta. Chiar și Frederic de Saxonia, cel care i-a trimis pe cavalerii misterioși, nu știa mai mult decât că Luther era în siguranță. Cu cât știa mai puțin, cu atât mai puțin putea spune.

Timp de aproape un an, Luther a rămas la Wartburg, un castel mare aflat în vârful unui deal abrupt din apropierea orașului Eisenach. Dușmanii săi au presupus la început că fusese ucis, dar fluxul constant de tratate și broșuri care ieșeau din pana sa i-a

convins, în cele din urmă, că era „foarte viu”. Dumnezeu i-a oferit această perioadă de singurătate, atât de diferită de viața sa obișnuită și plină de activități, pentru a-i da lui Luther timp să se roage, să studieze și să scrie.

Curând și-a dat seama că, oricât de bune ar fi fost broșurile sale, ceea ce reprezenta cea mai mare nevoie a poporului german era Biblia. Și aveau nevoie de ea în limba germană.

Așa că, luând Noul Testament grecesc al lui Erasmus, Luther s-a apucat de lucru. În doar unsprezece săptămâni, a realizat o traducere atât de „germană”, încât a pus laolaltă numeroasele dialecte diferite ale țării și a creat, să zicem așa, o singură limbă. Niciodată complet mulțumit de munca sa, Luther a continuat să-și revizuiască și să-și îmbunătățească traducerea până în momentul morții sale.

Aplicație: *Cât de important este Cuvântul lui Dumnezeu? Ce crezi că a simțit Luther în legătură cu sarcina de a-l traduce? Deuteronomul 4:1,2* ■

JOI

Biblia în Franța

ÎN Franța, Scripturile au fost puse la dispoziția poporului de către Jacques Lefèvre, profesor la Universitatea din Paris și catolic devotat. În timp ce scria o carte despre sfinții pe care îi venerase toată viața, s-a întâmplat să se uite în Biblie pentru a vedea dacă aceasta mai avea ceva de spus despre sfinți.

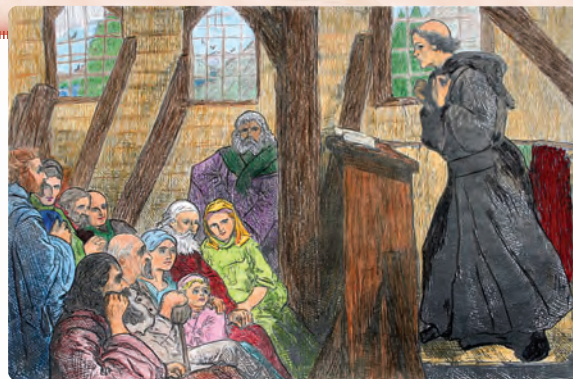
Spre surprinderea sa, a descoperit că sfinții din Biblie erau oameni care au învins păcatul prin credința în Isus, așa cum poate face oricare dintre noi. Proiectul său de scriere a fost abandonat, iar el a început să studieze Scripturile ca niciodată înainte. În acest proces, a descoperit adevărul simplu al mântuirii prin credința în Hristos și în sacrificiul Său uimitor.

Bineînțeles, Lefèvre a recunoscut imediat nevoia de a avea Biblia în limba comună a oamenilor și a început să facă o traducere. Între timp, la universitate, prelegerile sale i-au determinat pe unii dintre studenții săi să accepte adevărul biblic. Cel mai faimos dintre aceștia a fost William Farel.

Ca și profesorul său, Farel era un catolic strict, dar în Cuvântul lui Dumnezeu a recunoscut o autoritate mai presus de biserică. Acum, în loc să fie loial papei,

el a devenit loial lui Isus Hristos. Odată convertit, a devenit imediat misionar.

Ce face ca Biblia să fie diferită de alte cărți? **1 Tesaloniceni 2:13** ■

Mulți au devenit credincioși prin influența lui Farel, inclusiv sora regelui, un număr de profesori talentați și episcopul de Meux. Pentru o vreme, Farel și episcopul au avut libertatea de a răspândi în tot districtul traducerea recentă a Noului Testament în franceză, a lui Lefèvre. Acest lucru i-a determinat pe mulți dintre oamenii de rând să părăsească tavernele și să se adune pentru a asculta și studia Biblia și pentru a se bucura de adevărurile ei.

Dar persecuția a venit repede. Din păcate, episcopul nu a reușit să susțină adevărul atunci când a fost amenințat; dar cei mai mulți dintre cei care au învățat adevărul de la el s-au încrezut în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Prin persecuție și moarte, ei au fost martori pentru mii de oameni care poate că nu ar fi auzit niciodată adevărul biblic.

Aplicație: *Care este pericolul de a urma o persoană, în loc de a-l urma pe Dumnezeu? 1 Corinteni 3:4-7* ■

VINERI

O greșeală teribilă

PRIN lucrarea lui William Farel, Louis de Berquin, un membru talentat al nobilimii franceze, a acceptat adevărul Scripturii și a luat imediat poziție împotriva erorilor tradiției. Berquin a pregătit un document care arăta clar erorile călugărilor și i-a cerut regelui să judece cine avea dreptate.

Regele, Francisc I l-a apreciat pe Berquin și l-a protejat timp de câțiva ani - dar a refuzat să ia el însuși poziție pentru adevăr. În cele din urmă, sub presiunea călugărilor, regele l-a lăsat pe Berquin sub controlul acestora. Fără să piardă timpul, călugării l-au condamnat și executat într-o singură zi.

Berquin s-a îmbrăcat în cele mai bune haine pentru această ocazie, iar pe chipul său se citea lumina și pacea cerului. Deși a fost martirizat, exemplul neclintit și neînfricat al lui Berquin i-a convins pe mulți privitori că există o putere în Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de orice putere pe care o cunoșteau. După

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

▶ Eternitate

această ocazie, și alții au crezut și au fost uciși pentru credința lor. Mulți credincioși s-au împrăștiat în locuri care ofereau o mai mare siguranță. În acest fel, adevărul s-a răspândit rapid în toată Franța.

Regele Francisc I a fost foarte egoist. Îi proteja sau îi persecuta pe reformatori după cum îi servea cel mai bine scopurilor sale regale. Când era în avantajul său, reducea puterea călugărilor, preoților și episcopilor, permițând pentru o vreme predicarea adevărului în Paris.

În 1534, unii dintre reformatorii protestanți au făcut o greșală tragică. În mod nechipzuit, ei au afișat în toată Franța pancarte care atacau Euharistia (celebrarea Cinei Domnului, în care preoții pretindeau că transformă în mod miraculos pâinea și vinul în trupul și sângele real al lui Isus).

Indignat de pancarte, Francisc a hotărât să-i extermină pe toți reformatorii din țară. Mulți au fost întemnițați și torturați, iar treizeci și cinci au fost arși pe rug. Cea mai mare surpriză a fost reprezentată de sutele de cetățeni - majoritatea meșteșugari calificați și negustori bogați - care au fugit în secret din țară pentru a evita persecuția.

Aceasta a fost o lovitură costisitoare pentru economie și complet neașteptată de către rege. Mulți oameni din Franța au fost indignați să afle că atât de mulți oameni respectabili crezuseră în necesitatea unei reforme în biserică.

Aplicație: Care este cel mai important lucru pe care trebuie să-l facă poporul lui Dumnezeu atunci când trăiește printre cei care se opun sau ignoră adevărul biblic? 1 Petru 2:15; Ioan 17:15,16 ■

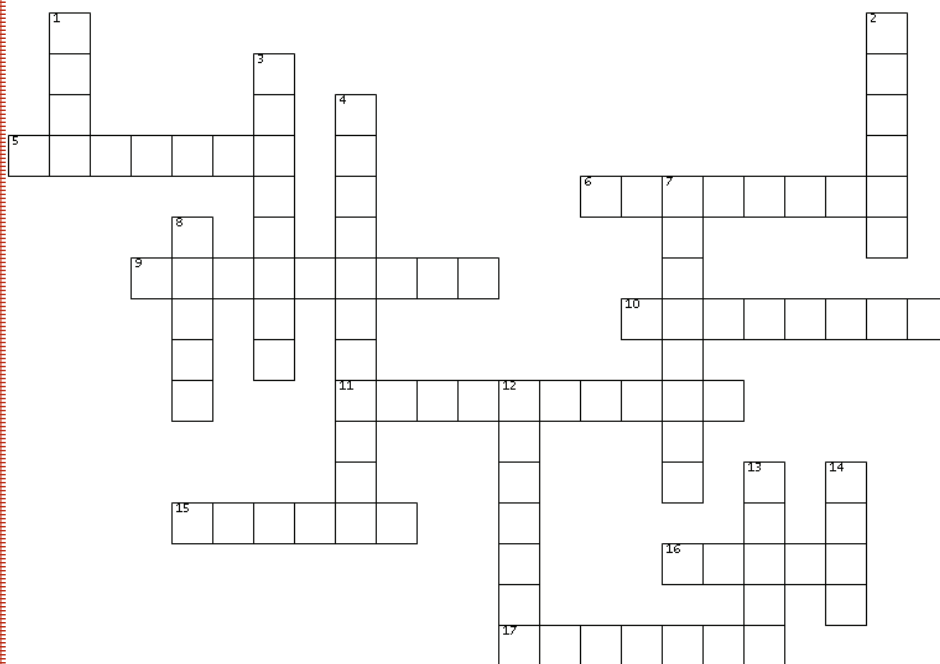
Rezolvați următorul rebus!

Orizontală

5. Luther a tradus Biblia în limba _____.
6. A fost primul care a tradus Biblia în limba engleză.
9. Împăratul Carol al V-lea a spus: „Nu aş vrea să roşesc ca _____”.
10. Luther a fost răpit și dus în acest castel.
11. O „iertare” pentru păcat, care se putea cumpăra.
15. Lefèvre scria o carte despre _____ când a început să citească Biblia.
16. Împăratul care a convocat Dieta de la Worms.
17. A publicat o traducere a Bibliei în limba greacă.

Verticală

1. Pe ușa bisericii, Luther a bătut în cuie cele 95 de _____.
2. El a spus: „Aici stau și nu pot face altfel. Așa să îmi ajute Dumnezeu”
3. Rege care l-a apreciat pe Berquin și l-a protejat timp de câțiva ani.
4. Luther a fost _____, adică expulzat din biserică, condamnat să moară și să meargă în iad.
7. Luther a promis că va retracta dacă i se va arăta eroarea prin _____ lui Dumnezeu.
8. Întâlnire oficială a oficialităților guvernamentale din imperiul lui Carol.
12. A tradus Biblia în limba franceză.
13. Un oraș german în care a avut loc o întâlnire privitoare la Luther.
14. O lege sau o hotărâre papală.

Tragedia Veacurilor,
pp. 141-170;
211-231

Referințe

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Lumina devine mai strălucitoare

Text de memorat: Proverbele 4:18

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.”

DUMINICĂ Un reformat în Elveția

ANII în care biserica catolică a ținut ascunsă de oameni lumina adevărului biblic sunt cunoscuți sub numele de Evul Mediu. Multe practici rele au pătruns în biserică în această perioadă. Dar Dumnezeu nu a uitat de poporul Său și, la momentul potrivit, a ridicat oameni care să readucă Biblia la popor în diferite limbi. Această perioadă se numește Reforma. Pe măsură ce au început să învețe adevărurile Bibliei, tot mai mulți bărbați și femei au vrut să reformeze sau să schimbe practicile greșite.

La doar câțiva ani după ce Luther și Lefèvre au început lucrarea de reformă în Germania și Franța, Ulrich Zwingli a dus Reforma în Elveția. Ca savant și administrator talentat, Zwingli era un preot catolic care fusese promovat rapid de la o poziție la alta.

În 1518, el a fost chemat să slujească la o biserică mare - catedrala din Zürich, cel mai important oraș din Elveția. I s-au comunicat regulile, acelea de a strânge bani pentru toate serviciile religioase și de a-și petrece timpul doar cu „persoane de seamă” - membrii bogați și puternici ai bisericii. Ce spune Biblia despre asta? **Iacov 2:1-7** ■

Zwingli le-a răspuns că intenționa să vorbească din Evanghelia după Matei și

să lucreze pentru „gloria lui Dumnezeu” și pentru „adevărata mântuire a sufletelor”.

Pe măsură ce propria sa înțelegere a Scripturii creștea, Zwingli i-a determinat pe ascultătorii săi de la catedrală, precum și pe studenții pe care îi îndruma în particular, să se încreadă în Isus și să își bazeze convingerile doar pe Biblie. În mod firesc, practicile superstițioase ale oamenilor au început să dispară.

În jurul anului 1523, membrii consiliului din orașul Zürich au devenit preocupați de activitățile lui Zwingli. Ei au cerut o confruntare (o dezbatere oficială) între el și catolici. Ajutat de educația sa avansată și de talentul său de orator, Zwingli a convins consiliul să se despartă de Biserica Catolică și să adopte mare parte din reformele sale.

Au eliminat închinarea la sfinți, au scos statuile și imaginile din biserică și au scos în afara legii vânzarea de indulgențe. Dar consiliul nu a acceptat argumentele lui Zwingli împotriva ideilor care însoțeau Euharistia (anume că preotul transforma în mod miraculos simbolurile pâinii și vinului în trupul și sângele real al lui Hristos). Ce avea să facă acum?

Zwingli realizase multe. Consiliul îi susținea eforturile și el spera că putea fi convins să accepte mai mult adevăr în viitor.

Aplicație: Când Zwingli și-a început reformele, știa foarte puțin despre Luther și despre lucrarea sa. Amândoi credeau în multe dintre aceleași adevăruri biblice. Cum se putea întâmpla așa ceva? **Ioan 16:13** ■

Biblia

mea
17-23 iulie
B 30

spune

LUNI

Zwingli și studenții săi

SUCCESUL pe care Dumnezeu i l-a dat lui Zwingli în dezbateri a deschis calea pentru ca influența Evangheliei să se răspândească în multe părți ale Elveției. Dar, deși membrii consiliului orașului îl susțineau pe Zwingli ca reformator, ei nu erau întotdeauna de acord cu tot ceea ce învăța el. Zwingli a învățat că felul în care decurgea slujba catolică era greșit. Dar consiliul nu a putut să cadă de acord cu abolirea slujbei. Zwingli a acceptat Biblia ca fiind cea mai înaltă autoritate de pe pământ și i-a învățat pe studenții săi Evanghelia direct din Biblie.

Recunoscător pentru sprijinul pe care i-l acordase consiliul, Zwingli a dorit să „avanseze încet”, sperând să-i convingă să accepte mai mult adevăr pe măsură ce timpul trecea. El a decis să continue să țină slujbe în biserică, chiar dacă spusese consiliului că acest lucru era greșit. Timp de mai bine de un an, el și-a încurajat studenții să aibă răbdare și să spere în viitoarele reforme. Este greșit să ai răbdare cu alții? **Ioan 16:12; Marcu 4:33; 1 Corinteni 3:1,2** ■

Cu toate acestea, unii dintre studenții săi nu vedeau cum puteau ignora învățăturile pe care le găsiseră în Biblie. Alții poate aveau nevoie de timp pentru a crește, dar cum puteau ei să se întoarcă de la adevărul pe care îl descoperiseră? Zwingli și studenții săi descoperiseră, de asemenea, că, potrivit Bibliei, biserica este un grup voluntar. Oamenii se alătură bisericii atunci când se convertesc și aleg să-L urmeze pe Isus.

În liniște, Felix Manz, Conrad Grebel, doi dintre studenții lui Zwingli, și câțiva dintre prietenii lor au început să se întâlnească. La început, s-au întâlnit doar ca un grup de studiu, dar, încet-încet, au început să se gândească la grupul lor aproape ca la o biserică - o biserică a credincioșilor. Era ceva ce nu mai fusese văzut în Europa „creștină” de o mie de ani.

Aplicație: Este important să recunoaștem că poporul lui Dumnezeu trebuie să continue să crească în înțelegerea adevărilor Sale. **Proverbele 4:18; Osea 6:3; 2 Corinteni 3:18** ■

MARTI

O altă confruntare

TIMP de aproximativ o mie de ani, Biserica Catolică a învățat că oamenii aparțineau bisericii pentru că locuiau pe teritoriul ei. Era ceva automat, de îndată ce o persoană se naștea. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care botezau copiii. Dar asta însemna și faptul că nimeni nu avea cu adevărat de

ales în această privință. Erau membri ai bisericii, fie că le plăcea sau nu.

În 1525, Consiliul de la Zürich a convocat o confruntare pe tema ideii de apartenență voluntară la biserică. Studenții lui Zwingli sperau că acesta va susține ceea ce îi învățase. În schimb, Zwingli a fost cel ales de consiliu să pledeze împotriva lor. Cum consiliul se hotărâse deja, iar Zwingli argumenta împotriva lor, ei nu aveau nicio șansă.

Lui Conrad Grebel și Felix Manz li s-a ordonat să părăsească cantonul (o parte a Elveției, ca un stat sau o provincie), iar toți copiii nebotezați trebuiau să fie botezați în următoarele opt zile, altfel părinții urmau să fie și ei expulzați. Consiliul din Zürich controla biserica și a folosit biserica pentru a controla poporul. Le era teamă că, dacă oamenii nu ar fi fost obligați să fie membri ai bisericii, întregul oraș, și poate întreaga societate elvețiană, s-ar fi prăbușit. Acesta era un risc pe care nu și-l asumau.

Nouă nu se pare un motiv întemeiat de îngrijorare. În multe state, oamenii aparțin unor religii diferite, iar țările nu s-au destrămat încă. Dar, în cea mai mare parte a istoriei, regii, preoții, faraonii, cezarii și împărații au încercat cu toții să își unească poporul prin existența unei religii oficiale care era susținută de guvern.

Această idee era atât de veche și făcea atât de mult parte din gândirea oamenilor, încât a sugera altceva era aproape de neimaginat. Dar studenții lui Zwingli au decis că trebuia să fie ascultători față de adevărul pe care îl cunoșteau, chiar dacă Consiliul din Zürich nu văzuse încă această lumină. În micul sat Zollikon, la 6,4 km de Zürich, au decis să organizeze o grupare care să fie doar o biserică - nu o combinație între biserică și stat.

Aplicație: Ce ar trebui să facem atunci când adevărul sună ciudat sau chiar rău pentru toți ceilalți? **2 Timotei 4:1-5** ■

MIERCURI

Anabapțiștii

NOU grup din Zollikon a fost numit o biserică a credincioșilor. Doar cei care simțeau că Dumnezeu îi cheamă să se alătore bisericii erau membri

Și, din moment ce se alăturau unei biserici, o făceau prin botez, așa cum Isus le spusese urmașilor Săi să facă. **Faptele apostolilor 2:38-41** ■

Vestea despre biserica credincioșilor a fost curând transmisă la Zürich, dar nu a fost bine primită. Consiliul a spus că întreaga idee era erezie. Faptul că aceia înființaseră o biserică a credincioșilor făcea să pară că în biserica lor erau necredincioși. Cum îndrăzneau ei!

Era adevărat, desigur, că fiecare bețiv, hoț, mincinos, ucigaș și blasfemiator din Zürich era membru al bisericii oficiale. Dar așa fusese dintotdeauna. Nu puteau face nimic în privința asta.

Pentru că toată lumea din țară fusese botezată în copilărie prin stropire, credincioșii din Zollikon au fost numiți „ana-baptiști”, ceea ce înseamna „rebotezați”. Iar faptul că ei îi rebotezau pe oameni făcea să pară că botezul pe care toți îl primiseră când erau copii nu era suficient de bun.

Mai rău decât atât, ceea ce făceau ei crea o biserică care nu era controlată de guvern. Dusă la concluzia sa logică, această idee avea să submineze biserica oficială și puterea consiliului.

Consiliul a considerat că una era ca Zürich-ul să părăsească Biserica Catolică, dar cu totul altceva ca anabaptiștii să părăsească biserica din Zürich. La urma urmei, biserica din Zürich credea că a lăsat în urmă eroarea și că învață adevărul. Ei credeau că oricine părăsea biserica lor, părăsea adevărul. Trebuiau opriți.

Iar membrii consiliului au încercat să-i oprească. Împreună cu biserica, au făcut tot ce au putut. În anii care au urmat, au folosit amenzile, închisoarea, biciuirea și – „pentru că acestora care se rebotează le place atât de mult apă” – chiar îi înecau pe oameni pentru a încerca să-i împiedice să facă ceea ce credeau că este corect.

Aplicație: Ce a făcut Isus când oamenii au ales să nu-L urmeze? **Ioan 6:66,67** ■ Ce a spus Isus că era necesar să facă cineva înainte să-L urmeze? **Marcu 8:34,35** ■

JOI

Anabaptiștii sunt persecutați

ANABAPTIȘTII din regiunile din jurul orașului Zürich au făcut un pas îndrăzneț și aveau să plătească un preț. Totuși, în cele opt zile înainte ca liderii grupului să fie obligați să plece, treizeci și cinci de bărbați și femei au cerut să fie botezați și să se alăture bisericii ilegale.

Povestea următorilor doi ani este una combinată. Anabaptiștii au fost persecutați în mod constant. Închisoarea, amenzile grele și alungarea liderilor lor

din canton i-au făcut pe mulți dintre credincioșii locali să se clatine. Grupul din Zollikon s-a predat de mai multe ori adversarilor lor, negându-și credința și promițând că nu vor mai răspândi opiniile lor despre Scriptură.

Dar, odată eliberați din închisoare, vocea conștiinței începea să-i deranjeze. Știau că nu acționaseră corect. Vor mai primi iertarea lui Dumnezeu? Mai putea Dumnezeu să-i ierte?

Da, bineînțeles că da. Promisiunea lui Dumnezeu de îndurare este încă adevărată. **1 Ioan 1:9** ■

Orașul Zürich părea să fi câștigat lupta împotriva anabaptiștilor. Acești creștini simpli doreau o biserică separată de guvern, o biserică ai cărei membri să aleagă personal să-L slujească pe Isus, o biserică care să refuze să folosească forța și persecuția pentru a câștiga adepți pentru Isus. Dar o astfel de biserică nu a rezistat în Zollikon.

În mai puțin de doi ani, Conrad Grebel și Felix Manz, cei doi lideri a căror credință nu se clătina niciodată, au murit amândoi. Multele luni petrecute într-o închisoare rece l-au slăbit pe Grebel, iar acesta a murit de boală. Manz a fost înecat, în public, în râul Limmat din Zürich, din ordinul consiliului.

Aplicație: Grebel și Manz au murit. Dar au murit păstrând o comoară pe care o considerau suficient de valoroasă pentru a face ca suferința să merite. Ce anume? **1 Petru 3:14-17** ■

VINERI

Moartea lui Zwingli

LIDERII mișcării anabaptiste au murit. Dar dorința de a avea o biserică a credincioșilor nu era moartă. În schimb, persecuția i-a împrăștiat pe credincioși. Aceștia au răspândit adevărul în Austria, Germania, Belgia și Olanda. Anabaptiștii trebuie să se fi simțit deseori ca Ilie – „Am rămas numai eu; și ei caută să-mi ia viața”.

Ei credeau că apartenența la biserică trebuie să fie voluntară, iar conștiința trebuie să fie liberă. Ei credeau că biserica ar trebui să-i accepte ca membri doar pe cei care sunt convertiți la Hristos, iar acest lucru se putea observa prin viața pe care o duceau. Ei credeau

că biserica era chemată să-i disciplineze pe membrii care greșesc, dar niciodată prin forță. Niciuna dintre aceste idei nu se putea încadra în sistemul de unificare a bisericii și a statului, așa cum se desfășura în Europa de la împăratul Constantin încoace.

La început, atât Zwingli, cât și Luther au vrut să formeze biserici ale credincioșilor. Amândoi erau împotriva botezului copiilor și a unirii bisericii cu statul. Dar, în cele din urmă, ambii reformatori au dat înapoi de la aceste idealuri și au depins de puterea guvernului pentru a-i proteja de Biserica Catolică. În acest proces, ei au continuat sistemul milenar care amesteca biserica și statul.

Din păcate, toate ramurile majore ale Reformei au împărtășit același concept al unei biserici susținute de guvern. Viziunea anabaptistă a unei biserici a credincioșilor era o amenințare la adresa întregului sistem. Așa că toți i-au persecutat pe anabaptiști, uneori ucigându-i prin foc sau apă. Erorile trecutului nu se scutură ușor - nici măcar de pe oameni buni precum Zwingli și Luther.

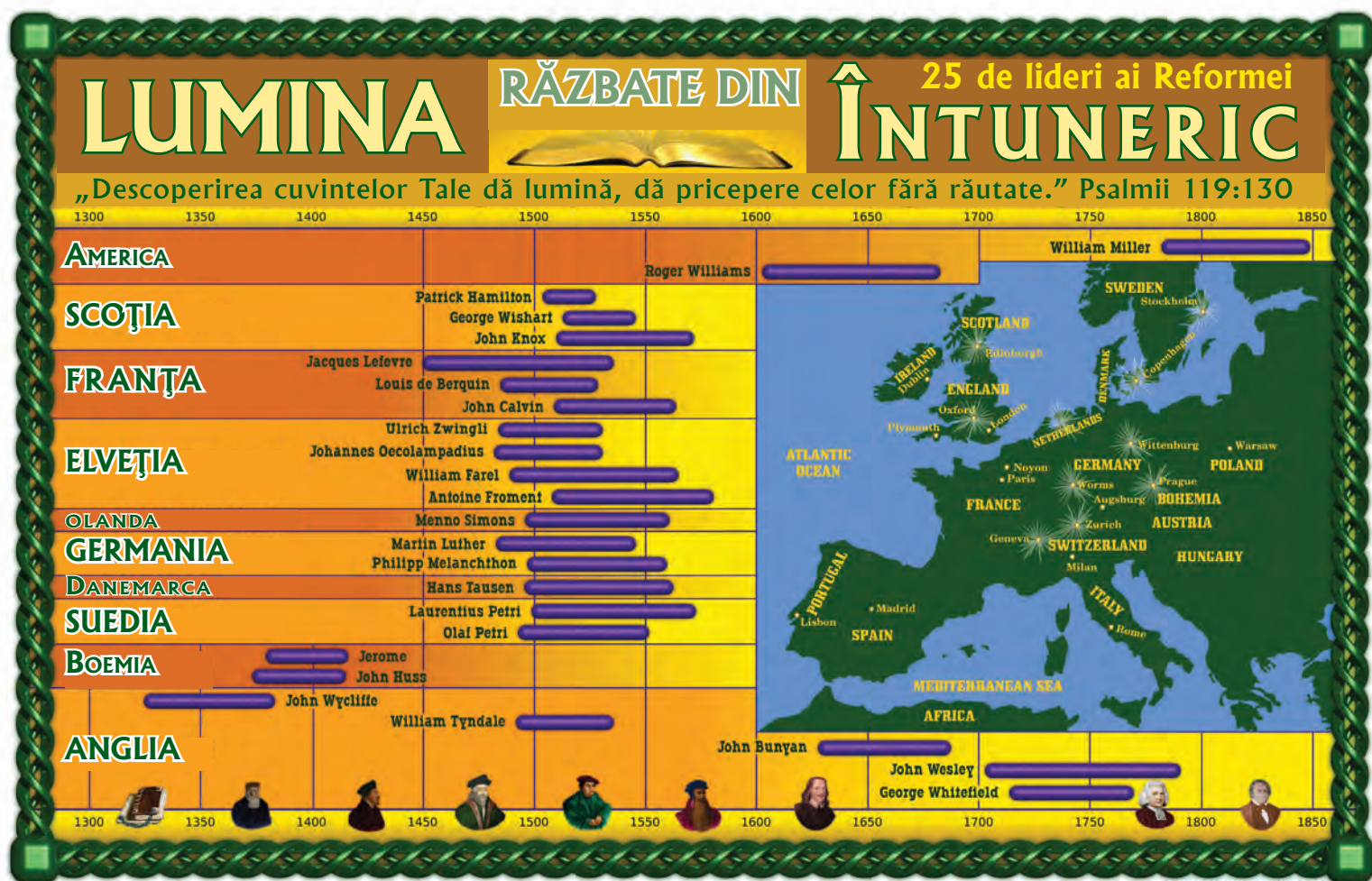
Zürich-ul a câștigat bătălia cu anabaptiștii, dar a pierdut mult încercând să promoveze cauza lui Dumnezeu prin forță. În 1529, Zwingli a pornit să „convertească” orașele catolice prin război. Doi ani mai târziu, în bătălia de la Kappel (în Elveția), cinci orașe catolice s-au unit pentru a riposta. Mai mult de cinci sute de oameni din Zürich și-au pierdut viața în acea zi. Printre ei se aflau: Ulrich Zwingli, douăzeci și șase de membri ai Consiliului și douăzeci și cinci dintre pastorii lor.

Anabaptiștii au fost persecutați și uciși. Dar, pentru că au fost fideli convingerilor lor, viziunea lor despre o biserică liberă și-a găsit în cele din urmă libertatea, mai întâi în coloniile engleze din America și apoi în multe alte țări.

Aplicație: Ce avertisment a dat Isus cu privire la luptă? Matei 26:52 ☐

Tragedia Veacurilor,
pp. 171-177

Referințe

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Mai mulți reformatori neînfricați

Text de memorat: 1 Corinteni 1:27

„Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.”

DUMINICĂ

Protestul prinților germani

IN 1529, la doisprezece ani după ce Luther bătuse în cuie pe ușa bisericii din Wittenberg cele 95 de teze de protest împotriva vânzării de indulgențe, mișcarea pe care acesta o inițiasse și-a câștigat numele de *Mișcarea Protestantă*.

Împăratul Carol al V-lea insista din nou ca toată Germania să accepte învățăturile bisericii catolice. De mai mulți ani plănuia să-l ucidă pe Luther și să pedepsească Saxonia, regiunea în care locuia Luther. Dar de fiecare dată când își pregătea armata, apărea o altă criză. Turcii, francezii sau chiar papa îl atacau. Dar acum avea lucrurile sub control și își putea îndrepta din nou atenția către Luther.

Cu toate acestea, Carol a ajuns la concluzia că un conflict armat nu era cea mai înțeleaptă cale în acel moment, așa că a pornit să își atingă obiectivul prin intermediul consiliilor bisericești mai degrabă decât prin război. Împăratul a convocat o altă Dietă (reuniune a oficialilor guvernamentali). De data aceasta, întâlnirea a fost organizată în orașul Speyer. Era obligatoriu ca prinții germani să participe.

Împăratul a cerut ca toată Germania să se supună papei. În discuția care a urmat, mulți prinți au obiectat, iar reprezentantul împăratului și-a dat seama că era necesar un compromis.

S-a propus ca învățăturile catolice să continue să fie aplicate acolo unde erau încă bine stabilite; dar, în acele regiuni în care învățăturile Reformei se impuseseră deja, trebuiau să fie de acord doar cu unele „restricții minore”. Urmau să aibă libertate religioasă pentru ei înșiși, dar nu puteau vorbi despre înțelegerea lor privind învățăturile Bibliei, iar catolicilor nu le era permis să se alăture credinței reformate.

Pentru unii prinți, acest aranjament părea suficient de bun. Dar unii s-au opus, deoarece credeau că este greșit. În ciuda pericolului foarte real pentru ei înșiși, au spus: „Să respingem acest decret. În chestiuni de conștiință, majoritatea nu are nicio putere”.

În fața consiliului național, mulți dintre prinți au protestat cu îndrăzneală împotriva sugestiei împăratului. Ce era în neregulă cu propunerea sa? **Marcu 16:15,16** ■ Cu siguranță, acest lucru nu l-a făcut fericit pe împărat, dar „protestul prinților” a dat numele „protestantismului”.

Aplicație: *A apăra ceea ce este corect nu este întotdeauna ușor. Comparați situația prinților cu cea a Esterei. Ce principiu este implicat? Estera 4:13,14* ■

LUNI

Jean Calvin la Geneva

PE măsură ce Reforma a luat amploare, evenimentele și problemele au devenit din ce în ce mai complicate. Există mult prea multe povestiri bune din acești ani pentru a le include pe toate în studiul nostru, dar vom arunca o privire rapidă asupra unora dintre cele mai importante.

Jean Calvin s-a format mai întâi ca preot, iar apoi ca avocat. Dar, prin mărturia unui martir protestant, a renunțat la tot ceea ce știa, pentru a împărtăși

adevărul pe care l-a găsit în Biblie. La fel ca Luther și Zwingli, Calvin a avut multe de „dezvățat”. Am putea să ne uităm la oricare dintre acești trei și să vedem greșelile pe care le-au făcut, dar îi putem învinovăți? Unele lucruri care sunt clare pentru noi

acum nu păreau la fel pe atunci.

William Farel, care se mutase la Geneva, în Elveția, după ce lucrase cu Lefevre în Franța, l-a invitat pe Calvin să i se alăture în 1536. Deși Geneva era oficial protestantă, oamenii nu-și schimbaseră obiceiurile greșite pe care și le făcuseră fiind catolici. Farel și Calvin au căutat să facă din religie o parte practică din viața de zi cu zi a oamenilor. Citește **Matei 7:21; Iacov 2:14-18** ■

La început, acest lucru nu a fost prea apreciat, iar cei doi reformatori au fost nevoiți să părăsească orașul. Dar când presiunea și amenințările catolice au crescut, locuitorii din Geneva i-au invitat înapoi. Timp de 23 de ani, Calvin a căutat să facă din Geneva un adevărat „oraș creștin”. Scrierile lui Calvin reflectau pregătirea sa ca avocat și erau mult mai organizate decât ale oricărui alt reformator. Cea mai importantă carte a sa, *Învățătura religiei creștine*, este studiată și astăzi.

În acea perioadă, Geneva a fost un oraș important pentru Reformă. A fost un refugiu pentru sute de protestanți care au fugit din alte țări. La un moment dat, mai mult de două sute de protestanți englezi trăiau la Geneva din cauza persecuțiilor din Anglia. De asemenea, a pregătit sute de misionari. Cei mai mulți au lucrat în Franța, dar unii au mers până în Brazilia.

Aplicație: Nu este puțin ciudat faptul că, adesea, oamenii dau mai multă mărturie atunci când sunt persecutați? De ce crezi că se întâmplă acest lucru? **Faptele apostolilor 8:1,4; 11:19-21** ■

MARȚI

John Knox în Scoția

JOHN Knox avea să fie marele reformator al Scoției, dar, la scurt timp după ce a devenit protestant, a fost capturat de catolicii francezi și a fost făcut sclav pe galera. În timpul celor 18 luni pe care le-a petrecut vâslind pe galără, francezii au încercat să îl convertească. Odată, i-au dat o statuie a Fecioarei Maria și i-au spus să îi sărute picioarele. În schimb, Knox a aruncat-o în

mare și a spus: „Să învețe să înoate!” Acest tip de comportament neînfricat a fost caracteristic lui Knox de-a lungul întregii sale vieți.

Timp de mulți ani, Knox a lucrat în principal la Geneva, în Elveția și la Frankfurt, în Germania. Dar Scoția era încă în inima sa. Faimoasa sa rugăciune a fost: „Doamne, dă-mi Scoția sau mor!”

În 1559, a existat un moment foarte tensionat. Maria de Guise, o catolică puternică, domnea ca regentă a Scoției, deoarece tânăra ei fiică, Maria Stuart, regina Scoției, se afla în Franța. Se părea că va izbucni un război civil între catolici și protestanți, dar acest lucru a fost evitat când Maria de Guise a murit în 1560.

Fără monarh în țară, protestanții și-au consolidat poziția, astfel încât, înainte ca Maria, regina Scoției, să se întoarcă din Franța, parlamentul a făcut din protestantism religie națională. Maria, bineînțeles, nu a fost mulțumită. Regina și reformatorul au avut o serie de întrevederi față în față, în care Knox a dat dovadă de curajul său obișnuit.

La un moment dat, Knox a spus: „Așa cum religia dreaptă nu și-a luat forța originară și nici autoritatea de la prinții lumesci, ci doar de la Dumnezeu etern, tot așa nici supușii [oamenii aflați sub autoritatea conducătoare] nu sunt obligați să-și încadreze religia în poftele prinților lor. Căci de multe ori prinții sunt cei mai ignoranți dintre toți ceilalți în ceea ce privește adevărata religie a lui Dumnezeu. (...) Dacă toată sămânța lui Avraam ar fi fost de religia lui Faraon, ai cărui supuși au fost multă vreme, vă rog, doamnă, ce religie ar fi existat în lume? (...) Și astfel, doamnă, puteți să vă dați seama că supușii nu sunt legați de religia prinților lor, ... [totuși] li se poruncește să le dea ascultare.”

În fața curajului său, Maria a spus: „Mă tem de rugăciunile lui John Knox mai mult decât de toate armatele adunate ale Europei”.

Aplicație: Care este secretul adevăratului curaj? **2 Timotei 1:7; 1 Ioan 4:18** ■

MIERCURI

Anglia și Henric al VIII-lea

IN Anglia, activitatea Reformei a fost îngreunată de regele Henric al VIII-lea. Henric era căsătorit cu Ecaterina de Aragon, fiica regelui Ferdinand și a reginei Isabella a Spaniei. Ferdinand și Isabella fuseseră catolici fermi toată viața lor, iar Ecaterina a fost crescută în același mod.

După douăzeci și patru de ani de căsătorie, Henric și Ecaterina au avut o singură fiică și niciun fiu. Acest lucru era o problemă pentru Henric, deoarece își dorea un fiu care să devină rege după moartea sa.

Henric a decis că vrea o nouă soție, dar avea nevoie de permisiunea papei pentru a divorța de Ecaterina. Este posibil ca papa să fi vrut să îi împlinească cererea lui Henric, dar lucrurile se schimbaseră în Europa. O serie de dispute îl făcuseră pe împăratul Carol al V-lea să fie supărat pe papă. Era atât de supărat, încât îl luase pe papă în captivitate. Și ca lucrurile să fie și mai grave, Ecaterina, de care Henric voia să divorțeze, era mătușa lui Carol.

Bineînțeles că acest lucru l-a făcut pe papă să fie precaut în ceea ce o privea pe Ecaterina. În cele din urmă, Henric s-a săturat să aștepte permisiunea papei și, în 1534, a „adoptat” brusc adevărul Reformei, conform căruia papa nu era reprezentantul lui Dumnezeu și nici capul bisericii. Din nefericire, el era interesat de rezolvarea problemei sale, nu de adevăr. Așa că a făcut câteva schimbări ici și colo în ritualurile preoțești și s-a declarat capul Bisericii Angliei. Ce dezastru! Înainte de aceasta, nu a existat o astfel de biserică. Acum, toată lumea din Anglia aparținea automat Bisericii Angliei. Iar Henric și-a acordat singur permisiunea de a divorța de soția sa.

Aplicație: Care este reacția umană naturală atunci când vrem să facem ceva ce Legea lui Dumnezeu spune că este greșit? **Marcu 7:5-13** ■

JOI

Încercarea de a opri reforma

TRECUSERĂ doar șaptesprezece ani de la cele 95 de teze ale lui Luther, în 1517, până la pretenția lui Henric de a fi capul bisericii din Anglia. Inutil să mai spunem că aceștia fuseseră ani foarte grei pentru Biserica Catolică.

Nemulțumindu-se să stea cu mâinile în sân și să-și piardă puterea, papalitatea a ripostat în toate modurile posibile. Trei dintre aceste modalități sunt deosebit de interesante. În primul rând, a fost înființarea ordinului iezuiților, în 1540. Cunoscut oficial sub numele de „Societatea lui Isus”, acest grup era complet dedicat creșterii puterii papei.

Acesta era celebrul lor motto: „Scopul scuză mijloacele”. Cu alte cuvinte, ei credeau că nu era nimic rău în a minți, a ucide sau a face orice alt păcat - atâta timp cât era pentru papă. Această idee malefică a dus la mii de planuri necinstite. Cea mai faimoasă dintre acestea a fost „Complotul prafului de pușcă”, o încercare de a

arunca în aer Camerele Parlamentului englez, de a-l ucide pe rege și de a-l înlocui cu un catolic. Cu toate acestea, complotul a fost descoperit și oprit. Aniversarea sa, data de 5 noiembrie, este încă sărbătorită în Anglia.

Al doilea efort al papei de a recâștiga puterea a fost Conciliul de la Trento. Aici au avut loc o serie de întâlniri care s-au desfășurat din 1545 până în 1563. Întâlnirile vizau multe chestiuni, dar cea mai importantă a fost cum să oprească progresul Reformei. Din acest motiv, măsurile luate de acest conciliu sunt adesea numite „Contrareforma”.

Conciliul a decretat că nimeni nu poate înțelege Biblia fără să studieze și „tradiția” (istoria și învățăturile Bisericii Catolice). Susțineau că toți creștinii erau obligați să se închine sfinților și imaginilor, iar pe papă l-au proclamat vicar (reprezentant) al lui Hristos pe pământ.

O mare problemă cu care s-au confruntat a fost faptul că protestanții arătau că profețiile din Daniel și Apocalipsa condamnau Biserica Catolică - în special papalitatea însăși. Vom analiza din nou această chestiune peste câteva săptămâni.

Aplicație: Acestea nu au fost doar discuții de fațadă între papalitate și reformatorii protestanți. Oamenii erau uciși din cauza acestor lucruri. Care este reacția umană firească atunci când ești atacat? Care este răspunsul potrivit pentru un creștin? Care este diferența? **Luca 22:47-53; Efeseni 6:10-18** ■

VINERI

„Invincibila Armada”

BISERICA catolică pierduse controlul asupra unei mari părți din Germania, a unei părți din Elveția și a întregii Anglii. În mod firesc, au simțit că trebuie să facă ceva pentru a opri acest lucru. După formarea iezuiților și după Conciliul de la Trento, au mai făcut un efort major. Ideea era aceea de a face Anglia din nou catolică. Pentru a face acest lucru, au format „Invincibila Armada”, cea mai puternică flotă de nave de război cu pânze văzută vreodată. Aveau de gând să încerce să forțeze o țară întreagă să se supună religiei lor.

În 1588, 130 de nave spaniole cu 2 650 de tunuri, 8 000 de marinari și 20 000 de soldați urmau să se

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

Eternitate

întâlnească cu alți 30 000 de soldați din Olanda și să atace coasta Angliei.

În mod uimitor, pregătirile pentru toate acestea au fost făcute în suficient secret, încât guvernul englez nu a luat în serios amenințarea decât cu câteva săptămâni înainte de atac.

Ajunși la momentul acela, nu mai puteau face prea multe decât să încerce să organizeze miliția neantrenată și navele comerciale care erau disponibile. Englezii aveau doar 34 de nave de război, toate mult mai mici decât uriașele galioane spaniole.

După toate aparențele, Anglia era condamnată. Dar Dumnezeu a spus „Nu!” Deși biserica engleză era departe de idealul lui Dumnezeu, El avea planuri pentru ea în anii următori și nu avea să permită ca ea să fie distrusă.

Povestea este una emoționantă. Furtuni, tunuri, corăbii în flăcări, îndemănare marinărească, curaj îndrăzneț, certuri mărunte, inadvertențe prostești și - peste toate - mâna Providenței, toate au jucat un rol. Când a fost gata, „Invincibila Armada” nu a avut întăriri, nu a încercat niciodată un atac pe coastă și a trebuit să ocolească toate insulele britanice înainte de a se întoarce în Spania.

Foarte puțini s-au și întors. Deoarece nu se pregătiseră pentru o astfel de călătorie, navele au rămas fără apă și fără hrană. Navigând pe o mare necunoscută, mulți au murit în naufragii pe coasta irlandeză. Din cei 30 000 care au plecat la război, aproape 20 000 nu s-au mai întors niciodată. Pentru a înrăutăți situația spaniolilor, când Papa Sixtus a văzut eșecul expediției, a refuzat să le plătească milionul de coroane (bani) pe care îl promisese. Anglia - deși era încă departe de a fi pură - cel puțin nu avea să devină catolică.

Aplicație: Privește cu atenție aceste texte și vezi ce spun ele despre țări și relația lor cu Dumnezeu. Psalmii 33:8-22 ■

Potrivire:

Răspunsurile pot fi folosite de mai multe ori.

- _____ A scris imnul „Cetate tare-i Dumnezeu”.
- _____ Ei au spus: „În probleme de conștiință, majoritatea nu are putere”.
- _____ A scris „Învățăturile religiei creștine”.
- _____ A scris „cele 95 de teze”.
- _____ Orașul din Europa care a fost un refugiu pentru creștinii persecutați din mai multe țări.
- _____ Întâlnirea oficială în care prinții germani și-au prezentat protestul față de controlul împăratului asupra religiei.
- _____ S-a rugat: „Dă-mi Scoția sau mor”.
- _____ Atunci când vorbea cu regina sa, a spus: „Supușii nu sunt legați de religia prinților lor”.
- _____ A spus: „Mă tem de rugăciunile lui John Knox mai mult decât de toate armatele reunite ale Europei”.
- _____ Luther a scris acest lucru pentru a protesta împotriva vânzării de indulgențe.
- _____ Henric al VIII-lea a pretins că este capul _____.
- _____ Prima soție a lui Henric al VIII-lea.
- _____ Părinții reginei Ecaterina și conducătorii Spaniei.
- _____ Regele care a înființat Biserica Angliei.
- _____ Împăratul Sfântului Imperiu Roman, în timpul lui Luther.
- _____ Anul în care „Armada” spaniolă a încercat să invadeze Anglia.
- _____ Anul în care s-au format iezuiții.
- _____ Momentul în care a avut loc Conciliul de la Trento.
- _____ Prinții din această țară au scris „Protestul Prinților”.
- _____ L-a invitat pe Jean Calvin să lucreze la Geneva.
- _____ Țara în care John Knox a lucrat ca reformator.
- _____ De la ce document și-au luat numele „protestanții”?
- _____ Scopul „Armadei” spaniole a fost de a face Anglia din nou _____.

Banca de răspunsuri

A. Henric al VIII-lea	H. Jean Calvin	O. Ecaterina de Aragon
B. Geneva	I. Prinții germani	P. Ferdinand și Isabella
C. Scoția	J. William Farel	Q. Bisericii Angliei
D. Germania	K. John Knox	R. Carol al V-lea
E. 1540	L. Dieta de la Speyer	S. Maria, regina Scoției
F. 1545-1563	M. Martin Luther	T. Romano-Catolică
G. 1588	N. 95 de teze	U. Protestul prinților

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Un refugiu în Lumea Nouă

Text de memorat: 1 Petru 1:24,25

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.”

DUMINICĂ

Hughenoții din Franța

SĂPTĂMÂNA trecută am văzut cum papalitatea a încercat să oprească Reforma. Am aflat despre iezuiți, Conciliul de la Trento și despre „Invincibila Armada” a Spaniei.

Acum trebuie să ne uităm la un al patrulea eveniment, mai rău decât oricare dintre celelalte. Masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu arată rezultatele teribile care reies din combinarea intoleranței religioase cu ambițiile egoiste ale unor lideri neconvertiți.

În ciuda persecuțiilor frecvente, protestanții (numiți „hughenoți” în Franța) s-au înmulțit rapid. Adevărurile din Biblie pe care le răspândeau îi atrăgeau pe oamenii de bun-simț și, adesea, și pe cei care se pricepeau în afaceri. În scurt timp, hughenoții au ajuns destul de bogați și aveau adepți chiar și din rândurile nobilimii, din clasa superioară.

Deoarece banii și puterea atrag întotdeauna gelozia, nu a trecut mult timp până când au urmat violențele. Diferiți autori de istorie ne spun că la 1 martie 1562, mulți hughenoți și-au pierdut viața în orașul Vassy.

Din nefericire, în loc să se încreadă în Dumnezeu pentru a-i proteja, hughenoții au apelat la amiralul Coligny, un lider militar, pentru a-i apăra. În curând, și alte persoane din nobilime s-au alăturat cauzei lor. Printre aceștia se număra Henric de Navarra,

din Casa de Bourbon. Mișcarea a luat amploare până când hughenoții au ajuns să numere aproximativ două milioane de oameni și să controleze șaiszeci de orașe fortificate.

În 1567, a izbucnit un război între catolici și hughenoți. Când acesta s-a încheiat în cele din urmă, în 1570, regele Carol al IX-lea și mama sa, Ecaterina de Medici, au căutat o modalitate de a asigura pacea. Au decis să o căsătorească pe sora lui Carol, Margareta, în vârstă de 17 ani, cu Henric de Navarra, în vârstă de 17 ani.

Aplicație: *Ce a spus Isus despre Împărăția Sa și despre cum trebuie protejată? Ioan 18:36* ■

LUNI

Un masacu teribil

IN anul 1572, atât liderii catolicilor, cât și ai hughenoților din Franța deja ignorau în mod clar Biblia. Când Henric de Navarra și mulți dintre liderii hughenoți au mers la Paris (capitala Franței) pentru nunta sa cu o prințesă catolică, s-a produs un dezastru.

Unii istorici spun că totul a fost planificat dinainte, alții spun că a fost rezultatul unor decizii pripite luate de o regină temătoare și de un rege slab. Oricum ar fi, la câteva zile după nuntă, amiralul hughenot Coligny a fost împușcat și rănit în timp ce se plimba prin Paris.

Ecaterina, regina, și mai mulți consilieri l-au sfătuit pe tânărul fiu al Ecaterinei, regele Carol al IX-lea, spunându-i că el și țara erau în pericol. Aceștia au spus că hughenoții nu vor ierta niciodată tentativa de ucidere a amiralului lor. Potrivit consilierilor, singura șansă de a se salva era să îi ucidă pe toți liderii hughenoți, astfel

încât aceștia și adepții lor să nu poată spera să câștige un nou război.

După ore întregi de presiuni intense, regele a cedat. Și masacrul a început. Amiralul Coligny a fost ucis primul, dar violențele din Paris s-au răspândit curând în întreaga țară. Cel puțin 70 000 de hughenoti au fost uciși.

Henric de Navarra a scăpat promițând să se convertească la catolicism, dar de îndată ce s-a aflat în siguranță în afara Parisului, a renunțat la promisiune. Douăzeci și unu de ani mai târziu, însă, doar religia sa protestantă mai stătea între el și revendicarea tronului. De data aceea a spus: „Parisul merită o liturghie”. Așa a fost încoronat Henric al IV-lea ca rege al Franței – un catolic la fel de sincer cum fusese și protestant.

Aplicație: *Mai pot „oamenii normali” să trăiască în mod corect atunci când liderii lor nu o fac? Cât de important este exemplul liderilor? Proverbele 28:6,15,16; 29:12* ■

MARȚI

Puritanii din Anglia

ÎN Anglia, unde regele pretindea că este capul bisericii, nu era posibil să existe o stare spirituală sănătoasă. Ca întotdeauna, existau unii oameni care încercau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, iar alții care erau fericiți să urmeze ceea ce era mai popular.

Pe măsură ce lucrurile se înrăutățeau, cei care doreau să aducă biserica engleză în armonie cu Biblia au ajuns să fie cunoscuți sub numele de „puritani”, deoarece doreau să purifice biserica. Poate părea un nume onorabil, dar era un nume folosit pentru a-i lua în râs. Asta ne spune ceva despre gândirea oamenilor, nu-i așa? Citește **2 Cronici 36:14-16** ■.

În 1603, Anglia avea un nou rege, Iacob I. Puritanilor li s-a părut un moment bun să lucreze pentru a face biserica mai bună. Poate că regele avea să fie de acord cu preocupările lor.

În anul următor, liderii puritani au avut șansa lor. La o întâlnire specială cu regele Iacob, la Hampton Court, aceștia au prezentat o listă de probleme la care sperau să se gândească și să îi ajute să le rezolve. Aceasta a fost semnată de 1 000 de preoți puritani.

Printre preocupările pe care aceștia le-au exprimat se numărau: „semnul crucii” făcut la botez, folosirea verighetelor și purtarea de către slujitorii bisericii a unor haine ostentative, prea sofisticate.

Cu siguranță, această listă nu includea tot ceea ce unii puritani și-ar fi dorit. A fost doar un test pentru a vedea cât de deschis era cu adevărat regele.

Testul a fost un eșec. Iacob a respins totul. Dar, într-un fel, întâlnirea a fost un mare succes. Aproape ca o idee secundară, puritanii au sugerat ca regele să autorizeze o nouă traducere a Bibliei.

Regelui i-a plăcut ideea și, astfel, s-a născut „Versiunea autorizată” a Bibliei. În Anglia încă se mai numește așa. Milioane de alte persoane o numesc „Versiunea King James”.

Ca răspuns la ultima rugăciune a lui William Tyndale, aceea ca Dumnezeu să „deschidă ochii regelui Angliei”, cea mai mare parte a noii Biblie a reflectat lucrarea lui Tyndale.

Aplicație: *Ce principii care se potrivesc acestei povestiri poți găsi în Eclesiastul 11:1-6* ■ ?

MIERCURI

Pelerinii

ÎN ciuda eforturilor puritanilor de a colabora cu Biserica Angliei, regele și înaltele autorități bisericești nu erau interesate de reformă. Așa cum se întâmplă întotdeauna când biserica se unește cu puterea de guvernământ, aceștia au elaborat legi care impuneau tuturor să se supună credințelor și practicilor oficiale ale bisericii.

Oricine se închina în orice mod neautorizat era pedepsit cu amenzi, închisoare sau moarte. Mulți puritani au decis că trebuie să părăsească Anglia, țara lor natală, pentru a fi credincioși conștiinței lor. Unii au plecat în Olanda, iar apoi în coloniile americane din Noua Anglie. Alții, mai ales după fondarea coloniei Massachusetts Bay, în 1629, au plecat direct în Noua Anglie. Când acești oameni au plecat din Anglia, ei au lăsat în urmă tot ceea ce nu puteau transporta și au părăsit Anglia în cel mai mare secret. De ce au făcut asta? **Filipeni 3:7-11** ■

Unul dintre aceste grupuri de puritani este cunoscut sub numele de „pelerini”. Ei au părăsit Olanda și au fondat orașul Plymouth, Massachusetts, în 1620. Pastorul lor a fost împiedicat să navigheze cu ei, dar când au plecat, el le-a spus: „Dacă

Dumnezeu vă va descoperi ceva prin orice alt instrument al Său, fiți la fel de pregătiți să

primiți acest lucru cum ați fost vreodată să primiți orice adevăr din slujba mea; pentru că sunt foarte încrezător că Domnul are încă mai mult adevăr și lumină care urmează să răzbată din Cuvântul Său sfânt”.

Acesta este un lucru pe care oamenii îl acceptă cu greu - schimba-

rea. Este prea ușor să spui: „Ei bine, asta am crezut întotdeauna și asta am făcut întotdeauna”. Reforma înseamnă „schimbare” sau remodelare. Reforma protestantă nu s-a încheiat cu Luther - și nici cu Zwingli, Calvin, Knox, anabaptiștii, hughenotii sau puritanii.

Aplicație: Reforma poporului lui Dumnezeu va continua neîncetat. Tu ce crezi, până când va dura? Vei crește și tu odată cu ea? **Efesenii 5:25-27; Apocalipsa 19:6-9** ■

JOI

Roger Williams

DINTRE puritanii care au traversat Atlanticul, cea mai mare recunoștință o datorăm lui Roger Williams. Un tânăr bine educat, care cunoștea latina, greaca, ebraica, olandeza, franceza și engleza, Williams avea o slujbă bună, era căsătorit și părea „pregătit pentru viață”.

Totuși, a lăsat totul (cu excepția învățaturii și a soției sale) și, de dragul libertății religioase, a plecat în Noua Anglie. Ajuns în Boston, i s-a oferit imediat un post de pastor, dar când a aflat că era o biserică neseparată, a refuzat oferta.

„Neseparată” însemna că biserica era încă legată de Biserica Angliei și că se folosea de puterea legii pentru a-și impune învățăturile. Williams nu era dispus să facă parte din nicio biserică care folosea forța pentru a pedepsi pe oricine încălca primele patru porunci.

De ce doar primele patru? Vezi dacă îți poți da seama. **Exodul 20:1-11** ■

Williams credea că numai Dumnezeu avea dreptul de a pedepsi lipsa de loialitate față de El. Dezastrul ar fi rezultat întotdeauna dacă oamenii ar fi încercat să

facă acest lucru. Drept urmare, Williams spunea că fiecare trebuia să fie liber să-L slujească pe Dumnezeu în perfectă libertate, conform propriei conștiințe.

Williams a spus că guvernul avea responsabilitatea de a aplica legile împotriva minciunii, furtului, crimei și altele asemenea - dar nu trebuia să facă legi cu privire la relația unei persoane cu Dumnezeu. Ideile sale au fost numite „opinii diverse, noi și periculoase” și au fost suficiente pentru a fi trimis înapoi în Anglia.

Dar, în mijlocul iernii, a fugit singur în pădure. În cele din urmă, a întemeiat o așezare cunoscută sub numele de Rhode Island. Aici, Williams a insistat asupra a ceea ce el numea „zidul de separare” dintre biserică și stat. Williams, la fel ca mulți puritani, dorea libertate de conștiință. Dar, spre deosebire de alții, el era dispus să acorde același drept tuturor - chiar și celor care nu erau de acord cu el. În mare parte, eroismul și exemplul său sunt cele care au stabilit libertatea religioasă în Statele Unite.

Aplicație: Oricât de greu ne-ar fi să ne imaginăm, oamenii din vremea lui Roger Williams ar fi putut spune cu sinceritate: „Dar toată lumea îi ucide pe eretici. Întotdeauna am procedat așa”. Dar ce a spus Isus? **Luca 6:27-36** ■

VINERI

John Bunyan

NU toți puritanii au mers în America, desigur. Cei mai cunoscuți dintre ei au rămas în Anglia.

John Bunyan a fost un om simplu, cu o educație redusă, dar cunoștea foarte bine Biblia în limba engleză. În tinerețe fusese uneori neglijent, dar nicio dată ceea ce oamenii ar considera o persoană cu adevărat „rea”. Și totuși, când a devenit conștient de păcat, și-a simțit vina atât de profund, încât s-a luptat mult timp să creadă că poate fi iertat. A simțit acut sentimentul de vinovăție și, rând pe rând, a lăsat deoparte tot ceea ce considera un păcat. Dar acest lucru nu i-a ușurat vinovăția.

Când nu a mai descoperit nimic la care să „renunțe” pentru Dumnezeu, dar tot nu-și găsea pacea, disperarea lui a crescut până când și-a imaginat că a comis păcatul de neiertat. Se simțea torturat, iar sănătatea sa a început să se șubrezească. În cele din urmă, a căpătat o înțelegere a credinței. Odată ce a înțeles că putea pur și simplu să accepte promisiunea de iertare a lui Isus, depresia a dispărut și a avut pace.

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

↳ Eternitate

Curând a început să predice cu succes, dar fără a avea dreptul legal să facă acest lucru. Asta a dus la arestarea sa și la doisprezece ani de închisoare.

Dacă promitea că nu avea să mai predice fără a avea dreptul, putea fi eliberat în orice moment. Dar Bunyan ura atât de mult controlul guvernului asupra bisericii, încât nu s-a gândit nicio clipă să facă o astfel de promisiune.

Ce oportunități similare a refuzat Isus? Luca 22:66-71; Luca 23:8,9

În schimb, în timp ce se afla în închisoare, John Bunyan a scris; și lumea este mai bună datorită acestui lucru. În *Har din abundență*

pentru căpetenia păcătoșilor, el povestește lupta sa către convertire. Povestea lui Bunyan a ajutat mulți oameni, deoarece el a experimentat multe lucruri pe care le trăiesc și alții.

Dar cea mai mare operă a sa, fără îndoială, a fost *Călătoria Pelerinului*. Această alegorie vie este o poveste care folosește simboluri pentru a ne ajuta să înțelegem adevărurile spirituale. Ea relatează experiențele unui bărbat pe nume Christian în timp ce călătorește din Orașul Distrugerii (pământul) spre Orașul Celest (cerul). În afară de Biblia însăși, *Călătoria Pelerinului* este cea mai citită și tradusă carte din limba engleză.

Aplicație: Dacă cunoști povestea aceasta, ai observat asemănarea dintre experiența prin care Bunyan a descoperit credința și cea a lui Christian în timp ce era închis în Castelul Îndoielii?

Adevărat sau fals?

1. A / F Papalitatea a încercat să oprească Reforma.
2. A / F La început, Henric de Navarra s-a alăturat amiralului Coligny pentru a proteja cauza hughenotilor francezi.
3. A / F În timpul masacrului de Sfântul Bartolomeu, regele și regina Franței au fost uciși.
4. A / F Versiunea King James este un alt nume pentru Versiunea autorizată.
5. A / F Cea mai mare parte a Versiunii King James reflectă munca lui Tyndale.
6. A / F Scopul principal al Versiunii King James a fost acela de a avea pentru prima dată o Biblie în limba engleză.
7. A / F Regele și înalții funcționari din Anglia protestantă au fost foarte interesați de sugestiile de reformă ale puritanilor.
8. A / F A fost corect ca guvernul să ceară tuturor să aparțină Bisericii Angliei.
9. A / F Ar fi bine să existe o lege care să spună că toți oamenii trebuie să fie membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.
10. A / F În 1620, pelerinii, un grup de puritani, a fondat Plymouth, în Massachusetts.
11. A / F Pelerinii cunoșteau tot adevărul care trebuia cunoscut.
12. A / F Dumnezeu a dezvăluit tot adevărul care trebuie cunoscut.
13. A / F Roger Williams credea că biserica și guvernul ar trebui să fie separate. Niciuna dintre aceste instituții nu ar trebui să o controleze pe cealaltă.
14. A / F John Bunyan a fost un puritan.
15. A / F John Bunyan a trăit în America.
16. A / F John Bunyan a absolvit Universitatea Oxford.
17. A / F John Bunyan cunoștea bine Biblia.
18. A / F John Bunyan a predicat fără a avea dreptul legal să facă acest lucru.
19. A / F John Bunyan a scris *Har din abundență pentru căpetenia păcătoșilor*.
20. A / F John Bunyan a scris *Călătoria creștinului*.
21. A / F John Bunyan a scris *Învățăturile religiei creștine*.
22. A / F John Bunyan a fost ținut în închisoare timp de doisprezece ani pentru că a predicat fără a avea dreptul legal să facă acest lucru.

Protestant sau catolic?

Scrie „P” pentru protestant sau „C” pentru catolic.

23. ____ Hughenoti	28. ____ Iezuiții
24. ____ Regele Carol al IX-lea	29. ____ Henric de Navarra
25. ____ Regina Ecaterina de Medici	30. ____ Amiralul Coligny
26. ____ Principesa Margareta	31. ____ Puritanii
27. ____ Roger Williams	32. ____ Regele Iacob I

Tragedia Veacurilor,
pp. 289-298;
251-252;
271-279

Referințe

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Reînvierea Reformei

Text de memorat: Luca 16:13

„Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

DUMINICĂ

Legământul pe jumătate-1

EXISTĂ încă o lecție din experiența puritanilor pe care nu trebuie să o trecem cu vederea. Este povestea tristă a „Legământului pe jumătate”.

Puritanii care au fugit în America nu s-au confruntat cu nicio persecuție. Această mare binecuvântare - așa cum se întâmplă foarte des - a devenit un blestem pentru oamenii care au început să o considere ca fiind de la sine înțeleasă. Treptat, atenția copiilor și a nepoților puritanilor s-a mutat de la lucrurile spirituale la - ați ghicit - a face bani.

De ce crezi că a scris Pavel acest verset? **1 Timotei 6:10** ■

În 1662 - la numai patruzeci și doi de ani după ce pelerinii au debarcat pe Plymouth Rock - mulți dintre copiii și nepoții pelerinilor nu se alăturau oficial bisericii. Dar, pentru că puritanii adoptaseră practica catolică a botezului copiilor, toți fuseseră botezați. Așadar, erau sau nu membri ai bisericii?

Această întrebare era luată drept o altă neînțelegere a Bibliei. Puritanii credeau într-o idee numită „predestinare”, care spunea că Dumnezeu este singurul care decide dacă o persoană este sau nu mântuită. Cu alte cuvinte, ei credeau că, dacă Dumnezeu a spus că vei merge în rai, asta e tot ce era de spus. Chiar dacă ai fi vrut să fii pierdut, nu ai fi reușit.

Iar dacă Dumnezeu decidea că vei fi pierdut, ei bine, nu puteai face nimic nici în privința asta.

Copiii puritanilor fuseseră învățați că nu puteau face nimic pentru a fi salvați sau pierduți. Așa că, în mod natural, aveau tendința de a nu face nimic, ci de a aștepta ca Dumnezeu să le arate dacă au fost sau nu aleși să fie salvați.

Și din moment ce li se cerea să arate că erau cu adevărat convertiți și că se numărau printre cei salvați înainte de a se alătura bisericii - foarte puțini dintre ei se alăturau. Îți poți imagina cum se simțeau părinții lor din cauza acestui lucru?

Ce dezastru! Îți dai seama de ce este important să înțelegem corect Biblia? Chiar și micile neînțelegeri pot cauza probleme mari.

Aplicație: Nu uita niciodată cât de importanți sunt copiii pentru părinții lor. **Proverbele 15:20; 17:21,25; 23:15,16,24,25** ■

LUNI

Legământul pe jumătate-2

DEEA greșită de „predestinare” i-a făcut pe mulți să aștepte ca Dumnezeu să facă ceva. Desigur, copiii puritanilor nu se alăturau bisericii. De ce ar fi trebuit să se alătore dacă mai devreme sau mai târziu aveau să fie oricum salvați? Sau de ce să se deranjeze dacă mai devreme sau mai târziu aveau să fie oricum pierduți?

Ce din ce spune Biblia i-ar fi ajutat să înțeleagă corect problema? **Filipeni 2:12,13; 4:13; 2 Petru 1:5-11** ■

Atâta timp cât copiii erau doar copii, nu era nicio problemă. Dar, în timp, au crescut, s-au căsătorit și au

avut proprii lor copii. Chiar dacă nu erau cu adevărat membri ai bisericii, au vrut ca bebelușii lor să fie botezați. Și asta a fost o problemă.

Nu ne propunem acum să trecem în revistă toate motivele pentru care puritanii au considerat că ceva nu funcționează. Din cauza modului greșit în care au înțeles botezul copiilor, au întâmpinat o mare problemă. Ce au făcut?

Încercând să găsească o modalitate de a-i păstra pe tineri în biserică, au inventat ceva ce au numit *Legământul pe jumătate*. Acesta era pentru oamenii care doreau să fie doar pe jumătate membri în biserică.

Dacă acești tineri părinți deveneau „membri pe jumătate” ai bisericii, puteau să continue să-și boteze copiii.

Dar ce înseamnă un creștin pe jumătate? **Matei 12:30; Luca 16:13** ■

Pastorii puritani care au gândit *Legământul pe jumătate* încercau ca prin acesta să ofere un ajutor. Ei sperau că vor încuraja mai mulți oameni să fie „membri pe jumătate”, cel puțin, dacă vor facilita intrarea ca membru în biserică.

Poate că, fără a corecta cele două mari neînțelegeri pe care le aveau (botezul copiilor și predestinația), era tot ce puteau face mai bine. Dar nu a funcționat. Nu au fost mulți aceia care și-au dorit să fie „membri pe jumătate”, iar cei care au vrut nu au devenit aproape niciodată membri deplin.

Aplicație: Oamenii din ziua de azi încă își fac griji cu privire la tinerii care se îndepărtează de Dumnezeu. Uneori, la fel ca puritanii, ei încearcă să găsească modalități de a facilita alăturarea de biserică pentru creștinii aflați la jumătatea drumului. Sau, ca și catolicii din vremea lui Constantin, ei sugerează schimbări care îi vor face pe cei neconvertiți să se simtă „mai mult acasă” în biserica lui Dumnezeu. Astfel de metode pur și simplu nu funcționează.

MARȚI

Influența lui Huss

Ți amintești că ai studiat despre Jan Huss? Când a fost ars pe rug, în 1415, s-ar fi putut crede că nu avea să iasă nimic din munca sa. În afară de a-l face pe Sigismund să roșească din cauza promisiunii încălcate, ce realizase?

Lucrarea poporului lui Dumnezeu este adesea așa. Dar ce spune Dumnezeu? **Isaia 55:11** ■ În regiunile Boemiei și Moraviei, mulți fuseseră necuvântați de Huss, în parte pentru că acesta le amintise de învățăturile pe care le auziseră de la valdenzi. Timp de mai bine de trei sute de ani,

boemii și moravii au îndurat dificultăți și persecuții, dar au continuat cât au putut de bine. Vom relua povestea lor începând cu anul 1722, când un grup de frați moravi au părăsit țara lor natală și au înființat colonia „Herrnhut”, în Saxonia, Germania. Noilor coloniști, care fugeau de persecuția din Moravia, li s-a permis să se stabilească pe terenurile deținute de contele Nicolaus von Zinzendorf.

Zinzendorf era luteran, dar își dorea profund să vadă mai multă viață spirituală în religia oficială a bisericii. În cele din urmă, la fel ca anabapțiștii, a recunoscut că o biserică de stat cu o apartenență forțată nu va fi niciodată puternică din punct de vedere spiritual. Acest lucru l-a determinat să îi primească pe moravi pe pământurile sale, nu ca pe o nouă biserică, ci ca pe o „biserică în biserică” - mai pură.

În urma unei puternice treziri spirituale în 1727, moravii s-au simțit îndemnați spre lucrare misionară. A fost un pas uriaș pentru un grup așa de mic, cu puțini bani și fără proprietăți imobiliare sau case proprii. În cele din urmă, în 1732, după multe rugăciuni, un olar în vârstă de 18 ani, pe nume Leonard Dober, a fost trimis să lucreze pentru convertirea sclavilor de pe insula St. Thomas din Caraibe.

Aplicație: Aceasta a fost prima dată în istoria modernă când o biserică (nu un guvern sau un singur individ) a răspuns chemării lui Isus de a trimite misionari. Cât de multă pregătire a cerut Isus înainte ca cineva să poată deveni un misionar pentru El? **Luca 8:27-40** ■

MIERCURI

Misionarii moravi

LEONARD Dober a fost însoțit de un prieten mai în vârstă, un tâmplar pe nume David Nitschmann. Deoarece cei doi aveau doar doi ducați (monede) atunci când au pornit pe jos în călătoria lor spre Caraibe, Nitschmann și-a câștigat biletul de urcare pe corabie prin munca sa de tâmplar. Din nou, pe măsură ce s-au instalat în noua lor casă, tâmplarul a fost cel care a plătit facturile. Poți vedea de ce Dumnezeu le spune oamenilor Săi să-și învețe copiii o meserie practică? **Faptele apostolilor 18:2,3; 20:34,35; 1 Tesaloniceni 2:9** ■

David Nitschmann a ajutat cu siguranță la plata călătoriei, dar biserica a încredințat această primă lucrare misionară în mâinile tânărului Leonard.

Nitschmann urma să rămână pe insulă doar patru luni. După aceea, Leonard urma să fie pe cont propriu.

Lucrând alături de sclavi pe câmpurile de trestie de zahăr, Leonard a găsit ocazia de a le vorbi despre

Isus. Era o muncă grea atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Sclavii aveau puțină încredere în orice om alb, iar proprietarii de sclavi nu aveau niciun interes ca cineva să deranjeze munca sclavilor lor.

Sclavia din Caraibe a fost una dintre cele mai dure din lume. Noii sclavi erau cumpărați pentru atât de puțini bani, încât stăpânii îi munceau adesea până la moarte pe cei pe care îi dețineau, apoi îi înlocuiau pur și simplu. Sclavii rareori trăiau suficient de mult timp pentru a se căsători sau a-și întemeia familii. Nu era un teren promițător pentru niciun fel de evanghelizare.

În ciuda bolii, Leonard și-a continuat lucrarea până când au venit mai mulți misionari de la Herrnhut. Timp de cincizeci de ani, moravii au lucrat în Indiile de Vest fără niciun ajutor din partea vreunui alt grup religios. Ei au înființat biserici în St. Thomas, St. Croix, St. John's, Jamaica, Antigua, Barbados și St. Kitts. Au avut 13 000 de convertiți, botezați înainte ca un misionar din orice altă biserică să ajungă la fața locului.

Alți moravi au început lucrarea misionară în Groenlanda, Surinam, Africa de Sud, Guineea, Ceylon, Sankt Petersburg, București și Cairo - și toate acestea în decurs de cincisprezece ani.

Aplicație: *Putem sacrifica prea mult pentru lucrarea misionară? Ce ai fi dorit să faci alții pentru tine dacă nu ai fi auzit niciodată de Isus?* **Marcu 12:30,31** ■

JOI

Furtună pe mare

CEA mai cunoscută poveste a mărturiei creștine a moravilor nu s-a întâmplat în Moravia, în Saxonia sau în vreun ținut îndepărtat. S-a petrecut pe un vas și a venit mai ales din acțiunile femeilor și copiilor.

Pe lângă Caraibe, Africa și Europa, moravii au trimis misionari și în coloniile americane. Prima lor comunitate de acest fel a fost în Georgia. În 1736, în timp ce mai mulți moravi se îndreptau spre colonia din Savannah, Georgia, au dat mărturie pentru Isus.

În timp ce traversau Atlanticul, nava *Simmonds* s-a confruntat cu mai multe furtuni. Una dintre furtuni a fost deosebit de violentă.

Ceea ce a făcut ca aceasta să fie importantă, însă, a fost prezența unui alt pasager care nu era unul dintre moravi. Un tânăr pastor devotat al Bisericii Angliei, pe nume John Wesley, a împărțit călătoria cu ei. Mărturia lor în timpul furtunii a fost cea care a avut un efect foarte puternic asupra lui.

În jurnalul său a scris: „Observasem cu mult timp înainte marea seriozitate a comportamentului [moravilor]. Despre umiliința lor dăduseră o dovadă continuă... În fiecare zi [dăduseră dovadă] de o blândețe pe care nicio rană nu o putea mișca. Dacă erau împinși, loviți sau aruncați la pământ, se ridicau din nou și plecau; dar nu se găsea nicio plângere în gura lor.

Acum era ocazia de a vedea dacă erau eliberați de duhul fricii, precum și de cel al mândriei, al mâniei și al răzbnării. În mijlocul psalmului cu care a început slujba lor, marea s-a dezlănțuit rupând în bucăți vela mare, a acoperit corabia și s-a revărsat între punți, ca și cum marea adânc ne-ar fi înghițit deja. Printre englezi a început un țipăt îngrozitor. Dar moravii au continuat să cânte cu calm. L-am întrebat pe unul dintre ei după aceea: «Nu v-a fost frică?» Mi-a răspuns: «Slavă Domnului, nu.» L-am întrebat: «Dar femeilor și copiilor voștri nu le-a fost frică?» Mi-a răspuns blând: «Nu; femeilor și copiilor noștri nu le este frică să moară.»

Aplicație: *De ce i-ar fi frică unui creștin? Sau, mai bine zis, de ce nu ar trebui să se teamă un creștin?* **Romani 14:8** ■

VINERI

Evanghelistul Wesley

DEȘI era umilitor să recunoască acest lucru, John Wesley știa că moravii aveau o pace și o încredere în Dumnezeu pe care el nu le avea. Faptul că femeile și copiii cântau liniștiți, în timp ce el se temea pentru viața lui, îi arăta prea clar acest lucru.

Totuși, abia după ce a studiat cu un pastor morav trei ani mai târziu, Wesley a găsit același tip de încredere. Când și-a dat seama, în sfârșit, cât de puțin valorau propriile eforturi și realizări, a ajuns să vadă că Isus îl iubea cu adevărat. A văzut că Isus îl ierta și că putea pur și simplu să se încreadă în Isus în fiecare aspect al vieții sale. Din acea zi, John Wesley nu a mai fost același.

La acea vreme, Biserica Angliei era foarte formală și aproape lipsită de viață. Clasele superioare își petreceau

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

↳ Eternitate

cea mai mare parte a timpului câștigând și protejându-și averea. Clasele inferioare erau foarte sărace și aveau puțină educație. Englezii, în general, știau atât de puțin despre

Dumnezeu, încât țara era aproape păgână, cu excepția numelui.

John Wesley și-a propus să schimbe această situație. Însă, curând i s-a interzis să predice

în biserici. Pastorii au considerat că „agită prea mult lucrurile”. Bineînțeles, asta era exact ceea ce voia el să facă.

Neavând nicio biserică în care să predice, Wesley a urmat în cele din urmă sfatul unui prieten și a început pur și simplu să predice - oriunde și oricând. Pe un câmp, într-un hambar, într-o casă particulară sau la un colț de stradă, nu făcea nicio diferență. **1 Corinteni 9:16** ☐

În fiecare an, John Wesley călătorea cu calul său aproximativ 7 000 de km, vizitând fiecare oraș și sat pe care îl putea vizita. De obicei, el predica de două sau de trei ori pe zi. În grija sa pentru bunăstarea convertiților săi, aproape din greșală, a creat Biserica Metodistă. Numele de „metodist” a fost gândit ca o insultă, dar descria cu exactitate modul atent în care Wesley îi încuraja pe creștini să trăiască.

În 1791, după o viață lungă de slujire, Wesley a murit cu pacea minții și a inimii pe care, cu ani în urmă, o admirase atât de mult la moravi. A fost cel mai cunoscut și cel mai iubit om din toată Anglia. Săptămâna viitoare vom studia mai mult despre Wesley și lucrarea sa.

Aplicație: De ce trebuie ca o persoană să fie în pace cu Dumnezeu pentru a fi un bun martor? **1 Ioan 4:18** ☐

Povestire bonus:

„De nenumărate ori John Wesley a scăpat de la moarte printr-o minune a harului lui Dumnezeu. Când furia gloatei era atârnată împotriva lui și se părea că nu există nicio cale de scăpare, un înger în chip omenesc venea lângă el, gloata se dădea înapoi, iar slujitorul lui Hristos pleca în siguranță de la locul primejdiei.” Citiți restul poveștii în *Tragedia Veacurilor*, pp. 258, 259

Tragedia Veacurilor,
pp. 296-298;
253-264

Referințe

Alege variantele corecte:

- Care este rădăcina tuturor relelor?
a. ☐ Inteligența b. ☐ Frumusețea c. ☐ Banii d. ☐ Dragostea de bani
- Ce este „predestinarea”?
a. ☐ Fiecare persoană își decide propria destinație finală.
b. ☐ Dumnezeu decide cine va fi mântuit și cine va fi pierdut. Oamenii nu au de ales.
- Legământul pe jumătate...
a. ☐ a permis părinților neconvertiți să își boteze copiii.
b. ☐ a fost conceput pentru a-i ține pe păcătoși departe de biserică.
c. ☐ a fost conceput pentru a-i ține pe tineri în biserică.
d. ☐ a permis oamenilor să fie jumătate puritani și jumătate catolici.
e. ☐ a facilitat obținerea calității de membru în biserică.
- John Wesley predica adesea de două sau trei ori în fiecare zi. Există 365 de zile într-un an. Câte predici a ținut el în fiecare an?
a. ☐ 300-500 b. ☐ 750-1 000 c. ☐ 1 500-1 750
- Câți km parcurgea John Wesley cu calul lui în fiecare an?
a. ☐ 587 b. ☐ 1 600 c. ☐ 7 242 d. ☐ 16 000
- Cam câți km parcurgea în fiecare zi?
a. ☐ 8 b. ☐ 20 c. ☐ 32 d. ☐ 16
- În anii 1700, a fi numit „metodist” era considerat:
a. ☐ Un compliment c. ☐ O insultă
b. ☐ Un nume onorabil d. ☐ Un termen de dispreț și batjocură
- Care dintre aceste afirmații despre Zinzendorf sunt adevărate?
a. ☐ Numele său complet era Conte Nicolaus Von Zinzendorf
b. ☐ Era luteran.
c. ☐ Trăia în Moravia.
d. ☐ I-a primit pe moravi.
e. ☐ Era catolic.
f. ☐ Locuia în Saxonia
g. ☐ I-a persecutat pe moravi.

Completează spațiile goale:

9. _____ a fost primul misionar trimis de o biserică. A plecat în anul _____ și a mers pe insula _____, din Indiile de Vest (Caraibe).

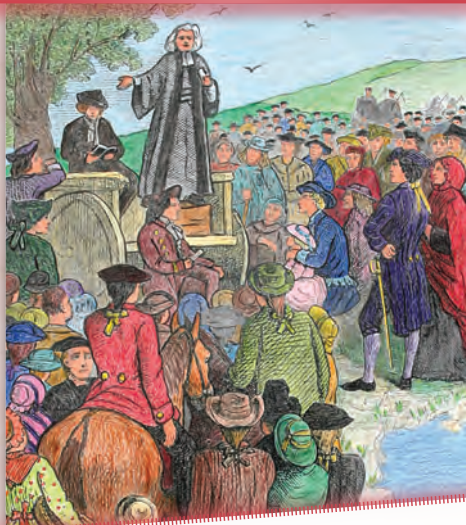
1000 d.Hr.

0 d.Hr.

Eternitate

Purtători de lumină pentru Dumnezeu

Text de memorat: Romani 10:14

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”

DUMINICĂ

John Wesley și Biserica Metodistă

IN timpul vieții sale, John Wesley a ținut peste patruzeci de mii de predici. Dar, deoarece preoții Bisericii Angliei nu i-au permis să predice în bisericile lor, a ținut slujbe în aer liber pentru oricine voia să asculte. La început, a întâmpinat adesea opoziție și chiar violență. Viața sa a fost în pericol de multe ori. Dar, pe măsură ce oamenii îi ascultau predicile, inimile erau câștigate, iar el primea respectul și afecțiunea lor.

Când și-a dat seama că era nevoie de mai mulți predicatori și a văzut cât de puțini dintre preoți erau dispuși să transmită mesajul simplu al Evangheliei și să-i cheme pe păcătoși la pocăință, și-a dat seama că singura modalitate de a ajuta era să numească „predicatori laici”. Atât bărbații, cât și femeile au început să predice. Aceștia nu erau preoți sau slujitori, ci pur și simplu creștini care își iubeau aproapele suficient de mult încât să lucreze pentru mântuirea lor.

Știind că o astfel de practică neobișnuită va stârni critici, Wesley a încercat să se asigure că totul se face „decent și în ordine”. El însuși fiind un om foarte sistematic, influența lui Wesley a stabilit o organizație simplă, dar puternică. „Metodiști” este felul în care îi numeau oponenții lor. Dar o metodă ordonată de a face lucrurile nu era rea, astfel că au devenit

Metodiști. Cu toate acestea, Wesley a rămas preot al Bisericii Angliei și îi considera pe adepții săi membri ai „Asociațiilor”, nu membri ai unei noi biserici. Totuși, în 1784, când episcopul din Londra a refuzat să hirotonească (să numească oficial) un slujitor pentru metodiștii din Statele Unite ale Americii, acum independenți, Wesley a studiat din nou ce spune Biblia despre hirotonire, iar apoi, pentru zonele în care biserica era în creștere, a hirotonit predicatori pe măsură ce era nevoie de ei. Deși el însuși nu a părăsit niciodată Biserica Angliei, Biserica Metodistă a luat ființă oricum.

Aplicație: Care era problema cu Biserica Angliei? De ce a fost atât de lentă, sau total refractară, în a-i sprijini pe membrii care nu doreau altceva decât o experiență mai profundă cu Dumnezeu? **Ezechiel 34:2-4** ■

LUNI

Charles Wesley

JOHN Wesley nu a lucrat singur, desigur. Fratele său mai mic, Charles, a lucrat cu el îndeaproape. Dar Charles, la fel ca fratele său, a avut de învățat unele lucruri - chiar și după ce a devenit pastor. Charles a navigat pe *Simmonds*, spre America, împreună cu fratele său John și a fost, de asemenea, impresionat de credința și de pacea moravilor atunci când au trecut prin teribila furtună. După ce s-a întors în Anglia, Charles a acceptat o slujbă de predare a limbii engleze pentru Peter Böhler, un misionar morav care plănuia să meargă în colonia din Georgia. Apoi Charles s-a îmbolnăvit și părea pe punctul de a muri.

Biblia

mea
14-20 august
C34

spune

Böhler l-a întrebat: „Speri să fii salvat?”. Charles a răspuns: „Da”. „Din ce motiv spera asta?”. „Pentru că am depus cele mai bune eforturi [lucrări] pentru a-L sluji pe Dumnezeu”.

Povestind mai târziu despre asta, Charles Wesley a spus: „[Böhler] a dat din cap și nu a mai spus nimic. L-am considerat foarte lipsit de caritate [neprietenos], spunând în inima mea: Vrea să mă jefuiască de strădaniile mele?” Dar acea scuturare tristă, tăcută și semnificativă a capului i-a spulberat încrederea în „strădaniile” sale. A fost Böhler lipsit de iubire atunci când l-a ajutat pe Wesley să își dea seama că nu putea avea încredere în propriile eforturi? Cum ar trebui să ne comportăm în astfel de situații? **Efesenii 4:15** ■

La scurt timp după aceasta, domnul Bray, un alt om din Moravia pe care Charles l-a descris ca fiind un „biet mecanic ignorant, care nu știe nimic în afară de Hristos” - l-a determinat să spere nu în ceea ce putea face el, ci în ceea ce putea face Isus pentru el.

La fel ca John, lui Charles i s-a interzis în curând să mai predice în biserici. Totuși, el a predicat cu mare succes oriunde în altă parte. Deși nu era la fel de cunoscut ca fratele său, predicile sale au adus mii de oameni la Hristos.

Astăzi, Charles Wesley este cel mai bine cunoscut ca autor de imnuri. De-a lungul vieții sale a scris aproape șapte mii de imnuri. Multe dintre ele sunt încă cântate, inclusiv „Auzi îngerii în cor!”, „Ieri, Isus pe lemn muri” și „Spune, tu, străjer trudit!”.

Aplicație: Gândește-te cât de mult bine ar fi rămas nefăcut dacă Charles Wesley ar fi fost prea mândru pentru a învăța de la un „biet mecanic sărac și ignorant”. **1 Corinteni 1:20-27** ■

MARTI

George Whitefield

CE spune Biblia despre funia împletită în trei? **Eclesiastul 4:12** ■ Cel de-al treilea braț al mișcării metodiste a fost George Whitefield. Chiar mai mult decât John și Charles Wesley, Whitefield a fost faimos pentru predicile sale. Predicile sale nu erau complicate. Subiectul său era aproape întotdeauna: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3), dar nimeni nu se sătura să-l audă predicând. George Whitefield știa să predice!

Ce face ca o predică să fie bună sau rea? **1 Corinteni 2:4** ■

Whitefield vorbea cu claritate și convingere celor bogați și faimoși, dar a început să predice și pe străzi sau câmpuri, pentru că nu putea trece pe lângă nimeni

fără să împărtășească Evanghelia. Ca și pentru Wesley, predicarea în aer liber a lui Whitefield a stârnit uneori opoziție. Despre o anumită întâlnire pe stradă, el spunea (fericit): „Acolo am fost onorat cu pietre, mizerie, ouă stricate și bucăți de pisici moarte aruncate în mine”.

Printre minerii de cărbune din Bristol, Whitefield a predicat la fel de puternic ca întotdeauna. Cei săraci și needucați din acea vreme duceau o viață mizerabilă de plictiseală și neglijență, întreruptă doar de alcool și răutate. Deși abia dacă erau considerați oameni de către „societatea politicoasă”, ei erau importanți pentru Whitefield. Mii de oameni veneau să îl asculte, iar imaginea fețelor acoperite de cărbune și mânjite de lacrimi este încă asociată cu lucrarea lui Whitefield.

Predicarea lui Whitefield a fost cunoscută atât în Anglia, cât și în America. Nimeni nu se îndoia de sinceritatea sa. David Hume, un sceptic care își bătea joc de Biblie, a fost întrebat dacă el crede în ceea ce predica Whitefield. Acesta a răspuns: „Nu, dar el crede”.

Un prieten apropiat a comentat odată că Whitefield „rareori, dacă nu cumva chiar niciodată, a reușit să termine o predică fără să verse lacrimi”. Dar o femeie bogată din New York a spus: „Domnul Whitefield era atât de vesel, încât m-a tentat să devin creștină”. Asta a fost tot ceea ce Whitefield și-a dorit întotdeauna - ca oamenii să devină creștini. Datorită lucrării sale, mii de oameni au devenit creștini.

Aplicație: Ce face ca un predicator să aibă succes? **2 Corinteni 4:5-7** ■

MERCURI

Numeroși misionari-1

INCEPUTĂ pe la sfârșitul anilor 1700, lucrarea misiunilor moderne a început și a crescut rapid. Poveștile acestei mari mișcări merită toate povestite, dar noi nu putem decât să trecem rapid peste cele mai importante.

William Carey, un cizmar sărac, a simțit că lucrarea Evangheliei se baza pe fiecare creștin. Asta însemna că și pe el. Din fericire, el a avut credința și viziunea necesare pentru a merge înainte, mai degrabă decât să se simtă doar vinovat de acest lucru.

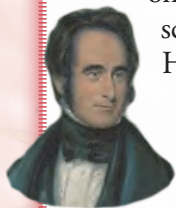
În 1789, a ținut o predică celebră în care

a spus: „Așteptați lucruri mari de la Dumnezeu. Încercați lucruri mari pentru Dumnezeu”. Pentru a vedea de unde a luat aceste idei, citește unde Dumnezeu le spune oamenilor Săi să își mărească locuințele sau locurile de întâlnire și să se pregătească pentru ca mai mulți să li se alăture. **Isaia 54:2,3** ■

În 1793, Carey și-a dus familia în India, unde a avut diverse slujbe pentru a-și plăti cheltuielile. Pe măsură ce convertirii erau botezați, el și-a dat seama de nevoia de a avea Biblia în limba lor. În mod uimitor, a învățat bengaleza și a tradus Noul Testament până în 1801. Înzestrarea sa pentru limbi străine i-a permis mai târziu să devină profesor universitar, câștigând 15 000 de lire sterline pe an. Cu excepția a 40 de lire sterline cu care își întreținea familia, toți banii au fost investiți în munca misionară.

În timp, a tradus Biblia într-un total de șapte limbi, a înființat patruzeci și cinci de școli și un spital pentru leproși. După patruzeci și unu de ani neîntrerupți de slujire misionară, Carey a murit, dar nu înainte de a-și atinge scopul de a fi „util în punerea bazelor Bisericii lui Hristos în India”.

O poveste similară este cea a lui Robert Moffat. Începând din 1817, el a evitat războaiele și revoltele tribale repetate și a răspândit Evanghelia printre popoarele din Africa de Sud. Au trecut doisprezece ani până când a fost înființată prima biserică. Refuzând să se descurajeze, Moffat a continuat lucrarea acolo până în 1870.

Aplicație: De ce și-ar petrece cineva întreaga viață într-o țară străină? De ce să riști să fii ucis de oamenii pe care îți dorești să-i ajuți? **Evrei 13:12-16; 1 Petru 2:21-24** ■

JOI

Numeroși misionari-2

ÎN 1812, America a trimis primul ei misionar, Adoniram Judson, în India. Cu doar câțiva ani înainte, el fusese ateu, negând existența lui Dumnezeu. Dar strigătele de disperare de pe patul de moarte ale „prietenului” care îl condusesese spre ateism l-au trimis în căutarea a ceva mai bun. Curând l-a găsit pe Isus. După aceea, s-a căsătorit, iar el și soția sa au navigat spre India.

În primul an, Judson și soția sa au fost nevoiți să părăsească India de două ori, iar în cele din urmă, au mers în țara Burma (azi Myanmar). Primirea de acolo nu a fost mai bună, dar în loc să fie dat afară din țară, Judson a fost bătut, purtat în lanțuri prin deșert și a fost întemnițat timp de aproape doi ani.

În timpul celor paisprezece ani de slujire, soția și copiii săi au murit cu toții, dar el nu a vrut să renunțe. Marea sa pasiune a fost să traducă Biblia în birmaneză. Când

în sfârșit a reușit, Biblia însăși i-a deschis uși dincolo de cele mai mari speranțe ale sale. O tradiție străveche a tribului Karen din Birmania vorbea despre un „frate alb” pierdut de mult timp, care ar fi adus mesajul mântuirii într-o „Carte de aur”. Ca urmare a acestei providențe, Evanghelia s-a răspândit rapid printre cei din tribul acesta.

La moartea lui Judson, în 1850, existau 7 000 de convertiți; până în anii 1920, erau peste 150 000.

Îi datorăm foarte mult lui Hudson Taylor pentru lucrarea misionară din China și, în special, pentru ideea de lucrare misionară medicală. Deși nu a absolvit un curs medical oficial înainte de a părăsi Anglia, Taylor a învățat cu înțelepciune toate abilitățile medicale pe care le putea dobândi înainte de a pleca la Shanghai, China. Activitatea sa medicală i-a oferit o modalitate valoroasă de a câștiga inimile celor cu care împărtășea Evanghelia.

Decizia sa de a se integra în cultură (purta haine chinezești) și dependența sa puternică de Dumnezeu pentru a-și satisface toate nevoile au fost o sursă de inspirație pentru mii de misionari de atunci. Și-a început lucrarea în 1854 și - cu excepția unor scurte perioade de timp pentru a-și recăpăta sănătatea și pentru a-și împărtăși viziunea în Anglia și în Statele Unite - a condus lucrarea Misiunii interioare din China până la moartea sa, în 1905.

Aplicație: Cum crezi că a ajuns tribul Karen să aibă acea tradiție despre „fratele alb” și „Carte de aur”?

VINERI

Numeroși misionari-3

CEL mai cunoscut misionar al anilor 1800 este David Livingstone. Inspirat de faptul că l-a ascultat pe Robert Moffat, acesta, în 1840, a început să lucreze în Africa. Câțiva ani mai târziu, David s-a căsătorit cu fiica lui Moffat, Mary, și a început să lucreze mai la nord, în Africa Centrală.

Livingstone a învățat curând valoarea unei educații complete. El a declarat că „realizările indispensabile ale unei familii de misionari” erau că soțul trebuia să fie „un om cu toate meseriile în exterior, iar soția o servitoare cu toate muncile în interior”.

Livingstone a fost un credincios salvator de suflete și a fost întotdeauna mișcat de dragostea sa pentru ceilalți. În circumstanțele particulare ale acelor vremuri, această dragoste l-a determinat să se opună sclaviei și să o vadă ca fiind cel mai mare rău care împiedica Evanghelia în Africa. El a raportat că „nu mai mult de unul din cinci” sclavi luați în captivitate în interiorul continentului au ajuns vreodată la „stăpânii buni” din Cuba și din alte părți”.

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

Eternitate

Ceilalți optzeci la sută au suferit și au murit din cauza tratamentului crud aplicat de răpitorii lor.

Pentru a pune capăt comerțului cu sclavi, Livingstone credea că Africa trebuie să fie deschisă pentru călătorii și afaceri cu alte țări. Acest lucru avea să facă vizibilă acea cruzime teribilă și, astfel, să nu poată fi ignorată de lumea „civilizată”. Datorită acestui scop, munca sa a inclus o mare parte din explorarea junglelor, râurilor și lacurilor necartografiate până atunci. Deși atât el, cât și soția sa și-au dat viața pentru a sluji Africa, dedicarea și sacrificiul lor au contribuit în mare măsură la încetarea cruzimii teribile pe care o urau atât de mult și la deschiderea Africii pentru generațiile viitoare de misionari.

Influența lui Livingstone a inspirat-o pe Mary Slessor să își dăruiască viața Africii de Vest, regiune cunoscută sub numele de Calabar. Incredibil de curajoasă în lucrarea pentru Isus, Mary a intrat în mod repetat în circumstanțe violente și a cerut pur și simplu ca luptele să înceteze. Datorită neînfrișării sale și iubirii pentru oameni, ea a reușit să iasă din situații periculoase în care altfel ar fi fost ucisă.

Odată, ea i-a spus unui șef necooperant: „Când te gândești la puterea femeii, uiți puterea Dumnezeului femeii”.

Mary s-a opus cu mult curaj unor obiceiuri vechi de secole care presupuneau aruncarea copiilor gemeni în junglă ca să moară, care cereau moartea soției și a însoțitorilor atunci când murea un șef și care solicitau răzbunări pentru fiecare moarte. În timp, multe sate au fost transformate de influența ei și multe vieți au fost salvate pentru a auzi Evanghelia.

Dictonul ei preferat era: „Oriunde, cu condiția să fie înainte”. Timp de 44 de ani, așa a trăit.

Aplicație: Ai observat vreodată câte versete din Biblie spun că nu trebuie să ne fie frică? Putem avea cu adevărat încredere în versete ca acestea? Psalmii 27:1; 56:11; Isaia 51:12; Romani 8:31; Evrei 13:6

Rezolvați următorul rebus!

Folosind aceste indicii, completează rebusul de mai jos. Apoi completează propoziția de sub el.

1. Un misionar morav care i-a vorbit lui Charles Wesley despre mântuire.
2. A tradus Biblia în șapte limbi.
3. A fost primul misionar american și a tradus Biblia în birmaneză.
4. Munca sa în Africa Centrală a contribuit mult la încetarea comerțului cu sclavi.
5. A răspândit Evanghelia printre oamenii din Africa de Sud.
6. Această femeie singură a fost o misionară curajoasă în Africa de Vest.
7. A început o lucrare misionară medicală în China.
8. A scris aproape 7 000 de imnuri.
9. A ținut mai mult de 40 000 de predici în timpul vieții sale.
10. A predicat printre oamenii săraci și needucați din Anglia.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S
	Prenumele misionarilor:								Numele misionarilor:										
1																			
2																			
3																			
4																			
5																			
6																			
7																			
8																			
9																			
10																			

11. _____ ț _____ în _____ ă _____ și _____ ă _____ ț _____
 I5 G8 O6 N4 J9 G4 P4 M3 A3 H5 F8 J3 E6 S4 A3 D1 C5 N6 D1 M7 K4 E7 D7 L4 O10

_____ la _____ ă _____ ă _____
 J8 F4 D8 H9 N4 G9 F5 J6 C2 J2 N6 E8 L4 B8 P10 K5 D1 P4 D7 F10

Unde au lucrat acești misionari?

12. Adoniram Judson a mers în _____.
13. Hudson Taylor a mers în _____.
14. David Livingstone a fost în _____.
15. William Carey a mers în _____.
16. Robert Moffat a fost în _____.

Tragedia Veacurilor,
pp. 257-264

Referințe

Înaltă trădare la adresa lui Dumnezeu

Text de memorat: Psalmii 14:1

„Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S-au stricat oamenii, fac fapte urâte; nu este niciunul care să facă binele.”

DUMINICĂ

Înainte de Revoluția teribilă

SĂPTĂMÂNA trecută am aflat despre creșterea bruscă a activității misionare în anii 1700. Trebuie să fi fost o perioadă interesantă pentru mulți creștini. Dar unii s-au opus în mod activ lucrării lui Dumnezeu din această perioadă. Nicăieri pe pământ nu s-a manifestat această opoziție atât de clar ca în Franța. Deși povestea este tragică, trebuie să ne gândim la lecțiile ei, pentru că întreaga noastră lume va fi în curând ca Franța în acea perioadă.

Timp de mai multe sute de ani, Franța a fost numită „fica cea mare a Bisericii”. Cu excepția câtorva perioade scurte în care regii i-au protejat pe hughenoti (protestanții francezi), biserica catolică a deținut controlul total asupra multor aspecte ale țării. Până în anii 1700, acest lucru a creat un adevărat dezastru.

Poporul francez era împărțit în trei grupuri, numite „stări” (ordine). Prima „stare” era reprezentată de liderii bisericii, a doua de nobilime, iar a treia era reprezentată de toți ceilalți. Primele două grupuri dețineau aproape jumătate din pământul Franței, deși reprezentau doar o foarte mică parte a populației. În plus, cei care făceau parte din primele două grupuri nu erau obligați să plătească niciun impozit. Ai dreptate, este total nedrept.

Ce spune Biblia despre faptul că oamenii săraci sunt asupriți? **Proverbele 14:31; 22:22,23; Eclesiastul 5:8** ■ Biblia mai spune că bogații vor continua să-i asuprească pe cei săraci chiar înainte de revenirea lui Isus. **Iacov 5:1-4** ■

Ai observat cine se afla în vârful societății din Franța? Biserica. Ce spune Isus că ar trebui să fie biserica? **Marcu 10:42-45** ■

Aplicație: *Ce fel de oameni sunt de obicei numiți de lume „mari” sau „faimoși”? Câți dintre acești oameni crezi că sunt cu adevărat fericiți? Dacă ar trebui să alegi între a fi mare și a fi fericit, ce ai vrea? Este posibil să le ai pe amândouă? Cum?*

LUNI

Războiul împotriva Bibliei

SISTEMUL inechitabil al proprietăților din Franța mersese prea departe. În cele din urmă, nefericirea și furia celei de-a treia stări, sărace, au dus la ani de război crud, cunoscut sub numele de Revoluția Franceză. În timpul acelor ani, guvernul a fost răsturnat; iar regele, regina și peste 40 000 de alți oameni au fost uciși. Din cauza lăcomiei și mândriei lor, preoții au fost atât de disprețuiți, încât mulți dintre ei au fost uciși.

Spre deosebire de alte revoluții, nimeni nu a încercat să schimbe

Biblia

mea
21-27 august
C 35

spune

sau să înlocuiască catolicismul. În acest moment, oamenii erau atât de furioși din cauza modului în care biserica îi tratase, încât au decis să scape de tot de creștinism. Ei renunțau și la bine împreună cu răul.

Preoților li s-a spus că trebuie să nege credința în Dumnezeu, iar mulți dintre ei au făcut acest lucru, inclusiv arhiepiscopul Parisului. Bibliile au fost arse și serviciile religioase au fost interzise. Noul guvern a proclamat o nouă religie: cultul „Rațiunii”.

În realitate, aceasta nu era o nouă religie. Era ateismul, credința că nu există niciun Dumnezeu. S-ar putea să te surprindă, dar Biblia vorbește despre oameni care cred asta. **Psalmii 14:1** ■

Noutatea situației consta în faptul că era pentru prima dată când o întreagă națiune declara oficial că nu crede în Dumnezeu. Ce tragedie! Dar cei mai mulți dintre oamenii care trăiau în Franța s-au bucurat. Nu mai erau nevoiți să plătească bani preoților lacomi! Nu mai erau nevoiți să își mărturisească păcatele unui preot, să se roage fără sens sfinților sau să plătească și mai mulți bani pentru indulgențe!

A scăpa de erorile și abuzurile catolicismului era un lucru bun. Dar în spatele bucuriei se ascundea o altă idee: acum nu mai exista nicio vină. De ce? Pentru că nu mai exista nicio Lege. Biblia și Cele Zece Porunci dispăruseră în mod oficial.

De acum încolo, ei puteau să-și facă propriile legi. Și exact asta au făcut.

Aplicație: *Catolicismul și ateismul pot părea complet opuse, dar există o asemănare foarte importantă. Ambele atacă Legea lui Dumnezeu.* **Neemia 9:26; Psalmii 119:126; Marcu 7:7; Matei 5:17; Romani 3:31** ■

MARȚI

Rezultate tragice

POVESTEA tristă a Revoluției Franceze este importantă, deoarece ne arată ce se va întâmpla în curând în lumea noastră. Odată ce francezii au scăpat de regele lor și au votat în mod oficial pentru a scăpa de Dumnezeu și de Legea Sa, s-au simțit liberi să creeze un sistem complet nou de legi, exact așa cum doreau ei. Cât de mulțumit trebuie să fi fost Satana de succesul său!

Dar a guverna nu este atât de ușor, iar un guvern de oameni egoiști se va distruge întotdeauna mai devreme sau mai târziu. Răutatea și egoismul teribil care

au existat la curtea regală și în biserica franceză timp de atâția ani nu a lăsat pe nimeni care să poată conduce cu înțelepciune noua „Adunare Națională” spre altceva decât spre mai mult egoism. **Proverbele 29:12** ■

După mai multe schimbări majore de guvern și o perioadă atât de grea, încât a fost numită „Domnia terorii”, un tânăr pe nume Napoleon Bonaparte a preluat controlul guvernului și s-a încoronat împărat al Franței.

În toată această confuzie, mii de vieți au fost pierdute și națiunea a fost ruinată. A ieșit ceva bun din Revoluția Franceză? Ei bine, ne-a oferit un avertisment cu privire la ceea ce se întâmplă atunci când o națiune se îndepărtează de Dumnezeu și abolește Legea Sa.

Aplicație: *Este greu să guvernezi oameni egoiști. Cu cât sunt mai egoiști, cu atât mai greu este. Înțelegeți de ce Satana nu va reuși niciodată cu planurile sale?* **Isaia 14:12-15** ■

MIERCURI

Împlinirea profeției

ISTORIA Revoluției Franceze este bine cunoscută. Este posibil că ai studiat-o deja la școală. Dar mulți oameni nu știu că a împlinit profeția. Cu sute de ani înainte de a se întâmpla, Dumnezeu i-a dat apostolului Ioan o descriere „în cod secret” a evenimentului. Citește despre aceasta în **Apocalipsa 11:1-3**. ■

Înainte de a studia despre „cei doi martori”, trebuie să ne dăm seama care este partea de timp a acestei profeții și unde se încadrează în istorie. La prima vedere, se pare că aceste versete vorbesc despre două perioade de timp diferite: 42 de luni și 1 260 de zile. Dar un mic calcul rapid ne va arăta că, de fapt, reprezintă același lucru. $42 \text{ (luni)} \times 30 \text{ (zile/lună)} = 1\,260 \text{ (zile)}$.

Aceasta este o perioadă de timp importantă - atât de importantă, încât este descrisă de încă trei ori în cartea Apocalipsa (12:6,14; 13:5) și de două ori în Daniel (7:25; 12:7). Aceste alte versete ne ajută să știm exact când încep și se termină cele 1 260 de zile.

Citește **Daniel 7:23-25**. ■ Amintește-ți că a patra fiară este aceeași lucru cu al patrulea metal al chipului din Daniel 2 și reprezintă regatul Romei. Dintre cele șase momente în care Biblia vorbește despre cele 1 260 de zile, aceste versete sunt mai ușor de înțeles, deoarece îngerul explică o mare parte din viziune.

42 luni
x 30 zile
1260 zile

Cornul cel mic care se ridică dintre cele zece coarne și deștrădăcează alte trei, gura care rostește „cuvinte de hulă”, încercarea de a „schimba vremurile și legea” și persecuția „sfinților Celui Preaînalt”, toate acestea arată clar că este vorba despre Roma papală.

De fiecare dată când vedem această perioadă de 1 260 de zile, descoperim că Biserica lui Dumnezeu este persecutată de Roma papală. Apocalipsa 13:3 adaugă un alt punct, o „rană de moarte” care este vindecată. Și acest lucru este util.

Așadar, când a fost această perioadă de timp? A început când papalitatea a fost pe deplin stabilită, după distrugerea celorlalte trei „coarne” (regate), în anul 538 d.Hr. (Amintește-ți că o zi în profeția biblică echivalează cu un an de timp real. Ezechiel 4:6). Cei 1 260 de ani se încheie în anul 1798. Atunci trebuia să ne așteptăm să vedem că papalitatea primește o „rană de moarte”.

Și ce s-a întâmplat? În 1798, Napoleon Bonaparte a trimis armata franceză în Italia și l-a luat prizonier pe Papa Pius al VI-lea. Acesta a murit în anul următor. În curând au numit un nou papă, dar papalitatea își pierduse o mare parte din putere și autoritate.

Aplicație: *Încă o dată putem vedea de ce Dumnezeu spune că abilitatea Sa de a cunoaște și de a prezice viitorul arată că El este mai presus de orice alt dumnezeu. Isaia 44:6; 46:10* ■

JOI

Cei doi martori-1

RECITEȘTE Apocalipsa 11:3,4 și Psalmii 119:105. ■ Cei doi martori reprezintă Vechiul și Noul Testament. Ei au profețit „în sac” (prin sărăcie și persecuție) timp de 1 260 de ani, din anul 538 d.Hr. până în 1798 d.Hr. Dar cum rămâne cu restul profeției? Ce înseamnă toate acestea?

Citește Apocalipsa 11:4-8 ■ și observă câte idei care provin din povestirile Vechiului Testament sunt folosite pentru a-i descrie pe cei doi martori. În primul rând, ei sunt comparați cu doi măslini și două sfeșnice. Acest lucru provine din viziunea lui Iosua și a Îngerului, din Zaharia 4. ■

Apoi, ei sunt comparați cu Ilie. Îți amintești de povestirile cu Ilie în care focul i-a distrus pe dușmanii săi și momentul în care ploaia a fost oprită?

Egiptul, transformarea apei în sânge și lovirea pământului cu plăgi, toate acestea ne amintesc de Moise și de Exod. În cele din urmă, vedem moartea celor doi martori într-un oraș care pare a fi Sodoma, Egiptul și Ierusalimul deodată.

Poți înțelege de ce oamenii care nu sunt familiarizați cu Biblia, și în special cu Vechiul Testament, ar găsi acest lucru foarte confuz.

Să începem prin a analiza autoritatea pe care o aveau cei doi martori. Ei puteau opri ploaia, îi puteau ucide pe dușmanii lor cu foc și puteau aduce plăgi teribile. Nu prea ai vrea să-i superi, nu-i așa?

Dar oricum, o fiară din adânc i-a ucis. Cum se poate așa ceva? Nu uita, cei doi martori reprezintă Vechiul și Noul Testament, iar judecățile din Biblie sunt aproape toate încă în viitor. Ziua răsplătirilor și pedepselor finale nu a venit încă. Autoritatea Scripturii este atât de mare pe cât spune Biblia că este - dar încă nu a fost exercitată în ceea ce privește pedeapsa finală.

Aplicație: *Doar pentru că pedeapsa celor răi nu poate fi văzută chiar acum, o face asta mai puțin sigură? Eclesiastul 8:11* ■

VINERI

Cei doi martori-2

CE s-a întâmplat mai departe? Apocalipsa 11:7-12 ■ În timp ce cei doi martori își terminau mărturia, aproape de sfârșitul celor 1 260 de ani, au fost atacați și „uciși” de „fiara din adânc” și au fost lăsați să zacă pe străzile unui loc numit, din punct de vedere spiritual, Sodoma, Egipt și Ierusalim. Ce înseamnă acest lucru?

Să începem cu locația. Sodoma este cel mai bine-cunoscut oraș al imoralității ticăloase (Geneza 19:4-7). Egiptul este renumit pentru că L-a negat pe Dumnezeu. Exodul 5:1,2 ■

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

Eternitate

Ierusalimul L-a urât atât de mult pe Dumnezeu, încât i-a persecutat și i-a ucis pe toți cei pe care L-a trimis, inclusiv pe Isus. **Luca 11:49-51; Faptele apostolilor 7:52; 13:27,28** ■

Așadar, care este momentul, aproape de sfârșitul celor 1 260 de ani (care s-au încheiat în 1798), care să combine imoralitatea teribilă, ateismul, crimele și un atac special asupra lui Dumnezeu și a Cuvântului Său? Există un singur răspuns care se potrivește - Revoluția Franceză.

Dar cum rămâne cu cele 3 zile și jumătate și cu învierea celor doi martori? Îți mai amintești principiul „o zi pentru un an”?

De multe ori în profeție, Dumnezeu folosește o zi ca simbol pentru un an. În acest caz, 3½ zile ar însemna 3½ ani între „moartea” Bibliei și învierea și înălțarea acesteia.

Și așa s-a întâmplat. Legile care au scos creștinismul în afara legii și au dat startul arderilor de

Bibliei au fost adoptate în noiembrie 1793 și au fost eliminate 3½ ani mai târziu, în iunie 1797. Atunci Biblia a fost din nou vie în Franța. Și a fost onorată ca niciodată înainte.

Societatea Biblică Britanică și Străină a fost înființată în 1804, iar câțiva ani mai târziu, a fost înființată Societatea Biblică Americană.

La acea vreme, existau poate patru milioane de Biblie în toată lumea, în doar aproximativ cincizeci de limbi; dar, în curând, aveau să fie sute de milioane de exemplare, în tot mai multe limbi. Cât de minunat!

Aplicație: Cartea Apocalipsa are multe referințe la Vechiul Testament. Unii oameni se numesc „creștini ai Noului Testament” și ignoră Vechiul Testament. Ei cred că acesta nu mai este important. Ce spune Biblia despre întreaga Scriptură? **2 Timotei 3:16** ■

În fiecare paranteză, încercuiește răspunsul corect.

1. Țara (Anglia; Germania; Statele Unite; Italia; Franța) care s-a opus cel mai clar și mai activ creștinismului și lucrării lui Dumnezeu în anii 1700.
2. Timp de sute de ani, (Protestanții; Catolicii; Lollarzii; Luteraanii) au deținut controlul aproape total al Franței.
3. (Liderii bisericii; nobilimea; oamenii de rând) erau numiți „prima stare” și se aflau în vârful societății.
4. (Liderii bisericii; nobilimea; oamenii de rând) erau numiți „a doua stare”. Aceste prime două grupuri dețineau aproape (jumătate; o treime; trei pătrimi) din terenurile din Franța.
5. (Liderii bisericii; nobilimea; oamenii de rând) erau numiți „a treia stare”. Aceștia reprezentau o parte foarte mare din populație, dar dețineau doar aproximativ (jumătate; o treime; trei pătrimi) din pământ.
6. Scopul Revoluției Franceze a fost de (a-i ucide pe țărani; a instaura protestantismul; a distruge creștinismul; a scăpa de rege).
7. În timpul Revoluției Franceze, (niciunul; doar câțiva; mulți) dintre preoți au spus că nu cred în Dumnezeu.
8. Noua religie din Franța se numea cultul (Mariei; sfinților; rațiunii).
9. Cei 1 260 de ani au început în anul (457 î.Hr.; 538 d.Hr.) și s-au încheiat în anul (1517 d.Hr.; 1798 d.Hr.; 1844 d.Hr.).
10. Dumnezeu a folosit simbolul „cornului mic” din Daniel 7:23-25 pentru a reprezenta (protestanții; lollarzii; papalitatea; valdenzii).
11. Cei „doi martori” din Apocalipsa 11 reprezintă pe (Huss și Ieronim; Petru și Ioan; Vechiul și Noul Testament; catolicismul și protestantismul).
12. La sfârșitul celor 1 260 de ani, (Italia; Franța; Germania; Statele Unite; Egiptul; Israelul) avea caracteristicile Sodomei, Egiptului și Ierusalimului.
13. (Sodoma; Ierusalimul; Egiptul) a fost o țară care L-a negat pe Dumnezeu; (Sodoma; Ierusalimul; Egiptul) a fost un oraș plin de imoralitate și corupție ticăloasă, iar (Sodoma; Ierusalimul; Egiptul) i-a ucis pe profeții lui Dumnezeu - inclusiv pe Isus.

Apocalipsa 11:1-12
Tragedia Veacurilor,
pp. 265-288

Referințe

1000 d.Hr.

.Hr.

1260 de ani – 538–1798

Eternitate

Război împotriva adevărului

Text de memorat: 2 Timotei 4:3,4

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.”

DUMINICĂ

Încă o profeție solemnă

APOCALIPSA 11, cu profeția sa despre Revoluția Franceză, și împlinirea dramatică a prezicerii „rănii de moarte” din Apocalipsa 13 sunt mărturii puternice ale faptului că Biblia poate fi crezută pe deplin. Dar au existat, de asemenea, și alte profeții care au fost foarte importante pentru poporul lui Dumnezeu în timpul Reformei. Am menționat-o pe prima dintre ele în lecția de săptămâna trecută - puterea cornului mic din viziunile din Daniel 7 și 8. Citește **Daniel 7:7,8,19-22** □.

Aceste profeții au fost semnificative pentru că le-au dat încredere primilor reformatori să părăsească Biserica Catolică. Nu exista un alt mod de a înțelege aceste viziuni - doar papalitatea se putea potrivi cu toate detaliile date despre cornul mic.

O profeție similară se găsește în Apocalipsa 17. Citește prima parte a acesteia în **Apocalipsa 17:1,2** □. Să analizăm aceste versete punct cu punct. În versetul unu, îngerul menționează o „prostituată” (o femeie imorală sau necurată). În profeție, o femeie este un simbol pentru o biserică și, din moment ce această femeie este imorală, ea trebuie să fie o biserică falsă.

Femeia „șade pe ape multe”. În versetul cincisprezece, acest simbol important este identificat în mod clar ca fiind „popoare, mulțimi, națiuni și limbi”. Cu alte

cuvinte, această „femeie” (sau biserică) nu este o biserică mică. Aceasta este o biserică mare care se găsește în multe națiuni.

Versetul doi ne spune că femeia a „curvit” cu „împărații pământului”. Acest lucru explică impuritatea femeii - ea nu s-a păstrat pură, ca mireasă a lui Hristos, ci s-a unit cu guvernele pentru a le controla. Din nou, aceasta nu este o organizație mică. Este o organizație suficient de mare și de puternică pentru a atrage atenția și a-i controla pe conducătorii națiunilor.

De asemenea, această femeie le-a dat vin „prietenilor” ei. Nu este sucul de struguri pur pe care l-a folosit Isus la Cină, ci genul de vin care îi face pe oameni să se îmbete și să se poarte ciudat. Acest vin este doctrina falsă, sau credințele false, care determină țările să facă legi nepotrivite sau rele.

Aplicație: Biblia ne învață clar că oamenii trebuie să respecte guvernul. **Luca 20:25** □ Ce părere ai, ar trebui ca biserica și puterea de guvernământ să fie unite sau separate? **2 Corinteni 6:14-18** □

LUNI

O femeie pe o fiară

RECITEȘTE **Apocalipsa 17:1,2** □ și treci la **versele 3-6** □. În versetul trei, Ioan o vede pe femeie stând pe o „fiară stacojie” cu „șapte capete și zece coarne”. Îți sună cunoscute aceste numere? Sigur, am văzut deja această fiară în capitolul treisprezece. Este fiara care a primit rana de moarte. Deja devine evident că este vorba despre Biserica Romano-Catolică.

Aflăm în continuare că femeia poartă culorile

Biblia

mea

28 august -
3 sept.
C 36

spune

regalității și ale bogăției, cu bijuterii de lux. Aceste culori, purpura și stacojiul, se întâmplă să fie culorile purtate de papi, cardinali și episcopi.

Versetul cinci o numește pe această femeie „Babilon” și „mama curvelor”. În momentul în care a fost scrisă Apocalipsa, Babilonul literal era deja o grămadă de ruine abandonate, dar numele a devenit un nume de cod pentru Roma, orașul păgân care conducea lumea la acea vreme. **1 Petru 5:13** □

În versetul șase, Ioan o vede pe această femeie „îmbătătată de sângele sfinților”. Așadar, această biserică este una care persecută și ucide poporul loial lui Dumnezeu, ceea ce este exact ceea ce a făcut Roma.

Observă că Ioan spune că „se minuna cu mare uimire”. De ce ar fi trebuit să se mire? Tortura și execuția publică erau ceva obișnuit în Imperiul Roman. Cu siguranță, Ioan cunoștea creștini care fuseseră uciși pentru credința lor. Propriul său frate, Iacov, fusese martirizat.

Exista o diferență între ceea ce Ioan văzuse în viața reală și ceea ce vedea în viziune. În viziunea sa,

nu era un guvern păgân care persecuta poporul lui Dumnezeu. Era o biserică - o biserică care pretindea că îl urmează pe Hristos. Cum se putea așa ceva?

Aplicație: Cum se face că guvernele și biserica („Babilon”) au reușit să se unească? Și de ce au urât ele adevărata biserică a lui Dumnezeu? **Ioan 15:18,19** □

MARȚI

Cine este femeia?

NE-AM uitat la profeția din Apocalipsa 17 pentru a afla ce reprezintă „femeia” care stă pe „fiară”. Vom găsi încă două indicii în **versetele 9 și 18** □

Îngerul i-a spus lui Ioan că femeia șade pe „șapte munți” și că ea este „cetatea aceea mare care domnește peste regii pământului”.

Când aceste două versete sunt puse împreună, avem o „cetate mare” sau o biserică (femeia) care „șade pe șapte munți” și „domnește peste regii pământului”. Cu aceste indicii, nu poate exista nicio îndoială. De mai bine de două mii de ani, Roma este cunoscută ca fiind „orașul de pe cele șapte coline”. Și ce oraș domnește

peste regi? Regii domnesc peste orașe, nu invers - cu excepția Romei și a papilor ei, care și-au revendicat dreptul de a-i pedepsi pe regi și chiar de a-i îndepărta din funcțiile lor.

Acum poți vedea de ce această profeție a fost atât de importantă în timpul Reformei. Pentru oamenii care crescuseră crezând că Biserica Romei le controla destinul veșnic, a fost nevoie de multe argumente pentru a-i convinge ca, în locul preoților și al papilor, să se încreadă în Dumnezeu.

Hai să enumerăm împreună toate aceste puncte, pentru a vedea câte dovezi a dat Dumnezeu despre prostituata din Apocalipsa 17. Ea este **1** o biserică mare care se găsește în multe națiuni și care **2** este suficient de puternică pentru a influența guvernele să **3** adopte legi care, de fapt, dăunează propriilor lor țări. **4** Această biserică se îmbracă în stacojiu și purpură, **5** ucide poporul lui Dumnezeu, **6** provine dintr-un oraș poreclit „Babilon”, **7** stă pe șapte munți și **8** își revendică dreptul de a fi deasupra regilor.

Este foarte greu de ocolit concluzia evidentă: femeia necurată (biserica necurată) din Apocalipsa 17 este romano-catolicismul.

Aplicație: Asta înseamnă că toți catolicii sunt „pierduți”? Nu tocmai! Wycliffe, Tyndale, Huss, Luther, Zwingli și Knox au fost cu toții preoți catolici. Oare Dumnezeu îi va ține departe de mântuire pentru asta? Nu, bineînțeles că nu. Dar când au văzut greșelile în care îi conducea papalitatea, au ales să-L urmeze, în schimb, pe Isus. Slăvit să fie Domnul! Există multe mii de catolici sinceri care au făcut același lucru în trecut și chiar mai mulți care vor face acest lucru în viitor.

MIERCURI

Futurismul și preterismul

TOATE dovezile profetice care identificau „prostituata” din Apocalipsa 17 ca fiind Biserica Romano-Catolică convingeau tot mai mulți oameni să se alăture Reformei. Aceasta era o mare problemă pentru catolici. Trebuia să se facă ceva.

De fapt, ei au făcut de două ori „ceva”. În timpul Conciliului de la Trento (1545-1563), cele mai strălucite minți ale bisericii au fost chemate să rezolve această „problemă”. Și au venit cu două „soluții” diferite.

Care este modul corect de a rezolva problema atunci când Dumnezeu îți arată ceva ce ai făcut greșit? **Proverbe 28:13; Psalmii 32:5** □

Din punctul de vedere al Bisericii Catolice, problema era că profețiile din Daniel și Apocalipsa arătau spre ea. Așa că, evident, răspunsul era să le facă să arate în altă parte. Dar cum puteau face asta? Nu a fost ușor. Cei

mai învățați catolici din lume au lucrat la asta ani de zile înainte de a ajunge la ceva care să le placă.

Primul răspuns a fost elaborat de un cercetător iezuit pe nume Francisco Ribera. În 1590, acesta a anunțat o nouă teorie pe care a numit-o „futurism”. Ideea sa era foarte simplă: susținea pur și simplu că toate profețiile din Daniel și Apocalipsa (cu câteva excepții evidente) se vor împlini chiar la sfârșitul timpului. Dacă profeția nu se împlinise încă, atunci nu avea cum să se refere la papalitate.

Douăzeci și patru de ani mai târziu, un alt iezuit, Luis de Alcasar, a anunțat o altă nouă teorie. Aceasta este cunoscută sub numele de „preterism” și spune că toate profețiile s-au împlinit cu mult timp în urmă, prin distrugerea Ierusalimului și căderea Imperiului Roman. Aceasta a funcționat la fel de bine. Dacă profeția fusese deja împlinită, atunci nu avea cum să vorbească despre papalitate.

Aplicație: Nu este uimitor că oamenii se străduiesc atât de mult să-i convingă pe alții că o minciună este adevăr? Aceste două teorii nu se potrivesc între ele mai bine decât cele descrise în **Marcu 14:56** □.

JOI

Învățarea futurismului

La începutul anilor 1600, Biserica Catolică avea două modalități de a argumenta că profețiile biblice nu se aplică la ea însăși. Bineînțeles, nu exista nicio posibilitate de a crede în ambele teorii noi, deoarece dacă una era corectă, cealaltă trebuia să fie greșită. Dar acest lucru nu părea să deranjeze pe nimeni din biserică. Chiar și astăzi, unii catolici predau futurismul, iar alții preterismul.

Bineînțeles, de-a lungul anilor, aceste idei s-au schimbat și oarecum au crescut.

La început se părea că preterismul va fi cel mai popular dintre cele două, chiar dacă a apărut mai târziu. Dar apoi s-au întâmplat unele lucruri care au făcut ca futurismul să fie credința cea mai populară.

Calea a fost pregătită de sute de profesori iezuiți. Ei nu învățau futurismul în mod deschis - nu, ei predau educația clasică a Europei de Vest. Nu se

putea nega faptul că profesorii cei mai pregătiți erau iezuiții. Aceștia au muncit din greu pentru a stăpâni scrierile lui Homer și Platon, Aristotel și Socrate. Au studiat dreptul, logica și dezbaterile. Puteau să învețe o persoană ceea ce trebuia să știe pentru a face bani și a deveni faimoasă. Ei erau cei mai buni.

Privesc creștinii „succesul” în același mod ca și ceilalți? **Filipeni 3:7,8** □

Din nefericire, mulți protestanți și-au trimis copiii la școlile iezuite din cauza atracțiilor pe care le prezintă „o slujbă bună” și „mulți bani”. Ca urmare, tot mai mulți protestanți au început să gândească foarte asemănător cu catolicii.

Cea mai importantă persoană care a contribuit la răspândirea credinței în futurism a fost John Darby. Acesta a fost englez și unul dintre fondatorii unei mici biserici numite Frații din Plymouth. În 1832, Darby și-a anunțat „descoperirea” unui nou „adevăr” biblic: l-a numit „Răpirea secretă”, și era doar o parte a unei noi și complicate versiuni a futurismului lui Ribera.

Aplicație: Ce spune Biblia despre acceptarea ideilor noi? **Proverbele 14:15; 2 Petru 1:19-2:2; Faptele apostolilor 17:11; 1 Tesaloniceni 5:21** □

VINERI

Teoria lui John Darby

TEORIA lui John Darby are un nume foarte lung - se numește „dispensaționalism”. Potrivit lui Darby, există șapte „dispensațiuni” (sau perioade de timp) diferite în planul de mântuire. Metoda lui Dumnezeu de a-i salva pe păcătoși se schimbă, spunea el, de fiecare dată când se intră într-o nouă dispensațiune.

Se schimbă Dumnezeu? Se schimbă planul de mântuire? **Evrei 13:8; Maleahi 3:6** □

Curând, Darby și-a răspândit ideile în America, unde au fost preluate de mai mulți evangheliști, inclusiv de Dwight L. Moody. Ideile au devenit și mai populare după publicarea *Bibliei de referință Scofield*, în 1909.

Această nouă Biblie a fost pregătită de Cyrus Scofield. Era o Biblie „King James” normală, cu excepția faptului că avea „note” speciale pe tot parcursul ei. Principalul scop al acestora era de a încerca să facă profețiile să se potrivească cu noile idei dispensaționaliste.

Această Biblie a fost deosebit de populară în sudul Americii, regiune numită uneori „centura Bibliei”. Deoarece atât de mulți oameni din biserici diferite foloseau aceeași Biblie și citeau aceleași note, nu a trecut mult timp până când multe dintre aceste biserici au ajuns să creadă în mod similar - cel puțin în ceea ce privește profeția.

Mulți oameni nu acordă prea multă atenție părților complicate ale teoriilor lui Darby. Dar aproape toată lumea a auzit de „răpirea secretă”. Conform acestei teorii, toți creștinii „cu adevărat buni” vor dispărea brusc, într-o zi. Fără nicio clipă de avertizare, ei vor fi luați în secret în ceruri. Apoi, toți ceilalți vor avea la dispoziție șapte ani pentru a decide dacă Îl vor urma sau nu pe Isus. La sfârșitul celor șapte ani, spune teoria, Isus va reveni, îi va uide pe Satana și pe toți oamenii care nu s-au convertit până atunci și Își va instaura Împărăția.

Astăzi există mii de pastori protestanți care predau teoria răpirii secrete. Există seminarii protestante (colegii pentru pregătirea pastorilor) care se bazează pe această teorie, iar mii de articole de revistă, cărți, romane și chiar filme repetă ideile care au fost inițial menite să combată Reforma.

Biblia are multe de spus despre cum va fi cu adevărat venirea lui Isus. Vom afla mai multe despre asta în câteva săptămâni. Dar deocamdată, citește **1 Tesaloniceni 4:16,17** □.

Aplicație: De ce crezi că Satana a lucrat mai bine de trei sute de ani pentru a răspândi idei false despre a doua venire a lui Isus? **Marcu**

13:21-23 □

Alege variantele corecte:

1. Apa reprezintă... (Apocalipsa 17:15)

- a. ☐ Multe biserici
- b. ☐ Mulți îngeri
- c. ☐ Multe popoare și națiuni.

2. Femeia necurată este un simbol care reprezintă... (Apocalipsa 17:18)

- a. ☐ Statele Unite ale Americii
- b. ☐ Medo-Persia
- c. ☐ O mare cetate care stăpânește peste regi.
- d. ☐ Un guvern care unește Europa.

3. Cele șapte capete ale fiarei reprezintă... (Apocalipsa 17:9)

- a. ☐ Șapte munți
- b. ☐ Șapte secole
- c. ☐ Șapte regi
- d. ☐ Șapte orașe.

4. Care dintre următoarele aspecte sunt enumerate în Apocalipsa 17 pentru a ne ajuta să identificăm femeia necurată?

- a. ☐ Babilonul cel Mare
- b. ☐ Cartea cea mică
- c. ☐ Fiara cu chip de miel
- d. ☐ Șapte capete și zece coarne
- e. ☐ Curvește cu împărați.
- f. ☐ Se ridică din pământ.
- g. ☐ Aur, pietre prețioase, perle
- h. ☐ Cupa de aur plină de urâciuni
- i. ☐ Îmbătățită cu sângele sfinților
- j. ☐ Călare pe o fiară
- k. ☐ Plină de blasfemie
- l. ☐ Mama curvelor
- m. ☐ Șade pe ape multe.
- n. ☐ Două coarne
- o. ☐ Vin

5. „Babilonul” a fost simbolul folosit pentru a reprezenta...

- a. ☐ Ierusalimul
- b. ☐ Egiptul
- c. ☐ Roma
- d. ☐ Sodoma.

6. De ce s-a „mirat” Ioan de această persecuție a sfinților? Pentru că...

- a. ☐ guvernul roman păgân îi persecuta pe cei din poporul lui Dumnezeu.
- b. ☐ o biserică creștină îi persecuta pe cei din poporul lui Dumnezeu.
- c. ☐ iudeii îi persecutau pe cei din poporul lui Dumnezeu.

7. Care dintre următoarele afirmații sunt adevărate despre femeia din Apocalipsa 17?

- a. ☐ Nu este o biserică pură.
- b. ☐ Este o biserică mondială.
- c. ☐ Influențează guvernele.
- d. ☐ Protejează poporul lui Dumnezeu.
- e. ☐ Se îmbracă în purpură și stacojiu.
- f. ☐ Ucide poporul lui Dumnezeu.
- g. ☐ Este dintr-un oraș numit Ierusalim.
- h. ☐ Este dintr-un oraș numit Babilon.

8. Conciliul de la Trento a venit cu două teorii pentru a lupta împotriva Reformei. Cum se numesc cele două teorii?

- a. ☐ Milenialismul
- b. ☐ Protestantismul
- c. ☐ Futurismul
- d. ☐ Metodismul
- e. ☐ Preterismul
- f. ☐ Dispensaționalismul

1000 d.Hr.

2000 d.Hr.

Eternitate

Semne de avertizare

Text de memorat: Ioel 2:1

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării! Căci vine ziua Domnului, este aproape!”

DUMNICA

Cutremurul de la Lisabona

PLANUL de mântuire al lui Dumnezeu - planul Său de a-l salva pe om din păcat și de a arăta că toate acuzațiile lui Satana sunt greșite - a avansat în mod constant. L-am urmărit pe parcursul zilelor Bibliei, al bisericii creștine timpurii, al Evului Mediu întunecat, când Biblia era interzisă, și al Reformei, când adevărul biblic a fost redescoperit. Deși oamenii de pe pământ puteau doar să încerce să înțeleagă tot ceea ce făcea Dumnezeu, El cunoștea totul de la început. Dumnezeu nu a fost niciodată surprins.

Ce spusese Dumnezeu că se va întâmpla la „vremea sfârșitului” care va veni imediat după anii teribili de persecuție catolică a creștinilor? **Apocalipsa 6:12,13** ■ Poate că sunteți mai familiarizați cu **Matei 24:29** ■, care vorbește, de asemenea, despre semne în soare, lună și stele, dar nu menționează marele cutremur. Dumnezeu a inclus aceste semne în Scriptură cu secole înainte, astfel încât să le poată folosi pentru a atrage atenția asupra apropierii sfârșitului lumii și a revenirii Sale pe pământ. Și exact asta a făcut.

La 1 noiembrie 1755, primul dintre aceste semne s-a întâmplat. La ora 9:40 dimineața, pământul a început să se cutremure; iar unii au raportat că nu s-a oprit timp de șase minute întregi.

Deoarece cutremurul a avut loc în apropierea Portugaliei, cele mai mari distrugerii au

avut loc în Lisabona, capitala țării. Între 60 000 și 90 000 de oameni au fost uciși în Lisabona, iar alți 10 000 în apropiere de Maroc. Zguduirea pământului a fost resimțită din Groenlanda până în Africa, iar tsunami-urile - se spune că unele dintre acele valuri aveau o înălțime de 18 metri - au provocat și mai multe pagube în multe orașe de coastă. În unele locuri, pământul s-a despicat până la 4,5 metri, distrugând drumuri și poduri. Focurile de la sobe și cuptoare au incendiat ruinele multor orașe.

Europa nu mai văzuse niciodată așa ceva. La acea vreme, mulți oameni au crezut că venise sfârșitul lumii. Gândește-te la asta! Se întâmplase de Ziua Tuturor Sfinților, o „zi sfântă” în care mulți oameni se aflau la biserică. Toate acestea au făcut o impresie atât de puternică, încât oamenii încă mai scriau și vorbeau despre asta o sută de ani mai târziu.

Aplicație: Cutremurul de la Lisabona nu a fost nici cel mai puternic, nici cel mai mortal cutremur din istorie. Dar a făcut exact ceea ce Dumnezeu avea nevoie să facă. Creștinii din Europa și America de Nord s-au „trezit”. La ce crezi că s-au gândit? **Luca 21:25-28** ■

LUNI

Ziua întunecată

DUPĂ șocul provocat de cutremurul de la Lisabona, probabil că nu au fost mulți cei care s-au gândit imediat la **Apocalipsa 6:12,13**. ■ S-au gândit doar: „Este sfârșitul lumii”. Dar cutremurul a trecut, iar lumea era încă acolo. Acest lucru i-a făcut pe câțiva oameni, ici și colo, să înceapă să se gândească: „Cum are

Biblia

mea

4-10 sept.
C 37

spune

să fie sfârșitul lumii?”. Asta însemna că trebuiau să studieze Biblia. Unde altundeva puteau găsi ceva de valoare despre sfârșitul lumii?

Apoi a venit următorul mare semn. 19 mai 1780. Ziua de 19 mai este cunoscută ca „Ziua întunecată”. Încă mai poți citi despre ea în enciclopedia.

Peste o mare parte din nord-estul Statelor Unite, părți din Canada și până în largul Atlanticului de Nord, un întuneric ciudat aproape că a șters soarele. În multe locuri era atât de întuneric în mijlocul zilei, încât vacile și găinile s-au culcat pentru noapte. În Connecticut, legislativul statului era în sesiune, dar s-a întunecat atât de tare, încât au renunțat și au plecat acasă. În acea noapte, un întuneric dens a acoperit pământul, iar o lună aproape plină, de un roșu sângerieu, a apărut pe cer.

Încă o dată, mulți au crezut că a venit sfârșitul. Slujbele bisericești neprogramate vorbeau despre toate semnele pe care Isus le făcuse cunoscute și priveau venirea Sa apropiată, iar oamenii și-au amintit de cutremurul de la Lisabona. Acum, versetele din Apocalipsa împreună cu Ioel 2, Matei 24, Marcu 13 și Luca 21 le reveneau tuturor cu putere în minte. Citește **Ioel 2:31; Marcu 13:24**. ■

Acestea sunt referințe bune de învățat și de reținut, pentru că ele spun semnele venirii lui Isus.

Aplicație: Ziua întunecată nu a fost un eveniment minor care să fie trecut cu ușurință cu vederea sau uitat repede. Sir William Herschel - care a descoperit planeta Uranus și a realizat cel mai mare telescop din lume în acele zile - a spus următoarele despre ziua întunecată: „Ziua întunecată din America de Nord a fost unul dintre acele fenomene minunate ale naturii despre care se va citi întotdeauna cu interes, dar pe care filosofia nu reușește să le explice.”

În 1868, celebrul poet John Greenleaf Whittier a scris un poem despre ziua întunecată, iar în 1934 a fost realizată o pictură murală de mari dimensiuni, care ilustrează poemul, pentru Tribunalul din Stamford, Connecticut.

MARTI

Stelele căzătoare

MAI ÎNTÂI a fost cutremurul de la Lisabona, apoi ziua întunecată. Ce avea să urmeze? Ei bine, dacă ai fi trăit la sfârșitul anilor 1700 sau la începutul anilor 1800 și dacă ai fi studiat Biblia, ai fi putut ghici ce avea să se întâmple în continuare. Ce a enumerat Biblia ca fiind următorul semn? **Marcu 13:25** ■

„Stelele” din acest verset nu erau acelea asemănătoare soarelui, uriașe și înflăcărâte, care se află atât de departe, încât par niște mici puncte de lumină pe cerul nostru nocturn. Erau ceea ce oamenii au numit de secole „stele căzătoare”. Denumirea oficială, desigur, este aceea de

„meteoriți”. De obicei, aceștia sunt formați din mici bucăți de rocă sau chiar doar boabe de nisip care vin spre Pământ cu o viteză atât de mare, încât ard când ating atmosfera terestră.

Iar la 13 noiembrie 1833, aceștia au lovit atmosfera așa cum nimeni nu mai văzuse și nu mai auzise până atunci. Din nou, America de Nord a fost locul din care s-a văzut cel mai bine fenomenul. Martorii oculari au relatat că cerul era atât de strălucitor din cauza meteoriților, încât, fără nicio altă lumină, puteau citi cu claritate cele mai mici litere de tipar. Unii oameni au încercat să descrie câți meteoriți au fost, dar nimeni

nu a putut face o numărătoare exactă. O persoană a spus că au fost cam jumătate din numărul fulgilor de zăpadă într-o furtună de zăpadă. Altul a spus că a fost ca o furtună de grindină.

Cei care au încercat să estimeze un număr real au dat cifre cuprinse între treizeci de mii și o sută cincizeci de mii de meteoriți pe oră. Asta ar însemna mai mult de patruzeci de meteoriți la fiecare secundă. Mii de oameni, treziți din somn de agitația de pe străzi, au ieșit afară dis-de-dimineață și au privit până când stelele căzătoare au dispărut odată cu răsăritul zilei.

Aplicație: Citește **Apocalipsa 6:12-17**. ■ La ce crezi că se gândeau oamenii pe 14 noiembrie 1833?

MERCURI

Sunt ele cu adevărat semne?

ACESTE trei semne ale sfârșitului - cutremurul de la Lisabona, ziua întunecată și stelele căzătoare - sunt repere importante în împlinirea profeției. Nu ar trebui să fie o surpriză faptul că Satana ar dori să uităm de ele sau pur și simplu să nu le luăm în serios.

Atacul său preferat în ultimii ani a fost cel al oamenilor care spun: „Dar aceste lucruri nu sunt minuni. Chiar dacă atunci păreau miracole, acum le înțelegem și le explicăm. Nu sunt cu adevărat semne.”

Acesta este un argument complicat, pentru că este parțial adevărat. Cu siguranță, știința a învățat multe de când s-au întâmplat aceste lucruri. În anii 1700, nimeni nu avea nicio idee reală despre cum se produce un cutremur. Acum știm mult mai multe. Dacă ai studiat cutremurele la ora de științe, la școală, probabil că știi mai multe despre ele decât oricine din anii 1700 - dacă ai fost atent(ă).

De asemenea, știm mai multe despre ploile de meteoriți. Acestea provin din particule de praf care s-au desprins din cometele în trecere. Știm chiar și ce cometă

a provocat ploaia de meteoriți din 1833. Acum este cunoscută sub numele de cometa Tempel-Tuttle și se învâрте în jurul Soarelui o dată la 33 de ani.

Ziua întunecată a fost cu siguranță cel mai misterios dintre cele trei evenimente. Cutremurele și stelele căzătoare nu erau ceva nemaiauzit - Europa nu mai văzuse până atunci un cutremur atât de puternic și nimeni nu mai văzuse atâtea stele căzătoare. Dar ziua întunecată? A fost miraculoasă?

Cu siguranță așa li s-a părut multor oameni la acea vreme - chiar și astronomilor. Dar, în ultimii ani, istoricii și meteorologii au reușit să adune laolaltă relatări din mai multe locuri din New England și Canada. Un lucru pe care l-au aflat a fost că în Canada a existat un incendiu forestier uriaș despre care nimeni din New England nu știa nimic. Au existat rapoarte despre un „miros de fum” în acea zi, care a fost greu de explicat. Acum, cu fumul provenit de la acel incendiu și cu un model neobișnuit de vânturi, ziua întunecată nu mai pare la fel de misterioasă ca altădată.

Dar înseamnă asta că aceste evenimente nu au fost semne? Nu. Înseamnă doar că înțelegem evenimentele mai bine decât o făceam înainte. Dar unii oameni cred că acest lucru îi face atât de deștepți, încât pot uita că Dumnezeu a prezis acele evenimente și le-a folosit pentru a trezi pe poporul Său.

Aplicație: Ce are Dumnezeu de spus despre oamenii care cred că „le știu pe toate”? **Proverbele 26:12** ■

JOI

Sincronizare perfectă

DUMNEZEU începuse să trezească interesul pentru timpul sfârșitului. Ni se poate părea ciudat, dar acest lucru era cu adevărat necesar. Timp de secole, se pusese foarte puțin accent pe adevărurile despre sfârșitul timpului și a doua venire a lui Hristos. Dumnezeu dorea să schimbe acest lucru.

Prin cutremurul de la Lisabona, ziua întunecată și stelele căzătoare (vezi axa timpului de mai jos), Dumnezeu a îndreptat atenția multor oameni în direcția corectă. Evenimentele în sine fuseseră destul de impre-

sionante. Dar, într-un fel, sincronizarea acestor evenimente a fost și mai importantă.

Lumea se apropia de ceea ce cartea lui Daniel numește „timpul sfârșitului”. Urmau să aibă loc evenimente importante. Numai cei care studiau profețiile puteau înțelege planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Daniel 8:17-19; 12:1-4,9,10 ■

Partea finală a planului lui Dumnezeu de a dezminți plângerile lui Satana împotriva conducerii Sale se apropia. Noi adevăruri trebuiau să fie înțelese, altfel „înțelepții” nu ar fi putut „străluci ca strălucirea cerului”. Multe părți din viziunile și profețiile lui Daniel fuseseră „sigilate”; acum Dumnezeu intenționa ca poporul Său să cerceteze aceste adevăruri - să „meargă peste tot” până când „cunoașterea” planurilor Sale va crește.

Aplicație: Era începutul celei mai interesante perioade din istoria pământului - și oamenii trebuiau să se trezească. Dar, pentru că oamenii au tendința de a adormi din nou cu ușurință, Dumnezeu a declanșat un ceas de alarmă triplu. El nu voia ca biserica Sa să adoarmă din nou. Așa că a trimis o serie de evenimente care au atras atenția la momentul potrivit și în ordinea exactă pe care Isus o prezisese cu secole înainte.

VINERI

Trezirea interesului

DUMNEZEU a vrut ca oamenii să studieze sfârșitul timpului și a doua venire a lui Isus. Oare un cutremur teribil, un întuneric misterios și o ploaie orbitoare de meteoriți le-ar fi putut atrage atenția?

Cu siguranță că au făcut-o. Mulți scriitori și slujitori au văzut cutremurul din Lisabona ca pe un semn al sfârșitului, iar acest lucru i-a pus pe gânduri și i-a făcut să scrie. Ziua întunecată a făcut ca impresia să fie și mai puternică. De fapt, un număr destul de mare de autori și conferențieri au recunoscut ordinea primelor două evenimente din Apocalipsa 6 și au spus că următorul semn important de urmărit avea să fie căderea de stele. Și au avut dreptate. Când a avut loc fenomenul, în 1833, zeci de oameni au vorbit - iar unii au putut spune pe bună dreptate: „V-am spus eu”.

„S-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ.” Apocalipsa 6:12

Cutremurul de la Lisabona
1 noiembrie 1755

Ziua întunecată
19 mai 1780

Vremea sfârșitului
începe 1798.

Stelele căzătoare
13 noiembrie 1833

Sfârș

1750

1760

1770

1780

1790

1800

1810

1820

1830

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

Eternitate

Atât în Statele Unite, cât și în țările din Europa, interesul pentru a doua venire a lui Isus a devenit din ce în ce mai crescut. Un istoric a numărat mai mult de optzeci de autori și conferințari care erau convinși că aceste semne indicau împlinirea profețiilor biblice, în special a celei de-a doua veniri.

Este adevărat că nu toți au înțeles profețiile la fel. Și niciunul dintre ei nu înțelegea tot ce era de știut despre profeții, dar nivelul de interes era mult, mult mai mare decât fusese timp de secole. Chiar mai important, nu era doar o teamă vagă de sfârșitul lumii, așa cum fusese cu câteva sute de ani înainte când milioane de oameni muriseră din cauza Morții Negre (ciuma bubonică).

Acum, la începutul anilor 1800, Bibliile erau disponibile în toate limbile și țările importante. Dumnezeu pregătise terenul pentru o adevărată perioadă de studiu serios al Bibliei.

Aplicație: Care sunt cele patru semne ale venirii lui Isus care s-au întâmplat deja? Ce mai așteaptă Isus? **Mattei 24:14** ■

Isus a spus că în Cuvintele Sale stă viața. Cuvintele au putere în ele însele și ceea ce spune Dumnezeu se întâmplă. Cuvintele Lui dau viață atunci când noi Îl rugăm pe Isus să intre în viața noastră. Noi devenim „o făptură nouă”.

2 Corinteni 5:17 ■

Aplicație: Îl primești pe Isus în viața ta prin studiul zilnic al Cuvintelor Lui? Accepti ceea ce citești din Biblie ca fiind mesajul lui Dumnezeu? Crezi acest mesaj și dorești să-l urmezi? Dacă da, atunci Cuvântul lui Dumnezeu va putea distruge natura pământească și îți va da gânduri noi – un caracter nou.

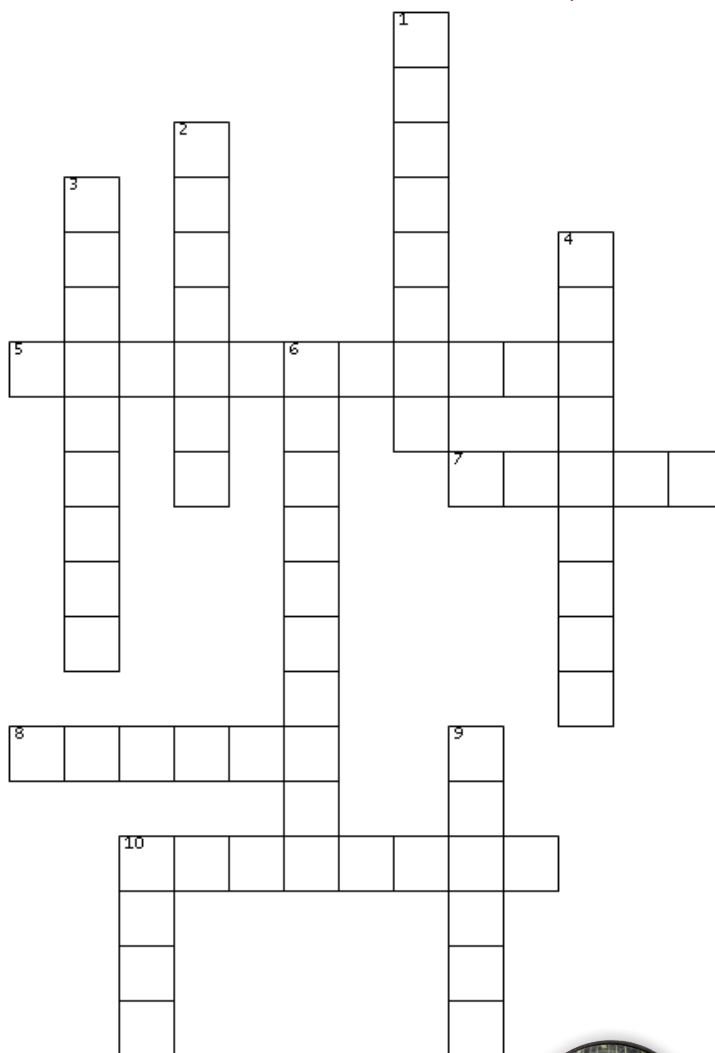
Rezolvăți următorul rebus!

ORIZONTALĂ

- Dumnezeu a folosit aceste semne pentru a-i ajuta pe oameni să știe că lumea intră în „timpul _____”.
- La începutul anilor 1800, Bibliile erau disponibile în multe _____.
- Dumnezeu a folosit mai multe semne pentru a-i trezi pe oameni și a-i determina să studieze _____.
- La 1 noiembrie 1755, a avut loc marele cutremur de la _____.

VERTICALĂ

- Primul eveniment al celui de-al șaselea sigiliu.
- Numele perioadei de timp în care au fost redescoperite adevărurile.
- Cutremurul de la Lisabona, Ziua întunecată, luna care s-a făcut roșie ca sângele și stelele care au căzut au fost toate împliniri ale _____.
- În 1833, în a treisprezecea zi a lunii _____, stelele au căzut, împlinind profeția biblică.
- 19 mai 1780 este amintită ca fiind Ziua _____.
- Carte din Biblie care a fost sigilată până la vremea sfârșitului.
- În seara zilei de 19 mai 1780, _____ a fost roșie ca sângele.

Tragedia Veacurilor,
pp. 299-312

Referințe

Titlul celei mai îndelungate profeții
22 octombrie 1844

1840

1850

1000 d.Hr.

Hr.

Eternitate

Vestind venirea lui Isus

Text de memorat: Apocalipsa 14:6

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.”

DUMINICĂ

Timpul sfârșitului

ÎNGERUL i-a spus lui Daniel să închidă cartea și să o sigileze. Când urma să fie desigilată? **Daniel 12:4,9.** ■ La vremea sfârșitului. Dar când avea să se întâmple acest lucru? Sau ar trebui să ne întrebăm: Când s-a întâmplat asta?

Citește **Daniel 8:17.** ■ „Viziunea” din acest verset se referă la profeția de 2 300 de zile și la momentul în care sanctuarul urma să fie curățit. Viziunea a fost „sigilată”, dar asta nu i-a împiedicat pe oameni să încerce să o înțeleagă. De-a lungul anilor, oamenii au studiat profețiile lui Daniel. Sir Isaac Newton, unul dintre cei mai mari oameni de știință din toate timpurile, a scris o carte despre profețiile lui Daniel și Apocalipsa.

Nu a fost singurul. Dar atunci când oamenii încercau să înțeleagă profețiile, se părea că nu puteau ajunge decât până la un anumit punct înainte de a fi nevoiți să înceapă să ghicească ce înseamnă profeția și când avea să se împlinească. Așa cum spunea Biblia, profețiile au fost sigilate până la vremea sfârșitului. Abia atunci, conform lui **Daniel 12:4** ■, cunoștința privind înțelesul cărții lui Daniel va crește. Iar în versetul 10 se spune că „cei înțelepți vor înțelege”.

Așadar, la vremea sfârșitului, când profețiile trebuiau să se împlinească, ele trebuiau

desigilate. Dar cum avea să se întâmple acest lucru și cine avea să o facă?

După marele cutremur de la Lisabona, și chiar mai mult după ziua întunecată, mulți oameni au simțit că timpul sfârșitului trebuie să fie aproape și au devenit interesați să studieze profețiile biblice. Ei au fost interesați în special de profeția de 2 300 de zile a lui Daniel. Cea mai importantă cheie folosită în interpretarea profeției a fost înțelegerea din Biblie că o zi profetică reprezenta un an literal. Aproape toți cei care au studiat subiectul au fost de acord cu acest lucru. **Numeri 14:34; Ezechiel 4:6** ■

Dar a ști cât dura profeția nu era de mare ajutor, pentru că nimeni nu era sigur când a început. Cum putea cineva să-și dea seama când se va termina dacă nu știa când a început?

Aplicație: Citește **Luca 10:21.** ■ *Să nu simți niciodată că Biblia este prea greu de înțeles pentru tine. Chiar și întrebările mari, cum ar fi profeția celor 2 300 de zile, au fost rezolvate mai întâi de oameni simpli care Îl iubeau pe Dumnezeu. Vom vedea săptămâna aceasta cum s-a întâmplat.*

LUNI

Manuel de Lacunza

PE măsură ce creștea interesul cu privire la sfârșitul timpului, tot mai mulți oameni studiau despre asta. Pe măsură ce vorbeau despre sfârșit, mulți alții deveneau interesați. La începutul anilor 1800, existau mai mulți predicatori celebri care se concentrau asupra revenirii lui Isus. Unul dintre aceștia a fost Manuel de

Biblia

mea
11-17 sept.
C 38

spune

Lacunza, un preot iezuit din Chile, care a scris o carte intitulată *Veni-rea lui Mesia în glorie și măreție*.

În special în cadrul bisericii catolice, cartea lui Lacunza a creat agitație. De ce? Pentru că spunea că numai Scriptura este importantă în încercarea de a înțelege a doua venire a lui Isus. Asta însemna că tradițiile „Părinților Bisericii” nu contau.

De asemenea, el spunea că Biblia transmite exact ceea ce spune, cu excepția cazului în care se folosește un simbol evident. Aceasta era o preocupare pentru teologii catolici, care spuneau de mult timp că Biblia era plină de alegorii - înțelesuri mistice, ascunse, pe care doar preoții le puteau înțelege.

Poate cel mai mult îi deranja pe catolici credința sa că „antihristul” nu era un singur individ, ci o organizație mare. Lacunza știa că multora dintre catolici nu le va plăcea cartea sa. Probabil de aceea a folosit un alt nume atunci când a scris-o. Dar faptul că se numea Rabbi Ben-Ezra nu a păcălit pe nimeni. Poate că a fost mai bine că a murit înainte ca papa să-i condamne oficial cartea.

Condamnată sau nu, cartea sa a câștigat respectul multor studenți ai Bibliei. În cele din urmă, a fost tradusă în mai multe limbi și a influențat mulți alți predicatori să înceapă să studieze a doua venire a lui Isus.

Aplicație: Citește *Matei 24:35; Ioan 6:63; Romani 10:17; 1 Tesaloniceni 2:13*. ☐ *Ce a făcut Lacunza pentru a crește în cunoașterea profețiilor biblice?*

MARȚI

Irving și Wolff

LUCRAREA lui Manuel de Lacunza, împreună cu interesul general din ce în ce mai mare pentru cea de-a doua venire, a influențat puternic pe Edward Irving, un important pastor englez. În 1827, Irving a tipărit o traducere în limba engleză a cărții lui Lacunza și, timp de câțiva ani, a predicat de mai multe ori în biserici aglomerate despre profețiile biblice și a doua venire a lui Isus. Acest lucru a contribuit mult la pregătirea Angliei pentru a înțelege mai bine mesajele pe aceste teme care aveau să apară în următorii ani.

Între timp, Joseph Wolff, un evreu convertit, a început o lucrare misionară extraordinară. Între 1821 și 1845, Wolff a călătorit în Grecia, Malta, Crimeea, Palestina, Turcia, Egipt, Asia Centrală, Abisinia, Yemen și India. Oriunde s-a dus, a predicat vestea cea bună a celei de-a doua veniri a lui Isus.

Uneori, însă, Wolff a fost surprins să constate că oamenii pe care îi întâlnea așteptau deja revenirea în curând a lui Isus. Acest lucru a fost valabil și pentru un grup izolat de creștini din orașul Bokhara, Uzbekistan, și pentru un alt grup din Yemen, care așteptau a doua venire a lui Isus în 1840.

Wolff a vizitat Statele Unite în 1837 și a predicat în New York, Philadelphia, Baltimore și Washington, D.C. În timp ce se afla la Washington, John Quincy Adams, fostul președinte al țării, a ajutat la organizarea unei întâlniri pentru ca Wolff să vorbească tuturor membrilor Congresului și multor altor cetățeni importanți. Așa cum făcea întotdeauna când i se acorda o astfel de ocazie, Wolff a vorbit despre apropiata venire a lui Isus.

Unul dintre motivele pentru care Joseph Wolff a fost atât de faimos a fost faptul că, în timp ce călătorea singur în misiunile sale din națiunile din Est, s-a confruntat frecvent cu pericolul de moarte. Printre altele, a fost jefuit, înfometat, bătut, abandonat în deșert, lăsat singur - fără haine - în munți acoperiți de zăpadă și condamnat la moarte în trei ocazii diferite.

Aplicație: Citește *Psal-mii 91:9-16; Romani 8:31-39; Evrei 13:5,6*. ☐ *Ce crezi că este mai periculos - să crezi aceste promisiuni sau să nu le crezi?*

MERCURI

Sute de predicatori

IN afară de Lacunza, Irving și Wolff, au fost sute de alte persoane - atât preoți, cât și membri ai bisericii - care răspândeau convingerea că profețiile lui Daniel aveau să se împlinească în curând. Deși cei mai mulți dintre acești creștini nu au devenit niciodată cunoscuți, ei făceau totuși o lucrare pe care Dumnezeu o dorea făcută în acel moment. În unele locuri, copiii care Îl iubeau pe Isus predicau și ei, chiar dacă unii dintre ei nu aveau mai mult de șase ani. Ei erau influențați de Duhul lui Dumnezeu pentru a da avertismente solemne și puternice despre judecată.

Din această mulțime de lucrători puțin cunoscuți, un om a devenit cel mai cunoscut predicator al celei de-a doua veniri. Deși nimeni nu ar fi putut ghici acest lucru în anii anteriori, William Miller, un fermier harnic, a fost cel care avea să facă cel mai mult pentru a atrage atenția oamenilor asupra revenirii lui Isus.

Deși a fost crescut într-un cămin baptist, tânărul William s-a îndepărtat de Isus ca urmare a cărților pe care a ales să le citească. În adolescență, a fost fascinat de gândirea „înțeleaptă” a filozofilor dești. După ce

a citit ce învățau aceștia, William nu a mai crezut în Biblie. Cât de prost fusese, se gândea el, să ia în serios acea Carte veche!

Deiștii credeau că un zeu sau o divinitate crease lumea cu mult timp în urmă, dar apoi plecase pur și simplu și lăsase ca totul pe pământ să se întâmple de la sine. Asta însemna, desigur, că deiștii nu credeau în miracole. Nu credeau în îngeri sau profeți, în Isus sau în Biblie. De fapt, nu credeau în prea multe lucruri. În multe privințe, ei erau ca agnosticii (nesiguri că Dumnezeu există) sau ca ateii (siguri că Dumnezeu nu există) de astăzi.

La vârsta de 30 de ani, Miller s-a trezit implicat în Războiul din 1812. Încă o dată, americanii luptau împotriva britanicilor, iar căpitanul Miller a participat la bătălia decisivă de la Plattsburgh. În condițiile în care americanii erau depășiți numeric cu aproximativ trei la unu, ar fi fost nevoie de un miracol pentru ca ei să câștige.

Spre surprinderea tuturor, americanii au învins. Iar Miller a văzut lucruri care s-au întâmplat în acea zi și

care nu puteau fi decât miracole - dar deiștii nu cred în miracole. Ce putea face acum?

Aplicație: Citește Psalmii 101:3; 119:37. ☐ Ești atent să nu citești, să nu auzi sau să nu te uiți la lucruri fără valoare? Astfel de lucruri nu pot decât să-ți îndepărteze inima de Dumnezeu. Aceasta este una dintre cele mai de succes metode ale lui Satana de a distruge vieți. Te rog să te angajezi, așa cum a făcut David, să „nu pui nimic rău” înaintea ochilor tăi.

JOI

Miller studiază Biblia

WILLIAM Miller știa că americanii ar fi trebuit să piardă acea bătălie. Mai mult, ar fi trebuit să fie mort. Erau pur și simplu prea mulți soldați britanici și prea multe nave britanice. Și un obuz inamic explodase la mai puțin de un metru de el - dar el era încă în viață.

Trebuie să fi fost un miracol. Dar el nu credea în miracole. Sau credea? Întrebări ca aceasta l-au forțat pe Miller să își reexamineze credința în deism. Pur și simplu nu mai avea atât de mult sens pe cât crezuse el că are, și în curând l-a respins.

Dar respingerea deismului nu a însemnat că a devenit automat creștin. Toate lecturile sale din acele cărți anticreștine îi lăsaseră în minte o mulțime de îndoieli.

Nu putea să accepte pur și simplu o religie care nu avea sens pentru el.

Avea Biblia sens? Trebuia să știe, așa că a pornit să găsească singur răspunsul. „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Așa începe Biblia și așa a început și William Miller.

Avea sens acest prim verset? Putea el să creadă cu adevărat? Acest verset nu a fost o problemă pentru Miller, deoarece el crezuse întotdeauna într-un fel de Ființă Supremă. Așa că a trecut la Geneza 1:2. Verset cu verset, studiindu-l pe fiecare până când a avut sens să-l accepte, Miller a parcurs Geneza, apoi Exodul, până la Apocalipsa. Când un verset nu avea sens, studia alte pasaje biblice și căuta o explicație.

Și se ruga. Din moment ce credea într-o Ființă Supremă, și încă Una care se dovedise a fi milostivă și implicată în viața oamenilor de pe pământ, era logic să ceară ajutorul Său.

Aplicație: De ce este nevoie ca și noi să înțelegem Biblia? Luca 24:44,45; Ioan 14:16,26; 1 Corinteni 2:12,13 ☐

VINERI

Descoperirea profeției

IN timp ce William Miller studia Scripturile, el își amintea în mod constant toate argumentele pe care le folosisese împotriva Bibliei când era deist. Și bineînțeles, mulți dintre prietenii săi deiști profitau de fiecare ocazie pe care o găseau pentru a-i aminti de „inconsecvențele și contradicțiile” Scripturii despre care el însuși vorbise adesea în trecut.

Timp de doi ani a studiat continuu. Se concentra întotdeauna asupra unui singur punct: Putea fi înțeleasă Biblia? Spre ușurarea sa (și poate spre surprinderea sa) a descoperit că putea înțelege majoritatea Scripturilor doar citindu-le. Uneori, un pasaj explica un altul care ar fi fost derutant prin el însuși. Acest lucru era valabil mai ales în profeții, unde erau folosite simboluri. Aceste simboluri, bineînțeles, trebuiau interpretate, iar Miller a descoperit că

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

← Eternitate

Biblia însăși spunea ce înseamnă acele simboluri.

Dar a mai observat ceva. Chiar dacă profețiile au fost date într-un limbaj simbolic, ele s-au împlinit în mod literal. De exemplu, dacă profeția spunea că Mesia Se va naște în Betleem, exact acolo S-a născut Isus. Dacă profeția spunea că Grecia va fi înlocuită de Roma, exact asta s-a întâmplat.

Pentru Miller, asta însemna că profeția neîmplinită descria evenimente reale care aveau să se întâmple în viitor. Provocarea era să înțelegi simbolurile și apoi să cauți evenimentul - nu să inventezi o explicație ciudată pentru a face ca profeția să se potrivească acolo unde vrei tu.

Curând, Miller a început să se gândească la aceeași profeție care atrăgea atât de mult atenția unor oameni precum Lacunza, Irving și Wolff - profeția celor 2 300 de zile din cartea lui Daniel. Dar Miller a văzut ceva ce nu au văzut ceilalți. Capitolul 8 din Daniel nu era de sine stătător. Lui Gabriel i s-a spus să explice viziunea celor 2 300 de zile, dar la sfârșitul capitolului, Daniel spune că nu o înțelege.

În capitolul nouă, Gabriel se întoarce pentru a-și termina treaba. Acest lucru (și alte câteva detalii pe care le vom analiza săptămâna viitoare) arată că cele două capitole sunt legate. Și din moment ce este dat punctul de plecare al profeției celor 70 de săptămâni, Miller știa ceea ce alții doar încercaseră să ghidească - punctul de plecare al celor 2 300 de zile.

Aplicație: Citește **Daniel 8:16,17,26,27; 9:20-23.** ☐ Gândește-te cât de mult a făcut Dumnezeu pentru a-i explica viziunea celor 2 300 de zile lui Daniel. Ai încredere că El va face tot ceea ce trebuie pentru a-ți ține promisiunea de a-ți da înțelegere?

Testează-ți cunoștințele:

1. ____ Preot iezuit din Chile care a scris cartea „Venirea lui Mesia în glorie și măreție”.
2. ____ Un fermier pe care Dumnezeu l-a ales pentru a avertiza lumea cu privire la a doua venire a lui Isus.
3. ____ Un evreu convertit care a călătorit în multe țări diferite și a predicat despre venirea lui Isus.
4. ____ Un pastor din Anglia care a tipărit o traducere a cărții lui Lacunza.
5. ____ Confesiunea religioasă a părinților lui William Miller.
6. ____ Credința că o divinitate oarecare a creat lumea noastră cu mult timp în urmă și apoi a lăsat ca totul pe pământ să se întâmple de la sine.
7. ____ Îngerul care i-a explicat lui Daniel semnificația profeției celor 2 300 de zile.
8. ____ Când William Miller a văzut victoria miraculoasă de la _____, a fost nevoit să își reexamineze credința în deism.

Banca de răspunsuri:

A. Baptim	C. Gabriel	E. Plattsburgh	G. Irving
B. Deism	D. Lacunza	F. Miller	H. Wolff

Isus revine!

Cercetează fiecare dintre aceste referințe și potrivește-le cu versetele de mai jos. Scrieți fiecare referință în spațiul liber corect.

Matei 16:27	Ioan 14:2,3	1 Tesaloniceni 4:16
Iuda 14,15	Apocalipsa 1:7	Apocalipsa 22:12

9. „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor.”

Referință: _____

10. „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

Referință: _____

11. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glas de arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.”

Referință: _____

12. „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Referință: _____

13. „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei care L-au strâpnus. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.”

Referință: _____

14. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.”

Referință: _____

Tragedia Veacurilor,
pp. 317-325;
357-369

Referințe

1000 d.Hr.

Hr.

Eternitate

Predicarea Revenirii

Text de memorat: Apocalipsa 14:7

„El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

DUMINICĂ

Înțelegerea viziunii lui Daniel

ÎN Daniel 12:4, Dumnezeu a spus că în timpul sfârșitului „cunoștința va crește”. Asta însemna că, în timpul sfârșitului, oamenii vor înțelege mai multe despre profețiile lui Daniel. Descoperirea lui William Miller că Daniel 8 și 9 erau legate între ele a condus probabil mai mult decât orice alt lucru la această creștere în cunoaștere.

Cum erau legate? În primul rând, lui Gabriel i se spusese să îl facă pe Daniel să înțeleagă viziunea din Daniel 8. Dar la sfârșitul capitolului, Daniel spune că „nimeni nu a înțeles-o”. Așa că Gabriel s-a întors în capitolul 9 pentru a termina de explicat sensul viziunii. **Daniel 9:20-23** ■

O a doua legătură se găsește în următorul verset. **Versetul 24** ■ Cuvântul ebraic care este tradus prin „hotărât” este „chathak”. Acesta înseamnă „a tăia”. Ce poate însemna „a tăia”? Dar „a hotări”, „a determina”? Să presupunem că aveți o placă pe care o tăiați în două bucăți cu un ferăstrău de mână. Locul în care ați tăiat ar determina dimensiunea celor două scânduri pe care le-ați obținut, nu-i așa?

Dar în acest caz, au fost tăiate șaptezeci de săptămâni. Acum, pentru a tăia o bucată de scândură de un metru și jumătate, ar fi trebuit să aveți o scândură mai lungă la început, nu-i așa? Deci, dacă Dumnezeu avea de

gând să taie o perioadă de timp, avea nevoie de o perioadă mai lungă din care să o taie. Și nu există o perioadă mai lungă de timp în Daniel 9 - dar există în Daniel 8.

O a treia legătură între cele două capitole se găsește în cele două cuvinte ebraice diferite traduse prin „viziune”. Nu vom intra în detalii, dar Daniel a folosit două cuvinte diferite care arată clar că ceea ce nu a înțeles el a fost doar partea cu cele 2 300 de zile. Nu e de mirare că Gabriel s-a întors și a început prin a vorbi despre timp.

Aplicație: *Nu este uimitor faptul că ceva atât de simplu a putut fi „sigilat” atât de mult timp? Câte lucruri sunt încă de învățat din Scripturi? O sută? O mie? Mai multe? Iată de ce nu ar trebui să ne oprim niciodată din a studia Biblia.*

LUNI

Descoperirea lui Miller

CÂND William Miller a făcut legătura între cele două profeții ale lui Daniel, și-a dat seama că cele 2 300 de zile profetice (2 300 de ani literal) au început în același timp cu cele 70 de săptămâni. Dar când anume? **Daniel 9:25** ■

Acest lucru a fost destul de ușor. Miller a trebuit doar să caute într-o carte bună de istorie pentru a afla că regele Artaxerxe a dat porunca „să reconstruiască și să zidească Ierusalimul” în toamna anului 457 î.Hr. Așadar, acesta a fost începutul. Când s-au încheiat cei 2 300 de ani?

Miller știa despre numărarea inversă a anilor înainte

de nașterea lui Isus, așa că a scăzut 457 de ani (partea î.Hr.) din cei 2 300 de ani. Astfel a găsit partea de d.Hr. Ecuația sa arăta astfel:

2300

-457

1843

Trebuie să fi avut un șoc. Sfârșitul celor 2300 de ani era la doar câțiva ani distanță.

Dar Miller nu și-a dat seama că tocmai făcuse o simplă greșeală de aritmetică. Vom afla mai multe despre asta mai târziu.

Dar în continuare a făcut o greșeală mai gravă. Miller, împreună cu toți ceilalți din acea vreme, credea că sanctuarul care urma să fie „curățit” la sfârșitul celor 2 300 de ani reprezenta pământul. Ei se așteptau ca pământul să fie curățit prin foc la a doua venire a lui Isus. Asta însemna că Isus urma să revină în doar câțiva ani.

Aceasta părea cu siguranță o veste bună. Dar Miller s-a înșelat. Dacă ar fi studiat tot ce spune Biblia despre sanctuar, ar fi putut înțelege că acesta nu a fost niciodată folosit ca simbol al pământului. Sanctuarul care urma să fie curățit era sanctuarul din ceruri. Dar Dumnezeu a folosit chiar și aceste greșeli ca o modalitate de a-i salva pe oameni.

Aplicație: Pot oamenii buni să greșească uneori? **Luca 24:13-27** ■ Poți vedea de ce nu trebuie să acceptăm idei care provin din alte surse decât Biblia? Dar, chiar dacă poporul Său era confuz, Isus nu a renunțat la ei. Dacă acceptau corecția Sa, El avea să îi conducă în continuare.

MARȚI

Miller începe să predice

WILLIAM Miller credea că Isus se va întoarce în curând. Era bucuros, pentru că dorea să-L vadă pe Isus venind și punând capăt tuturor păcatelor și suferințelor. Dar nimeni nu vorbea despre asta. Se părea că el era singurul care știa. Pe măsură ce treceau lună după lună și an după an, el a început să simtă că trebuie să le spună oamenilor.

Dar el era doar un fermier. Nu era cineva important. Nu era obișnuit să vorbească în fața oamenilor. Cum putea să facă ceva? **Zaharia 4:6** ■

Uneori, găsea un prieten sau o rudă care îl asculta o vreme în timp ce îi explica ce învățase. Dar asta nu conta prea mult - și nu-i liniștea conștiința.

În cele din urmă, în 1831, Miller s-a rugat și I-a spus lui Dumnezeu că va vorbi dacă cineva îi va cere să vorbească. Asta părea destul de corect, dar Miller știa că nu primise niciodată în viața lui o astfel de invitație și, cu siguranță, nu se aștepta să primească una acum.

Ceea ce nu știa Miller când a făcut acel târg cu Dumnezeu era că nepotul său, Irving Guilford, era deja călare pe cal.

Venea să-l invite pe unchiul său William să predice într-un sat din apropiere duminica următoare, întrucât preotul lor era plecat.

Miller nu era fericit. Nu voia să predice. Credea că „târgul” lui fusese destul de sigur, dar se înșelase. După câteva rugăciuni serioase și o cercetare sufletească, Miller a făcut ceea ce știa că trebuie să facă. A fost un om cinstit. Își dăduse cuvântul, iar Dumnezeu îl crezuse pe

cuvânt. **Eclesiastul 5:4,5** ■

Când s-a întors acasă, săptămâna următoare, îl aștepta o scrisoare. Era o altă invitație de a predica. Și invitațiile au continuat să vină. Deși cariera de predicator a lui Miller a început umil, el și mesajul pe care Dumnezeu i-l dăduse aveau să zguduie în curând pe toți oamenii lumii.

Aplicație: Citește **1 Corinteni 1:27,29**. ■ De ce crezi că Dumnezeu lucrează atât de des în acest fel?

MERCURI

Himes îl ajută pe Miller

MESAJUL lui Miller despre a doua venire a lui Isus a creat o mare emoție oriunde a fost predicat. Mulți oameni au fost convertiți și era de așteptat să existe o trezire în bisericile în care Miller vorbea.

Dar, în multe privințe, nu părea că se întâmpla mare lucru. În primul rând, Miller nu înființa o nouă biserică. Cei care așteptau revenirea lui Isus nu se întâlneau ca un grup separat. Metodistii continuau să meargă la biserica metodistă, iar baptiștii continuau să meargă la biserica baptistă. Acest lucru a făcut ca să fie greu de știut cu adevărat câți „advențiști” așteptau revenirea lui Isus.

Și nu erau întotdeauna numiți „advențiști”. De multe ori au fost numiți „milleriști” de către cei care credeau că „fanaticul Miller” le spălase creierul tuturor adeptilor săi.

Dar Miller nu era un fanatic. Când oamenii participau cu atenție la întâlniri, descopereau că era calm și sensibil. Predicile sale nu erau fanteziste; erau doar simple studii biblice. Dar ceea ce îi lipsea în ceea ce privește stilul de vorbire era mai mult decât compensat de cunoștințele sale despre Biblie. Mulți oameni care mergeau la unele dintre întâlnirile sale doar pentru a râde de vorbitor erau convinși că avea dreptate.

La sfârșitul anului 1839, Miller l-a întâlnit pe Joshua Himes, un tânăr predicator din Boston. După ce a ascultat prelegerile lui Miller, Himes a fost convins că Dumnezeu îl chema să ajute la predicarea despre venirea în curând a lui Isus. Cei doi bărbați erau o

pereche rânduită de Dumnezeu. Miller era bătrân (avea 60 de ani), dar Himes era tânăr (avea 30 de ani); Miller era calm și liniștit, dar Himes era îndrăzneț; Miller era un fermier, un om de la țară, dar Himes era familiarizat cu marile orașe.

În câteva săptămâni, Himes a scos de la tipar primul număr al revistei *Semnele timpului*. Aceasta a fost prima dintre zecile de noi reviste care promovau Adventul. Himes a publicat, de asemenea, sute de broșuri și cărți; a tipărit faimoasa *Hartă profetică* din 1843; și a aranjat ca Miller să vorbească adesea în marile orașe: New York, Philadelphia și Washington, D.C.

Aplicație: Citește 1 Corinteni 12:1,4-11. □

Ne determină Dumnezeu să dorim vreodată să fim „la fel ca toți ceilalți”? De ce nu?

JOI

Un cort mare

Cu ajutorul lui Joshua Himes, adventismul s-a răspândit rapid la începutul anilor 1840. Oamenii de pretutindeni din Statele Unite și chiar din alte țări auzeau mesajele din Daniel și Apocalipsa mai clar ca niciodată.

Mii de oameni acceptau cu bucurie mesajul și făceau tot ce le stătea în putință pentru a-l împărtăși

cu prietenii și vecinii. Sute de slujitori din mai multe confesiuni diferite au început să predice aceleași lucruri pe care Miller le predicase de unul singur atât de mult timp.

Predicatorii adventiști erau dispuși să vorbească în orice loc care era disponibil. Atunci când bisericile erau

prea mici, vorbeau în biserici mai mari sau în săli publice. Atunci când adversarii făceau imposibilă predicarea într-o clădire, își făceau un cort.

Când a fost anunțată ideea unui cort, credincioșii au dat banii necesari în doar câteva zile, iar în doar o lună noul cort a fost făcut și montat. Dar acesta nu era un cort oarecare. Acesta era un cort pentru lucrarea lui Dumnezeu. Așa că, atunci când a fost făcut „Marele cort”, acesta era cel mai mare cort din America. Avea un diametru de 36,5 metri și putea găzdui cu ușurință 4 000 de persoane și, uneori, atunci când oamenii se înghesuiau să asculte, chiar și 6 000.

Dacă nu puteau găsi o biserică sau o sală de sedințe în care să predice, predicatorii adventiști vorbeau oriunde puteau - la colțuri de stradă, pe vapoare sau în trenuri. Odată, când câțiva credincioși adventiști au fost nevoiți să aștepte un tren în gara Salem, au început să cânte „îmnuri despre revenire”. Acest lucru a atras o mulțime; iar în duminica următoare, când un conferențiar a predicat despre mesajul advent, aproximativ 7 000 de oameni au venit să asculte. 2 Timotei 4:1-4 □

Aplicație: Atunci când lucrarea lui Dumnezeu merge înainte, ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu pentru a se menține în pas cu El? Psalmii 110:3 □

VINERI

Întâlnirile de tabără

CAUZA Adventului a continuat să crească, lăsând impresii în inimi și minți ca nimic altceva. Era clar pentru credincioși, că ei duceau la îndeplinire lucrarea mesajului primului înger. Apocalipsa 14:6,7 □

Când oamenii cinstiți au auzit chemarea de a se „teme de Dumnezeu (...), căci a venit ceasul judecă-

4000 î.Hr.

3000 î.Hr.

2000 î.Hr.

1000 î.Hr.

← Eternitate

ții Sale”, nimic altceva nu a contat pentru ei la fel de mult precum cauza lui Dumnezeu.

În mai 1842, a fost înființat un comitet pentru a „planifica trei întâlniri de tabără de vară”, dar entuziasmul a fost atât de mare, încât au avut treizeci și una de întâlniri de tabără în acel an. În anul următor, au ținut patruzeci, iar în al treilea an, au fost cincizeci și patru. Se părea că nimic nu putea opri răspândirea mesajului despre advent.

Dar unii oameni au încercat să îl oprească. Până în primăvara anului 1844, multe dintre biserici respinseseră minunatul adevăr al revenirii. Doar pentru că sperau să-L vadă pe Isus revenind în curând, mulți dintre credincioși au fost excluși din biserici pe care le frecventau de ani de zile.

De ce s-au întors biserici împotriva mesajului? Au fost multe motive, probabil, dar unul este ușor de observat. William Miller spusese întotdeauna că cei 2 300 de ani se vor sfârși „în jurul anului 1843”. El nu încercase niciodată să pună accent pe dată - el știa că cea mai importantă parte era să fii pregătit să-L întâlnești pe Isus. Dar când a trecut anul 1843, oamenii au început să pună la îndoială momentul.

Deoarece anul evreiesc nu se încheia decât primăvara, credincioșii Adventului nu erau îngrijorați. Dar când Isus nu se întorsese până la sfârșitul lunii aprilie 1844, ei pur și simplu nu știau ce să creadă. Atunci bisericiile au început cu adevărat să se întoarcă împotriva lor.

Predicatorii revenirii nu mai puteau găsi biserici deschise la predicile lor. Era ca și cum o ușă uriașă le fusese închisă în nas.

Aplicație: Prin respingerea acestui mesaj, bisericiile protestante deveneau Babilon și împlineau următoarea parte a profeției. **Versetul 8**

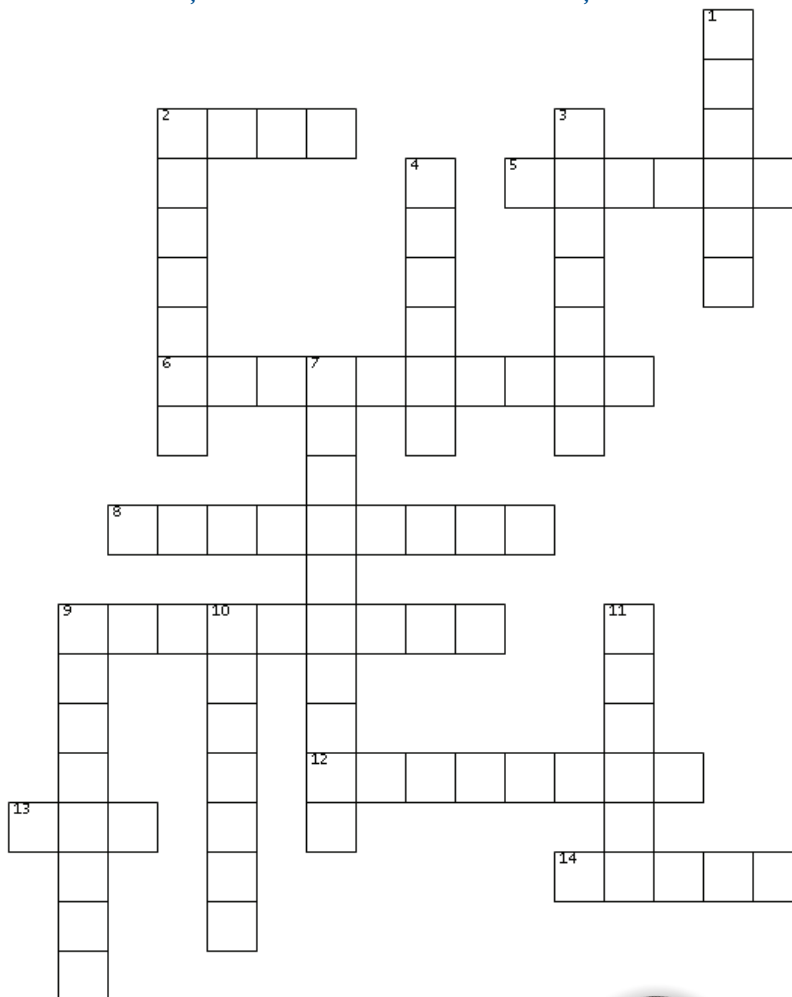
Rezolvați următorul rebus!

ORIZONTALĂ

2. „Marele _____” a găzduit peste 4 000 de persoane.
5. Profeția despre cele 2 300 de zile se găsește în cartea _____.
6. Rege care a emis un decret „pentru a restaura și a reconstrui Ierusalimul”.
8. Cei care credeau în învățătura lui Miller erau adesea numiți _____.
9. Joshua Himes a publicat în 1843 Harta _____.
12. Himes a tipărit o revistă numită Semnele _____.
13. Cele 2 300 de zile din Daniel 8:14 se referă la 2 300 de _____.
14. Predicator tânăr și îndrăzneț din orașul Boston care l-a ajutat pe Miller.

VERICALĂ

1. Un alt nume pentru a doua venire a lui Isus.
2. Cuvânt ebraic care înseamnă „hotărât” sau „tăiat”.
3. Îngerul care i-a explicat lui Daniel sensul viziunii.
4. El a descoperit că profeția de 2 300 de zile se va încheia în curând.
7. Nume dat oamenilor care credeau că Isus va veni în curând?
9. Ce credeau majoritatea oamenilor din vremea lui Miller că reprezenta sanctuarul?
10. Înainte de a începe să predice, William Miller fusese _____.
11. Biblia ne învață că sanctuarul care trebuie curățat se află în _____.

Tragedia Veacurilor,
pp. 325-356;
368-390

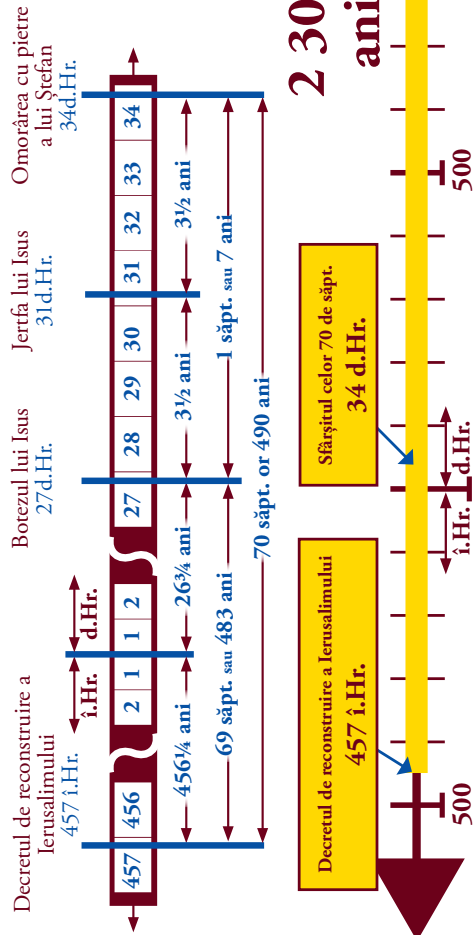
Referințe

1000 d.Hr.

d.Hr.

Eternitate

Cea mai lungă profeție biblică — 2 300 ani. 457 î.Hr.–1844

Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” Daniel 8:14